

Μου είπε η γάτα μου

The Magical Journeys of BrambleBerry Rose

Του Amber Archangel

Web | www.mycattoldme.com Facebook

| <https://www.facebook.com/profile.php?id=100063484482690> Instagram | [@mycattoldme](https://www.instagram.com/mycattoldme)

Μου είπε η γάτα μου The Magical Journeys of BrambleBerry Rose

Του Amber Archangel

Αυτό το έργο είναι μυθοπλασία αλλά βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα και αληθινά πρόσωπα της ζωής μου. Όλα μέσα αυτή η ιστορία συνέβη σε μένα, αν και ορισμένα από τα γεγονότα έχουν συνδυαστεί ή συντομευτεί. Η ποίηση ήταν η πρώτη μου συγγραφική αγάπη, ειδικά το χαϊκού. Μπορεί να βρείτε κάποιες επιρροές από αυτό το πρώιμο έργο σε αυτήν την ιστορία. Έχω γράψει κεφαλαία λέξεις που είναι σημαντικές για μένα. Έχω χρησιμοποιήσει και κάποια σημεία στίξης γιατί μου αρέσουν. Τα ονόματα των ανθρώπων έχουν αλλάξει για την προστασία της ιδιωτικής τους ζωής, αλλά τα ονόματα των ζώων έχουν παραμείνει όπως ήταν τότε και είναι τώρα.

Πνευματικά δικαιώματα © 2019 από Amber Archangel

Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματος. Αυτό το βιβλίο ή οποιοδήποτε τμήμα του δεν επιτρέπεται να αναπαραχθεί ή να χρησιμοποιηθεί με οποιονδήποτε τρόπο χωρίς τη ρητή γραπτή άδεια του συγγραφέα, εκτός από τη χρήση σύντομων αποσπασμάτων σε μια κριτική βιβλίου.

Σε αυτήν την όμορφα γραμμένη ιστορία της ζωής της με τα περίεργα και αγαπημένα αιλουροειδών μέλη της οικογένειάς της, συμπεριλαμβανομένου ενός ειδικότερα, του BrambleBerry Rose, η συγγραφέας αφηγείται τις αγαπημένες της αναμνήσεις και εμπειρίες με μια εγκάρδια, αφοσιωμένη φωνή που προσκαλεί τον αναγνώστη να καθίσει και να πει ένα ψηλό ποτήρι παγωμένο τσάι στην μπροστινή βεράντα μαζί της ενώ σου λέει τα πάντα για αυτά.

Η ιστορία είναι γοητευτική, από την αρχή μέχρι το τέλος. Υπογραμμίζει με εκτίμηση τη σοφία και τις αξίες που μοιράζονται οι αγαπημένες της γάτες με τη συγγραφέα κατά τη διάρκεια της ζωής μιας γάτας, ακόμη και μετά. Η συγγραφέας, καλλιτέχνης και λάτρης των ζώων, έχει υιοθετήσει περισσότερες από τριάντα χαμένες γάτες και τις φροντίζει ως μέλη της οικογένειάς της για δεκαετίες, αλλά δημιούργησε τους πιο στενούς δεσμούς με τη Γη, το πρώτο της γατάκι, και την BrambleBerry Rose, τη γάτα που περιγράφει ως «Η ψυχή μου, η καρδιά μου», που ήταν ο μόνιμος αιλουροειδής σύντροφός της για περισσότερα από δεκατέσσερα χρόνια και η σχέση της με τον συγγραφέα είναι το κεντρικό θέμα του βιβλίου.

Αυτό το υπέροχο και αξιόλογο έργο ακολουθεί την BrambleBerry Rose από τη διάσωσή της ως πεταμένη γατάκι μιας ημέρας μέχρι την ένδοξη ενηλικίωση, σε μια δεμένη οικογένεια της οποίας η ζωή επικεντρώνεται στις δραστηριότητες και την ευημερία των ζώων. Η διαχείριση του συγγραφέα αποτελείται από τον συγγραφέα, τον σύζυγο και σύντροφο της ζωής του, Christopher, και τρία μεγαλύτερα «αδέλφια και αδερφές» - την προστατευτική, ολόμαυρη αρσενική γάτα Navar Star, την αξιαγάπητη, ευδιάθετη αρσενική γάτα Huckleberry Moon, την ήσυχη, η μυστηριώδης θηλυκή γάτα Girl Grey και, αργότερα, η ζωηρή, μωρό-της-οικογένειας θηλυκή γάτα Hayleigh SkyWalker, το μόνο μέλος της οικογένειας που δεν τα πάει καλά με την BrambleBerry Rose.

Ο συγγραφέας είναι έντονος παρατηρητής των προσωπικοτήτων, των αγαπημένων δραστηριοτήτων και των ιδιορρυθμιών των ζώων. Οι λάτρεις των ζώων κάθε είδους θα βρουν κοινά σημεία σε περιγραφές που αποδίδουν την εσωτερική και εξωτερική τους ομορφιά. Η συγγραφέας μαθαίνει ότι αυτή και η BrambleBerry Rose έχουν μια σύνδεση που ξεπερνά τη διάρκεια της ζωής της — αισθάνεται απόκοσμες ομοιότητες μεταξύ της Γης και της BrambleBerry Rose, για παράδειγμα. Μετά τον θάνατο της αγαπημένης της γάτας, που βύθισε τη συγγραφέα σε βαθιά θλίψη και στενοχώρια, η συγγραφέας εκπλήσσεται όταν έλαβε στοργική και παρηγορητική σκέψη-επικοινωνία από την BrambleBerry Rose. Η συγγραφέας περιγράφει αυτή την επικοινωνία, μεταξύ άλλων ενδείξεων, ως ζωτικής σημασίας για την αντιμετώπιση της απώλειας της BrambleBerry Rose και ως ενίσχυση της πεποίθησής της ότι αυτή και η αγαπημένη της γάτα θα επανενθθούν σε αυτόν τον κόσμο ή στον άλλο. Η συγγραφέας ελπίζει ότι η ιστορία της, με τη σειρά της, θα παρηγορήσει και θα βοηθήσει άλλους που έχουν υποστεί παρόμοιες οδυνηρές απώλειες.

Αυτή είναι μια συγκινητική και εμπνευσμένη ιστορία που θα λατρέψουν οι βιβλιόφιλοι και οι φίλοι των ζώων
ανάγνωση.

—Κριτική από συντάκτη στο Simon & Schuster

Κριτικές από άλλους συγγραφείς	5.
Σας ευχαριστούμε για την αγάπη...	6.
Αφιέρωμα	7.
στη μνήμη των	8.
κεφαλαίων	
1. Σας έχω γνωρίσει πριν 2. Θα	9.
μπορούσε αυτό να είναι αλήθεια;	31.
3. Παρακαλώ, όχι!	34.
4. Λοιπόν. . . Μερικοί άνθρωποι φέρνουν τα σκυλιά τους, σωστά;	40.
5. Κοιτάξτε το μωρό! Μοιάζει με ένα μικρό Bobcat 6. Και ήταν	49.
ακόμα 7. Oreο, Panda και γλυκόριζα	61.
8. Η γάτα σου φαίνεται πολύ σοφή 9.	83.
Είμαι καλά, μαμά 10. Ζήσε με αγάπη	102.
στην καρδιά σου 11. Ένα	106.
μεγάλο, κόκκινο Αρπακτικό 12. Τα σκυλιά	111.
έχουν υπερδυνάμεις 13. Η αγάπη	113.
κερδίζει. Απώλεια Χάνει.	116.
	122.
14. Mystè re	124.
15. Ξέρω πώς να πω σ 'αγαπώ 16. Το τέλος;	127.
	129.
17. Τα ονόματά	130.
της 18. Βρήκα μια φωτογραφία που είπε μια	131.
ιστορία 19. Μερική λίστα πόρων που με βοήθησαν να θεραπεύσω	133.
Εφημερίδα μηνυμάτων από την αγαπημένη μου	134.
Σχετικά με τον συγγραφέα	135.

Κριτικές για το My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose

«Δεν μου αρέσουν ιδιαίτερα οι γάτες (αν και το ιστορικό μου ότι αρκετές από αυτές «με ανήκουν» αυτό είναι ψέμα). Δεν μου αρέσουν ιδιαίτερα οι δακρυσμένοι (αν και αυτή η υπέροχη ιστορία πιο ορθολογικά χαρακτηρίζεται ως «πνευματικός κατά των δακρύων»). Τα βιβλία Feel-good είναι και πάλι το κάτι άλλο — και ποιος μπορεί να αντισταθεί σε ένα που είναι τόσο προφανώς το τέλει δώρο για κάποιον που του αρέσουν οι γάτες, που έχει χάσει ένα αγαπημένο πρόσωπο (με δίποδα ή τετράποδα) και που απλά έχει (ή χρειάζεται) το θάρρος να συνεχίσεις να αναπνέεις και να κάνεις ένα βήμα τη φορά σε ό,τι κι αν έχει το μέλλον; Η όμορφη, ποιητική γραφή του Amber Archangel καθιστά το My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose ένα μίνι κόσμημα, μια άξια και αξιαγάπητη προσθήκη στη λίστα ανάγνωσης ενός φίλου —ή ακόμα και στη δική σας— λίστα.

—Hugo N. Gerstl, συγγραφέας διεθνών μπεστ σέλερ των Scribe, Assassin, Against All Odds και The Wrecking Crew

«Αν έχεις αγαπήσει ποτέ ένα ζώο — είτε το πρώτο σου κουτάβι, είτε έναν παπαγάλο που σε προσέβαλε, ένα ποντίκι που σκαρφάλωσε παντού πάνω σου ή ένα γατάκι που έζησε σχεδόν στην αγκαλιά σου — τότε θα λατρέψεις την ιστορία του Amber Archangel.

Τα ζώα είναι δέσμες αγάπης που πραγματικά επικοινωνούν μαζί μας και μας αγαπούν όχι σημασία έχει.

Σας ευχαριστώ, Amber Archangel, για μια εγκάρδια ανάγνωση, η οποία είναι απλή και βαθιά ταυτόχρονα. Μακάρι να μπορούσαμε όλοι να είχαμε μια αγάπη σαν την BrambleBerry Rose!»

— Gerard Rose, συγγραφέας του The War to End, The Boy Captain, και οι Hamilton και Egberta

«Ίσως τα μεγαλύτερα λόγια σοφίας που ειπώθηκαν ποτέ ήταν από εκείνον τον διάσημο, ανώνυμο γκουρού, τον TuGunn, ο οποίος είπε από την παρέα του: "Μόνο όταν γνωρίσεις την αγάπη ενός ζώου, έχεις ζήσει μια γεμάτη ζωή." Αυτός ήταν κάποιος που, όταν κατέβηκε στη Γη, έβγαζε τα παντοπωλεία του με ένα καροτσάκι γκολφ με ένα αυτοκόλλητο προφυλακτήρα που έγραφε, Άνθρωπος και Γάτα Λείπουν. Επιβράβευση για τη γάτα. Ναι, ήταν σοβαρός με τα αιλουροειδή. Και έτσι είναι η Amber Archangel, ευτυχώς. Μεγάλο μέρος της ζωής της έχει περάσει μαθαίνοντας από ένα από τα πιο έξυπνα είδη στον πλανήτη. Μοιράζεται τις φωτισμένες σκέψεις και την εγκάρδια τους καρδιά στο My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose, μια νόστιμη ιστορία που θα φωτίσει τις μέρες σας».

—Tony Seton, βραβευμένος δημοσιογράφος και συγγραφέας του The Francie LeVillard Mysteries

Σας ευχαριστούμε για την Αγάπη...

Πρώτα στην καρδιά μου είναι όλες οι γάτες και τα γατάκια που έχουν μοιραστεί τη ζωή μου. Σε αγαπώ για πάντα και υπόσχομαι να σε ξαναβρώ.

Δεν θα ήμουν αυτή που είμαι χωρίς τον εξαιρετικό σύζυγό μου. Σας ευχαριστώ για τα πολλά υπέροχα χρόνια, τα μέρη σε αυτόν τον κόσμο που ζήσαμε και επισκεφτήκαμε, και τα χαμόγελα και την αγάπη στην πορεία. Η αγάπη σου είναι το καλύτερο κομμάτι μου.

Πώς μπορώ να σας ευχαριστήσω αρκετά τον Randy (William) Olague για την αγάπη σας και τον εκτιμάτε ιδιαίτερα διδασκαλία? Ήσουν ο καλύτερος φίλος μου για δεκαετίες. άνοιξε το μυαλό και την καρδιά μου στη σοφία του Σύμπαντος και στην αγάπη του Δημιουργού. Εξαιτίας σας, η φωνή του BrambleBerry Rose συνεχίζεται.

Ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους ανθρώπους που αγάπησαν και φρόντισαν το BrambleBerry Rose κατά τη διάρκεια τη διάρκεια της ζωής της.

Για όλες τις μαγικές ιστορίες που μου είπαν οι φίλοι και οι γείτονές μου για τα αγαπημένα τους ζώα που επέστρεψαν στο σπίτι, αφού έφυγαν, προφανώς, από δική τους επιλογή.

Πώς μπορώ ποτέ να ευχαριστήσω το υπέροχο τοπικό μου αστυνομικό τμήμα για την κλήση που μου έφερε πίσω τον BrambleBerry Rose;

Η τοπική μου ομάδα Grief Recovery μου έδωσε ένα καλάθι γεμάτο αγάπη και υποστηρικτική καθοδήγηση σε μια από τις πιο δύσκολες μεταβάσεις που αντιμετώπισα στη ζωή μου.

Και στον Δημιουργό του Σύμπαντος μας, ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ για τα μαθήματα ΑΓΑΠΗΣ, είτε με γούνες είτε ως άτομο. Όλα τα άλλα σβήνουν στο τέλος. Η ΑΓΑΠΗ είναι το μόνο που υπάρχει.

Αυτό το βιβλίο είναι μια ιστορία αγάπης. Είναι αφιερωμένο σε κάθε πουλί, σαύρα, γάτα, σκύλο, άλογο, ελέφαντα - όλα τα πλάσματα, είτε αναπνέουν αέρα είτε νερό, έχουν γούνα ή φτερά, πετούν, σέρνονται, περπατούν, τρέχουν, πηδούν ή λαγούμι, προορίζονται για εργασία, να είσαι άγριος ή κατοικίδιο, ή (δυστυχώς) για κατανάλωση ή κακόβουλους σκοπούς. Ήρθαν εδώ για να βοηθήσουν να θεραπεύσουν εμάς και αυτόν τον πλανήτη με την αγάπη που έχουν στην καρδιά τους, και γι' αυτό τους ευχαριστώ. Τους τιμώ και τους αγαπώ όλους.

Ρωτήστε τα θηρία και θα σας διδάξουν την ομορφιά αυτής της γης.

— Άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης

Σας ευχαριστώ που διαβάσατε την αγαπημένη μου ιστορία. Να θυμάστε ότι δεν αντικαθιστά λήψη προσωπικής βοήθειας με το θάνατο ή την ασθένεια του αγαπημένου σας ζώου συντρόφου.

To My Cat Told Me, The Magical Journeys of BrambleBerry Rose είναι επίσης γραμμένο για να βοηθήσει τους φιλόζωους που έχουν χάσει έναν αγαπημένο φίλο. Μπορεί να θέλετε να μνημονεύσετε το όνομα του πολύτιμου φίλου σας παρακάτω:

no

(το όνομά σου)

θα σε αγαπάει και θα σε αγαπά για πάντα.

Υπόσχομαι να σε ψάξω και ξέρω ότι θα σε ξαναδώ, από αυτή ή την Άλλη.

Στην αγαπημένη και αιώνια μνήμη του

(το όνομα της αγαπημένης σας)

1. Σε έχω γνωρίσει από πριν

Το βραδινό φως ήταν ήσυχο καθώς βυθίστηκα στα πουπουλένια μαξιλάρια στον καναπέ μου κρατώντας στα χέρια μου το ολοκαίνουργιο γατάκι μου, οκτώ εβδομάδων. Την κοίταξα και, χωρίς ήχο, κοίταξε πίσω. Απροσδόκητα άκουσα τον εαυτό μου να λέει: «Σε έχω γνωρίσει από πριν». Υπήρχε κάτι πάνω της. Δεν ήξερα τι ήταν? Αναγνώρισα κάτι οικείο όταν κοίταξα το χρυσοπράσινο των ματιών της.

Αγαπητοί αναγνώστες, θα ήθελα να διευκρινίσω: Αυτό. Είχε. Δεν. Συνέβη. Προς την. Μου. Πριν. Σίγουρα, στο παρελθόν είχα την περίεργη αίσθηση κατά καιρούς για κάτι, και μετά είχε συμβεί. Σκεφτόμουν έναν φίλο και μετά θα χτυπούσε το τηλέφωνο και θα ήταν αυτοί, ή θα τους έβλεπα στο καφενείο. Σε πολλούς από εμάς έχει συμβεί αυτό — αλλά αυτό; Αυτό ήταν νέο έδαφος.

Κρατώντας την κοντά στην καρδιά μου, μπήκα στο γραφείο του συζύγου μου, του Κρίστοφερ, ελπίζοντας να τον κάνει θα μπορούσε να με βοηθήσει. Κοιτούσε μερικά σχέδια σπιτιών υψηλής τεχνολογίας και η άλλη γατούλα μας, το Girl Grey, κοιμόταν κοντά σε ένα από τα ψηλά παράθυρα που έβλεπαν στην αυλή μας. «Την έχω γνωρίσει από πριν. Είναι αυτό εφικτό?»

«Ε-χα». Σήκωσε τα μάτια για να δει το νέο μας μωρό. «Αυτό είναι ασυνήθιστο, αλλά είναι δυνατό».

Το Girl Grey δεν ξύπνησε και επομένως δεν ήξερε ότι είχε μια νέα αδερφή γατούλα.

«Πιστεύετε ότι μπορεί να μοιάζει με μια από τις γάτες μας που έχει ήδη ζήσει μαζί μας;»

"Μπορεί."

«Την αναγνωρίζεις;»

«Είναι τόσο χαριτωμένη». Κάθισε πίσω στην καρέκλα του και άπλωσε το χέρι της να χαιδέψει την κορυφή του κεφαλιού της. "Αλλά όχι; Δεν έχω ξαναδεί παρόμοια με αυτήν».

Έβγαλα τα άλμπουμ φωτογραφιών μου - ναι, παλιά - τα άπλωσα στο σαλόνι χαλί και κοίταξα αναμνήσεις ετών, όλες τις γάτες και τα γατάκια που είχαν μοιραστεί τη ζωή τους μαζί μου, μερικά από πριν γνωρίσω τον Κρίστοφερ.

«Δεν μοιάζει με κανέναν από αυτούς». Είπα στο νέο μου γατάκι.

Αλλά το συναίσθημα δεν με άφησε και, αργότερα εκείνο το βράδυ, ρώτησα ξανά τον Κρίστοφερ. «Πώς θα μάθω ποια ήταν;»

«Ίσως θα έρθει εγκαίρως ή σε ένα όνειρο».

Το όνομά της? Λοιπόν, ήταν μια τιγρέ ταρταρούγα, αραιό τσίτι. τιγρέ tortie calico για συντομία? ή Applejack όπως δήλωσε ένα άτομο με ενθουσιασμό όταν γνώρισε τη νέα μας γατούλα. Έμοιαζε σαν να είχε χαθεί σε ένα μπάλωμα brambleberry και οι σκούρες γκρι ρίγες και οι χρυσές κηλίδες της είχαν μπερδευτεί. Η γούνα στην κορυφή του κεφαλιού της ήταν αιχμηρή, όχι μεταξένια-μαλακή όπως τα περισσότερα γατάκια, και είχε τούφες από λεπτή, πιο σκούρα γούνα στις άκρες των αυτιών της. Ήταν ξεκάθαρο: το όνομά της δεν ήταν Mystère, ήταν Brambleberry. Έτσι, τη μέρα που γύρισε σπίτι, καθώς κρατούσα αυτή τη σφαίρα με ζεστή γούνα στο μαξιλάρι των παλάμων μου, το όνομά της έγινε Brambleberry Rose. Της έδωσα το μεσαίο μου όνομα, κάτι που δεν είχα κάνει με καμία άλλη γάτα.

«Σας αρέσει η Brambleberry Rose για το όνομά της;»

«Δεν είναι ο Mystère; Της έδωσες το μεσαίο σου όνομα». Τα μάτια του Κρίστοφερ άστραφταν. «Ω, φίλε, της ταιριάζει αυτό! Είναι τόσο μικροσκοπική και χαριτωμένη. . . μικρή караμέλα βουτύρου μωρό. Τι θα σκεφτούν ο Navar και ο Huckleberry;»

Ο Χάκλμπερι ήταν η τρίχρονη γλυκιά, γλυκιά γατούλα μας. Θα τη συναντούσε όταν περιπλανήθηκε στο σπίτι μας αργότερα. Ήταν δίπλα και επισκεπτόταν τη γατούλα του, την Άννα. Αυτοί οι δύο ήταν οι καλύτεροι φίλοι. Και ο Navar, ο στωικός μας, ΜΕΓΑΛΟ μαύρο αγόρι, ήταν η μεγαλύτερη γατούλα της οικογένειάς μας. Μερικές φορές κρεμόταν στην πίσω βεράντα μέχρι να κοιμηθούν οι σκίουροι. Ο Κρίστοφερ και εγώ τον παρακολουθούσαμε να προστάτευε τα μικρά μας γατάκια για πάνω από μια δεκαετία, οπότε καταλάβαμε ότι προστάτευε και τους σκίουρους που φώλιαζαν στα δέντρα μας.

Ήταν σχεδόν σκοτεινά όταν ο Χάκλμπερι ήρθε μαζί μας.

Καθόμασταν στο χαλί του σαλονιού με το νέο μας μικρό γατάκι να παίζει με μερικά παιχνίδια που είχαν κουδούνια, μερικά πουπουλένια πράγματα που της άρεσε και ένα τούνελ για γατάκια. Το κορίτσι Γκρέι είχε ξυπνήσει και περιπλανήθηκε στο σαλόνι. Πήδηξε στο πίσω μέρος του καναπέ και παρακολουθούσε από την ασφάλεια του πλεονεκτήματος της, αλλά δεν φαινόταν να θέλει να πλησιάσει.

Όταν είδε τη νέα γάτα αδερφού της, η Μπράμπλμπερι σκαρφίστηκε μέσα στο τούνελ. Ενδιαφερόταν περισσότερο για το δείπνο παρά για εκείνη. Τον ακολούθησε λίγο και, από απόσταση ασφαλείας, τον παρακολουθούσε σιωπηλά να τρώει. Δεν της έδωσε και πολύ μυαλό, αλλά δεν φαινόταν να ήθελε να πλησιάσει πολύ.

«Χάκλμπερι, θέλεις να γνωρίσεις τη νέα σου αδερφή;»

Ο Χακ κοίταξε τον Κρίστοφερ αλλά δεν πλησίασε περισσότερο. Το κορίτσι Γκρέυ παρακολουθούσε από την υπερυψωμένη σκοπιά της.

«Το όνομά της ταιριάζει με το δικό σου. . . είναι η Brambleberry. Ίσως εσείς οι δύο να γίνετε φίλοι».

Την κρατούσα και ο Κρίστοφερ έπαιζε με ένα παιχνίδι, πείθοντας τον Χάκλμπερι πιο κοντά. Δεν σφύριξε ούτε έφυγε. Την κοίταξε σαν να μελετούσε επίμονα ένα νέο ζώο και μετά πήγε να ξαπλώσει στο αγαπημένο του κρεβάτι όπου μπορούσε να κοιτάξει έξω από το παράθυρο.

«Ω αγάπη μου, δεν περίμενα αυτό», είπε ο Κρίστοφερ.

Ο Ναβάρ μπήκε λίγο αργότερα και ήταν περίεργος. Πήγε κοντά της και έβαλε τη μεγάλη μαύρη μύτη του κάτω, δίπλα στη μικροσκοπική της μύτη.

«Ουάου. Είναι τόσο γενναία.»

Θα την έβαζα πίσω στο χαλί αφού έφυγε ο Χακ και όταν ο Ναβάρ πλησίασε, στριμώχτηκε πολύ χαμηλά αλλά δεν έφυγε. Η Navar άπλωσε ένα μεγάλο μαύρο πόδι για να την αγγίξει απαλά, αλλά δεν της άρεσε τόσο πολύ. Μπορούσα να πω ότι φοβόταν λίγο και την σήκωσα ξανά.

«Είναι ο άλλος μεγάλος σου αδερφός. . . είναι ο Navar και σε αγαπάει». Γύρισε και κοίταξε εμένα όπως κατάλαβε. «Θα σε προστατεύει και θα σε προσέχει. Υπόσχομαι.»

Καθώς φίλησα το μικροσκοπικό της πρόσωπο, γουργούριζε.

Ο Christopher έφυγε με τον Navar και το Girl Grey για να τους πάρει περισσότερο φαγητό. Ο Brambleberry κι εγώ παίξαμε λίγο ακόμα μέχρι να βραδιάσει.

«Πήγε καλά», είπε ο Κρίστοφερ καθώς ρυθμίζαμε τους πάντες για την πρώτη μας νύχτα μαζί. Ο Χάκλμπερι βρισκόταν ακόμα στο αγαπημένο του φανελένιο κρεβάτι στο κάθισμα του παραθύρου του γραφείου μου, και δίπλα του, η Κορίτσι Γκρέι ήταν χωμένη στο χνουδωτό της κρεβάτι. Ο Navar ήταν ήδη κουλουριασμένος στα πόδια του κρεβατιού μας και ο Brambleberry μας είχε ακολουθήσει στην κρεβατοκάμαρά μας. Όταν την έβαλα στο κρεβάτι μας, νομίζω ότι αποφάσισε ότι όπου κι αν κοιμόμουν θα ήταν ένα καλό μέρος για εκείνη.

«Είναι τόσο μικροσκοπική», είπε ο Κρίστοφερ ήσυχα όταν ο Μπράμπλμπερι κουλουριάστηκε ακριβώς δίπλα μου. «Είναι καλό που έχουμε ένα τόσο μεγάλο κρεβάτι».

Πριν με διεκδικήσει ο ύπνος, θυμήθηκα πότε άρχισα να σκέφτομαι για πρώτη φορά ότι θα αποκτούσα ένα άλλο γατάκι. Ήταν περίπου πέντε χρόνια πριν από σήμερα. Αυτό το ήσυχο μήνυμα επέστρεψε λίγες μέρες αργότερα και μετά συνέχισε να έρχεται στο μυαλό μου - σαν να με περίμενε κάπου ένα γατάκι.

Εκείνη την εποχή ο Κρίστοφερ και εγώ ζούσαμε στο νότιο τμήμα της πολιτείας μας και σχεδιάζαμε να μετακομίσουμε βόρεια σε μια μικρότερη πόλη. Σκέφτηκα ότι πιθανότατα θα συναντούσαμε το νέο μας μέλος της οικογένειας αιλουροειδών όταν κάναμε αυτή την κίνηση με το σύλλογό μας, που εκείνες τις μέρες περιλάμβανε τα τρία διασωθέντα αιλουροειδών μας.

Ίσως γνωρίζετε για τη βραβευμένη παράσταση Cirque du Soleil που δεν χρησιμοποιεί ζώα του τσίρκου και είναι επίσης γνωστή ως το Τσίρκο του Ήλιου. Την ίδια ώρα έπαιζε στο Λας Βέγκας. Ο λόγος που το αναφέρω αυτό, αγαπητοί αναγνώστες, είναι γιατί όταν έμαθα για το φανταστικό τους

εναέρια ακροβατικά, για κάποιο λόγο σκέφτηκα ότι το όνομα του νέου μου γατιού θα ήταν το ίδιο με το νεότερο και μακροβιότερο σόου τους, το Mystère.

Αρκετούς μήνες αργότερα, ο Κρίστοφερ και εγώ επισκεπτόμασταν το Λας Βέγκας και τους είδαμε να παίζουν.

«Είναι τόσο ψηλά στον αέρα. . .» Παρακολουθήσαμε και οι δύο με έκπληξη.

«Ο τρόπος που πετούν . . . από το ένα τραπέζι στο άλλο».

«Ισορροπούν τόσο απαλά», είπε ο Κρίστοφερ. «Αλλά πρέπει να είναι δυνατοί αθλητές».

«Mystère. Είμαι σίγουρη ότι αυτό είναι το όνομά της».

"Πραγματικά γιατί?"

"Δεν γνωρίζω. Απλώς τη σκέφτομαι συνέχεια όταν τους βλέπω να πετούν τριγύρω».

Η πρώτη μας γάτα στη Σάουθλαντ, την οποία γνωρίσαμε λίγο αφότου μετακομίσαμε εκεί, ήταν το Navar Star. Ο όμορφος, ολόμαυρος, μεγάλος γάτος μας ήταν γνωστός σε μας με στοργή ως Navar, Navey (ακούγεται κάπως σαν Jazzy) ή The Fonz επειδή ήταν απλά τόσο cool. (Μπορεί να θυμάστε από την τηλεοπτική εκπομπή Happy Days ότι ο The Fonz ήταν ένας επαναστάτης που φορούσε ένα μαύρο δερμάτινο τζάκετ μοτοσικλέτας και ήταν η ουσία του cool.) Όταν τον βουρτσίζαμε, αν χωρίζαμε τη μαύρη γούνα στο στήθος του, θα μπορούσαμε να δούμε ένα κρυμμένο, μικρό λευκό κομμάτι γούνας — από εκεί προήλθε το αστέρι στο όνομά του.

Ήταν μικροσκοπικός όταν τον συναντήσαμε. Στεκόταν στη λίμνη του φωτός από ένα φως του δρόμου μέσα μπροστά από το σπίτι μας.

«Κοίτα αυτό το μαύρο γατάκι εκεί κάτω». Ο Κρίστοφερ ήταν ακουμπισμένος στις γυάλινες πόρτες στον επάνω όροφο.

«Αναρωτιέμαι τι κάνει. . . είναι λίγο για να μείνει μόνος του».

Ο Κρίστοφερ δεν μπορούσε να σταματήσει να κοιτάζει τον μικρό. «Ω, φίλε, είναι χαριτωμένος».

Μόλις είχαμε τελειώσει την παρακολούθηση της μεσαιωνικής ταινίας φαντασίας LadyHawke με πρωταγωνιστή τον Rutger Hauer ως Captain Navarre και τη Michelle Pfeiffer ως την αγάπη του, Lady Isabeau d'Anjou. Οι δύο εραστές ήταν καταραμένοι να μην είναι ποτέ μαζί, εκτός από μερικές στιγμές εξαφάνισης κάθε μέρα όταν έδυε ο ήλιος και ξανά όταν ανέτειλε. Ο καθένας τους μεταμορφώθηκε κατά τη διάρκεια αυτού του ημίφωτος - η Ναβάρρα σε μαύρο λύκο τη νύχτα και η λαίδη Ισαμπώ σε γεράκι τη μέρα.

Η μικρή μας μαύρη γατούλα φίλη επέστρεψε το επόμενο βράδυ και την επόμενη. Γνωρίζαμε τους γείτονες στους οποίους ανήκε, οπότε ρωτήσαμε αν ήταν ερωτευμένοι μαζί του.

«Το μικρό σου μαύρο γατάκι. . . ψάχνεις σπίτι για αυτόν ή σκοπεύεις να τον κρατήσεις;» Ο Κρίστοφερ ήταν φίλος μαζί τους και η συζήτηση πήγε καλύτερα από ό,τι περιμέναμε.

«Λοιπόν, ο γάτα πατέρας του μοιάζει να θέλει να τον χτυπήσει, οπότε ανησυχούμε λίγο!»

«Κατεβαίνει στο σπίτι μας σχεδόν κάθε βράδυ. Σε πειράζει να τον φέρουμε στο σπίτι;»

«Μπορείς να τον κρατήσεις αν θέλεις. . .»

Και κάπως έτσι αποκτήσαμε το πολύτιμο αγόρι μας, τον Navey, και πώς πήρε το όνομά του: Navar.

Ο πατέρας του Navar Star, Boots, ήταν ένας πολύ μεγάλος, μαύρος γάτος — η διαφορά ήταν ότι είχε τέσσερις λευκές μπότες. Πολλές φορές τον είχαμε δει να ταξιδεύει στη γειτονιά μας αναζητώντας άλλα γατάκια και γάτες που θα μπορούσε να εκφοβίσει. Περπατούσε επιθετικά κατευθείαν στο χώρο τους, τους ούρλιαζε απαλά και προσπαθούσε να τσακωθεί. Αν προσπαθούσαν να φύγουν, τους σταματούσε. Ήταν μια πολύ κακιά γάτα.

Μια μέρα είδαμε τον Boots να στέκεται μπροστά σε ένα γατάκι, να συμπεριφέρεται άσχημα και απειλητικά, να κοιτάζει αυτόν, και γενικά τρομοκρατώντας τη μικρότερη γάτα.

"Το βλέπεις αυτό;" Ο Κρίστοφερ με κοίταξε. «Θα βοηθήσω αυτή τη μικρή γάτα. Οι μπότες θα μπορούσαν να τον βιάσουν».

Ο Κρίστοφερ βγήκε στο δρόμο και πλησίασε πιο κοντά στον Μποτς. Η νεαρή γάτα δεν κινούνταν και ο Μποτς δεν φαινόταν να νοιάζεται που ο Κρίστοφερ πλησίαζε. Δεν θα σταματούσε να κοιτάζει το μικρό γατί ούτε το άφηνε να φύγει.

Ο Κρίστοφερ έτρεξε τελικά προς το μέρος του, πατώντας του τα πόδια και κουνώντας τα χέρια του. «Άφησε αυτό το μωρό μόνος!» Αλλά ο Μποτς απλώς συνέχισε να κοιτάζει το γατάκι.

Τελικά, όταν ο Κρίστοφερ ήταν μόλις λίγα εκατοστά από αυτόν, ο Μποτς απομακρύνθηκε αργά. Συνέχισε να κοιτάζει τον Κρίστοφερ σαν να έλεγε: «Απλά περίμενε . . . απλά περίμενε!»

«Δεν έχω δει ποτέ γάτα να συμπεριφέρεται έτσι». Κουνούσα το κεφάλι μου. «Θα προσέχω τα άλλα γατάκια της γειτονιάς».

«Είδες τα μάτια του;»

«Ναι, φαινόταν μοχθηρός».

«Πραγματικά δεν με ήθελε εκεί», είπε ο Κρίστοφερ, καθώς έβλεπε τη νεότερη γάτα να απομακρύνεται με ασφάλεια, «αλλά δεν με φοβόταν».

Αργά ένα ζεστό, καλοκαιρινό απόγευμα, ο Κρίστοφερ καθόταν στο μπαλκόνι μας στον επάνω όροφο και με φώναζε, ψιθυρίζοντας, «Δες τι συμβαίνει. Κοιτάξτε τι κάνει ο Boots.»

Και, αγαπητέ αναγνώστη, μπορεί να μην το πιστεύεις αυτό, αλλά είναι αλήθεια.

Παρακολουθήσαμε έκπληκτοι από το πλεονέκτημά μας καθώς ο Μπότς πλησίαζε μια άλλη μικρή, νεαρή γάτα στο δρόμο μπροστά από το σπίτι μας. Στη λάμψη του φεγγαρόφωτου από τη λάμπα του δρόμου της γειτονιάς μας είχαμε θέα θεατή. Η μικρότερη γάτα προφανώς είχε βγει για μια καλοκαιρινή βραδινή βόλτα και είχε μπει κατά λάθος στην περιοχή του Boots.

Όταν είδε τη μεγάλη, μαύρη γάτα να πλησιάζει, ήταν πολύ αργά.

Σταμάτησε να περπατά και προσπαθούσε να κάνει πίσω, για να ξεφύγει από την εμβέλεια του Μπότς, όταν μια λεπτή κόκκινη αλεπού έτρεξε έξω από τους σκιερούς θάμνους στην αυλή του απέναντι γείτονά μας. Η αλεπού κυνήγησε τη μεγάλη, απειλητική μελανιασμένη γάτα μακριά από το φοβισμένο μικρό γατάκι και μέσα στους θάμνους της ιδιοκτησίας μας, προς το φαράγγι. Σε ένα λεπτό η αλεπού είχε φύγει, ο Μπότς δεν φαινόταν πουθενά και η μικρή γάτα είχε παγώσει στη θέση της. Δεν μπορούσε να κουνήσει ένα μουστάκι.

Δεν είχαν ιδέα ότι παρακολουθούσαμε αυτή τη σκηνή της δικαιοσύνης των ζώων.

«Πιστεύεις ότι η αλεπού θα γυρίσει και θα κυνηγήσει το μικρό;»

"Ποιός ξέρει? Πού πήγαν τελικά; Θα ελέγξω την πίσω αυλή». Ο Κρίστοφερ έφυγε για να μάθει αν μπορούσε να δει κάτι στη σκοτεινή αυλή πίσω από το σπίτι μας. Η αλεπού και οι Μπόττες είχαν τρέξει μέσα από τους θάμνους στο πίσω μέρος της ιδιοκτησίας μας. Όμως το θρόισμα είχε σταματήσει και όλα ήταν πάλι σιωπηλά.

«Δεν μπορώ να δω τίποτα εκεί έξω». Ο Κρίστοφερ κάθισε πίσω για να παρακολουθήσει. Η μικρή γάτα στεκόταν ακόμα, παγωμένη, στο φως του δρόμου.

Μετά από αρκετά λεπτά που έμεινε σαστισμένη και στην ίδια θέση, τινάχτηκε αργά ένα πίσω πόδι και μετά ένα μπροστινό πόδι. Μετά από άλλο ένα λεπτό κούνησε το άλλο μπροστινό της πόδι.

«Νομίζω ότι προσπαθεί να θυμηθεί πώς να χρησιμοποιεί τα πόδια της». Ο τρόπος που απολάμβανε ο Κρίστοφερ ήταν αγαπησιάρικα για μένα. «Μάλλον αναρωτιέται αν η αλεπού θα επιστρέψει για εκείνη».

Εκείνη την ώρα ακριβώς η αλεπού βγήκε από τους θάμνους στην αυλή μας και βγήκε στο δρόμο.

«Ω, κοίτα, η αλεπού επέστρεψε!»

Ανησυχούσα για το γατάκι. Αλλά η αλεπού της έριξε μια ματιά και συνέχισε να περπατά. διέσχισε στο δρόμο και μετά κουλουριάστηκε στο απαλό γρασίδι του γείτονά μας και πήγε για ύπνο.

«Ω, αγαπητέ, αυτό το μωρό δεν μπορεί να κινηθεί. Δεν φαίνεται ότι η αλεπού νοιάζεται καθόλου γι' αυτήν. Αυτό είναι Πρέπει να είναι το κάρμα του Μποτς», είπε ο Κρίστοφερ, «Βγήκε μόνο για να διώξει τον Μποτς μακριά».

Η γατούλα τελικά έκανε όλα τα πόδια της να κινηθούν προς την ίδια κατεύθυνση και έτρεξε σιωπηλά Μακριά.

"Τη γνωρίζεις?"

Ήξερα πολλά από τα γατάκια στο δρόμο μας. «Χμμ νομίζεις ότι . . . όχι, δεν την έχω ξαναδεί. Οπου θα πάει;»

"Μάλλον σπίτι για να μην φύγω ποτέ ξανά!"

Παρακολουθήσαμε λίγο ακόμα. Το γατάκι είχε φύγει με ασφάλεια και ο Σωτήρας Φοξ συνέχισε να κοιμάται στο μαλακό γρασίδι.

Δεν είδαμε ξανά τον Savior Fox, αλλά δεν είδαμε επίσης τον Boots να παρενοχλεί άλλα γατάκια. Εμείς αναρωτήθηκε αν η γειτονιά μας είχε μια αλεπού Φύλακα Άγγελο που τον κρατούσε στη σειρά.

Ο Navar ήταν μαζί μας μερικά χρόνια όταν συναντήσαμε το Girl Grey, με το παρατσούκλι Grey ή Grey Grey. Είχε βρει τον Κρίστοφερ και εμένα όταν ήταν γατάκι. Ζούσαμε στη Χαβάη εκείνη την εποχή. Ο Christopher σχεδίασε και έχτισε σπίτια κατά παραγγελία, εγώ ήμουν σχεδιαστής εσωτερικών χώρων και εργαζόμασταν στη θρυλική North Shore του Ο'αηι. Κατασκευάζαμε ένα παραδοσιακό σπίτι σε στιλ Χαβάης στο Hale`iwa για έναν πελάτη που βρισκόταν στην κατοικημένη περιοχή, ακριβώς στην άκρη του νερού, κοντά σε μια από τις φημισμένες παραλίες για σέρφινγκ.

Το πρώτο βράδυ που την είδα, μπήκε πολύ αργά στην ξύλινη μπροστινή μας βεράντα. Ήμουν μέσα και ψιθύρισα στον Κρίστοφερ: «Δείτε αυτό το γατάκι».

Και οι δύο την παρακολουθήσαμε να εξερευνά. Κινήθηκε τόσο προσεκτικά, σαν να περίμενε τα τέρατα να πηδήξουν έξω ανά πάσα στιγμή.

«Φαίνεται πεινασμένη. Μπορούμε να πάμε να της φέρουμε φαγητό;»

"Ναι, ας πάρουμε και λίγη πίτσα."

Φύγαμε για να πάρουμε προμήθειες και επιστρέψαμε με φαγητό για γατάκια και ανθρώπους. Είχε φύγει αλλά καθίσαμε στην μπροστινή βεράντα. Το να είσαι πολύ ήσυχος.

«Μας παρακολουθεί», ψιθύρισε ο Κρίστοφερ λίγο αργότερα. «Δύο η ώρα κάτω από τους θάμνους».

Έριξα λίγο φαγητό με κουτάλι σε ένα μικρό πιάτο, αλλά δεν ήθελε να πλησιάσει.

"Παμε μεσα."

Αφήσαμε το μπολ με το φαγητό και γλιστρήσαμε σιωπηλά μέσα στην πόρτα της οθόνης.

«Α, τρώει λίγο. Ναι.» Ήμουν τόσο χαρούμενος. Ήταν τόσο μικροσκοπική.

Μετά από αυτό άρχισε να με αφήνει να την ταΐζω στην ξύλινη μπροστινή βεράντα του εξοχικού του νησιού όπου μέναμε. Ήταν απλώς ένα μικροσκοπικό γατάκι και είχε ένα πλαστικό κολάρο από ψύλλους στο λαιμό της. Ήταν σίγουρα κάπως άγρια - δεν με άφηνε να την αγγίξω - και ήταν ξεκάθαρο ότι σύντομα θα ξεπερνούσε το γιακά, κάτι που θα μπορούσε να της προκαλέσει το θάνατό της.

Σιγά σιγά, με άφησε να κάτσω κοντά ενώ απολάμβανε το δείπνο της και άρχισα να καταστρώνω ένα σχέδιο.

«Πρέπει να βγάλω αυτό το γιακά από πάνω της».

«Μπορείς να πιάσεις το γιακά;»

«Ναι, αλλά κουνιέται πάρα πολύ και δεν μπορώ να το κόψω».

Έτσι, ένα βράδυ αφότου ένιωθε αρκετά άνετα με το να κάθομαι δίπλα της, έβγαλα ένα ψαλίδι, το οποίο έκρυφα πίσω μου. Ενώ έτρωγε, άρπαξα το γιακά της, το έκοψα, μετά το έριξα και το ψαλίδι.

"Το πιασα." Ήμουν ενθουσιασμένος αλλά κάθισα ακίνητος χωρίς να κάνω άλλους ήχους.

Έφυγε τρέχοντας και έφυγε για αρκετές μέρες, αλλά τελικά επέστρεψε. Μετά από αυτό, αυτή έγινε η νησιώτικη γατούλα μας.

Το Girl Grey ήταν μια γατούλα από ζαχαροκάλαμο της Χαβάης. Το ενδεικτικό σημάδι ήταν η πτύχωση στην άκρη της ουράς της όπου ήταν λυγισμένο, ή όπως είπε περιπαικτικά ο Κρίστοφερ, «Αλλάζει κατευθύνσεις». Οι νησιώτες φίλοι μας μας είπαν ιστορίες για άγριες γάτες που βρέθηκαν να ζουν στα χωράφια με ζαχαροκάλαμο και είχαν κοντές ουρές. Μας είπαν ότι ήταν μέρος της γενετικής τους και εμφανίστηκαν γενιές αργότερα ως τσαλακωμένος στην ουρά της γάτας.

Γνωρίζαμε μια kahuna στη Χονολουλού και επικοινωνήσαμε μαζί της για μια πνευματική ανάγνωση. «Η γάτα σας, το Girl Grey, είναι πολύ ευαίσθητη και λατρεύει τη θεά των ηφαιστειών και της φωτιάς, Pele. Στη θρησκεία της Χαβάης, ο Πελέ είναι ο δημιουργός των νησιών της Χαβάης».

«Πολλές γάτες νιώθουν έτσι;»

«Όχι, όχι πολύ, αλλά το έχω ξαναδεί με την Kahuna Cats. πνευματικά . . . μυστικιστικός. . . βαθύως πλάσματα. Είναι περισσότερο νεράιδα παρά γάτα».

«Αυτό είναι αρκετά μοναδικό. Έχει βαθιά σχέση με τα νησιά;»

«Ναι, το DNA της γάτας της είναι γάτα από ζαχαροκάλαμο, γενιές βαθιά, και είναι σε επικοινωνία με τους αρχαίους θεούς, συμπεριλαμβανομένου του Kauli. Έχετε ακούσει για αυτόν;»

«Όχι, αλλά βγήκαμε στο ηφαίστειο στο Μεγάλο Νησί. Ακούσαμε ότι εκεί μένει ο Πελέ».

"Ναι ναι. Χαίρομαι πολύ που ήσουν εκεί. Έσκαγε όταν το επισκεφτήκατε; Νιώσατε σύνδεση με την περιοχή ή τη δραστηριότητα;»

«Ναι, ξέσπασε. Ένιωσα βαθύ σεβασμό για τη γη στην οποία βρεθήκαμε και για αυτό που συνέβαινε. Η λάβα βρέει την άκρη του ωκεανού. . . Θεέ μου, η ζέστη. . . και η νέα γη που σχηματίζεται στο Τι θέαμα.»

«Πετάξαμε από πάνω του», θυμάται ο Κρίστοφερ.

«Είσαι πιλότος;»

«Ναι, έτσι μπόρεσα να πλησιάσω εκεί που η καυτή λιωμένη λάβα βυθιζόταν στο ωκεανός. Όλος αυτός ο ατμός που ανέβαινε στον αέρα ήταν κάτι που δεν είχα πετάξει πριν».

«Ελπίζω ότι αυτό είναι χρήσιμο για την κατανόηση της μικρής σας γάτας. Έχει σχέση με όλα όσα ανέφερες. Σχετίζεται επίσης με τον άλλο θεό της Χαβάης που ανέφερα, τον Kauli. Ο θρύλος λέει ότι είναι αθάνατος και δεν γερνά. Είναι άτρωτος να πληγωθεί όταν πολεμάει. Δεν λέω ότι το γατάκι σου είναι μαχητής. Στην πραγματικότητα, φαίνεται πολύ ήσυχη και στοχαστική. Μπορεί επίσης να θέλει να βοηθήσει όταν είστε λυπημένοι ή αναστατωμένοι ή όταν οι άλλες γάτες σας είναι τραυματισμένες ή άρρωστες».

«Μου φαίνεται ότι ξέρει μυστικά».

Και ο Κρίστοφερ και ο καχούνα χαμογέλασαν απαλά.

«Ξέρει μυστικά. . . και θα τα κρατήσει για τον εαυτό της. Έχει βαθιά επίγνωση και αφιερώνει χρόνο παρακολουθώντας και σκεπτόμενος πράγματα. Μερικές φορές μπορεί να φαίνεται ότι είναι απόμακρη ή απόμακρη, αλλά επεξεργάζεται τα πράγματα και θα πάρει χρόνο. Επικοινωνεί τηλεπαθητικά, ακόμη περισσότερο από τις περισσότερες γάτες».

«Μου είπαν να στείλω στις γάτες μου σκέψεις και εικόνες. Είναι αυτός ο καλύτερος τρόπος να επικοινωνήσεις μαζί της;»

«Ναι, μπορεί να κατακλυστεί από προφορικά λόγια. Μπορεί να κρατήσει τον εαυτό της και να είναι παρατηρητής. Μπορεί να είναι λίγο αξιαγάπητη απατεώνας - κάνοντας πράγματα που δεν κάνουν οι άλλες γάτες σας - και μπορεί ακόμη και να είναι μια αλλοπρόσαλλη φόρμα».

«Ω, είδαμε τη μεγάλη μας μαύρη γάτα Navar να αλλάζει σχήμα. Το σπίτι που ζούμε στην ηπειρωτική χώρα έχει ένα υδρομασάζ έξω που βρίσκεται στο επίπεδο του εδάφους. Ένα απόγευμα ήμασταν και οι δύο εκεί έξω και το μάνδαλο στην πύλη μας έτρεμε σαν κάποιος να προσπαθούσε να μπει μέσα. Ο Ναβάρ έγινε ένας μεγάλος, μαύρος πάνθηρας».

«Το είδατε και οι δύο;»

"Ναί. Διήρκεσε μόνο λίγα δευτερόλεπτα και κοιταχτήκαμε». Τα μάτια του Κρίστοφερ άνοιξαν κάπως διάπλατα. «Ρωτήσαμε και οι δύο ο ένας τον άλλον, "Το είδες αυτό;" Νομίζαμε ότι μας προστάτευε σε περίπτωση που κάποιος έμπαινε στην αυλή μας».

Όταν επιστρέψαμε στην ηπειρωτική χώρα αρκετούς μήνες αργότερα, το σοφό, γλυκό, κρυφό Girl Grey ταξίδεψε μαζί μας στην πτήση, μαζί στο εκτροφείο της με την κουβέρτα της και μια χούφτα από τα αγαπημένα της παιχνίδια για γατάκια. Είχε τον χρωματισμό ενός Ρωσικού Μπλε και ήταν ακριβώς αυτό που υπονοεί το όνομά της: ασημί-γκρι παντού με πράσινα, σκούρα μάτια. Ήταν απλά όμορφη.

Το Huckleberry Moon ονομαζόταν επίσης Huck ή Huckleberry, και κάπου στην πορεία συγκέντρωσε το ψευδώνυμο, Bugs ή Buggy. Ήταν ένα από τα πιο γλυκά αγόρια που γεννήθηκαν ποτέ και ήρθε σε εμάς αρκετά χρόνια μετά το Girl Grey, όταν ήταν γατάκι. Ανήκε σε έναν γείτονα και η φυλή με την οποία είχε μεγαλώσει περιελάμβανε - εκτός από την ανθρώπινη μαμά του και την αιλουροειδές μαμά και τα αδέρφια του - μερικά μεσαίου μεγέθους φίδια, δύο ροδακινί μακό, μερικά μεγάλα, τρυφερά σκυλιά, μια αποικία ποντικών και τρία δραστήρια μικρά παιδιά. Όταν ήρθε να ζήσει μαζί μας, ο Χάκλμπερι μάς έδωσε την εντύπωση ότι μπορούσε λίγο πολύ να κυλήσει με οτιδήποτε είχαμε για αυτόν. Αλλά ήταν απίθανο να είχαμε ποτέ τον χαρούμενο, σαν τσίρκο ζωολογικό κήπο από τον οποίο καταγόταν. Οι περιπέτειες του Χάκλμπερι Φιν με το κοντάρι ψαρέματος κρεμασμένο στον ώμο του μου ήρθαν στο μυαλό, έτσι τον ονομάσαμε Χάκλμπερι. Είχε τα διακριτικά σημάδια μιας κλασικής γάτας του Νορβηγικού Δάσους: ήταν ρίγες με άσπρες μπότες και, καθώς μεγάλωνε, τα λευκά σημάδια στο στόμα και τη μύτη του τον έκαναν να μοιάζει σαν να φορούσε το σχήμα της πανσελήνου στο πρόσωπό του. .

Την ημέρα που τον συναντήσαμε, ο Κρίστοφερ και εγώ καθόμασταν στην μπροστινή αυλή μας στη Σάουθλαντ και παίζαμε με το Γκριλ Γκρέι και τη γάτα του γείτονά μας τη Ζιλέτ, ενώ ο Ναβάρ καθόταν στην ταράτσα του σπιτιού μας και μας φύλαγε. Μερικά παιδιά της γειτονιάς μας ενώθηκαν και μετά σταμάτησε ένας άλλος ωραίος, ενήλικος γείτονας. Είχε ένα γατάκι μαζί της και ήθελε να μάθει αν μπορούσε να παίξει μαζί μας.

Ενώ καθόμασταν όλοι στο γρασίδι και οι γάτες κυνηγούσαν παιχνίδια, ο Κρίστοφερ σηκώθηκε για να πάει στο σπίτι και το μικρό αγόρι γατάκι κύλησε πίσω του. Έμεινα έκπληκτος που είδα τον μικρό να φεύγει γιατί παίζαμε όλοι μαζί του και, απλά έφυγε με κάποιον που δεν ήξερε και μήνικε κατευθείαν σε ένα σπίτι που δεν είχε πάει ποτέ.

Όταν ο Κρίστοφερ επέστρεψε, κρατούσε το γατάκι. «Θέλω να τον κρατήσω. Θέλεις άλλη γάτα;»

"Σίγουρα, είναι αξιολάτρευτος."

Αυτή ήταν η μέρα που η Girl Grey συνάντησε τον Huck. Ήταν αρκετά χρόνια μεγαλύτερη από τον Χάκλμπερι Μουν και έγιναν καλύτεροι φίλοι. Έμοιαζε να ήξερε αμέσως ότι ήταν δύο στο είδος τους — μαλακές, ευγενικές, γλυκές μικρές ψυχές.

Ο Νάβαρ παρακολούθησε τον Χάκλμπερι. Δεν έπαιξε μαζί του, ούτε το Girl Grey. Είχα την αίσθηση ότι ο Navar έβλεπε τον εαυτό του ως φύλακα και μέντορα για τις μικρές γάτες. Ο Χακ ήταν μόλις μερικών μηνών εκείνη την εποχή και ο Νάβεϊ είχε δεχτεί την Γκρέι Γκρέι χρόνια νωρίτερα, από την πρώτη στιγμή που την φέραμε σπίτι. Δεν φαινόταν να του αρέσουν ή να μην τους αρέσουν. μου έδωσε την εντύπωση ότι ήταν δική του ευθύνη. Ήταν τόσο ενδιαφέρον να παρακολουθώ τις ατομικές τους προσωπικότητες και πώς ζούσαν μεταξύ τους.

Ο Κρίστοφερ κι εγώ θεωρούσαμε τις γάτες μας οικογένεια και νιώθαμε και οι δύο προνομιούχοι που τις είχαμε στη ζωή μας. Τους αγαπήσαμε πολύ και γελάσαμε πολλές φορές εξαιτίας των απροσδόκητων πραγμάτων που έκαναν. Όλοι ταίζονταν με το ίδιο φαγητό την ίδια στιγμή, ο καθένας είχε τα δικά του αφράτα κρεβάτια σε πολλές διαφορετικές τοποθεσίες και τα μικρότερα παιδιά είχαν καλάθια γεμάτα παιχνίδια για να παίξουν.

Είχαν μια φίλη γάτα που έμενε απέναντι και την έλεγαν Gillette. Ήταν μια ήσυχη, πολύ φιλική, καθαρή λευκή γάτα που μπήκε στο σπίτι μας από την πόρτα της γάτας μας.

Το λέγαμε η πόρτα της γάτας μας, αλλά ήταν μια vintage, ενσωματωμένη διάταξη που δεν είχε ξαναδεί. Μου είπαν ότι ήταν μια παλιομοδίτικη πόρτα παράδοσης γάλακτος, περίπου τέσσερα πόδια ψηλά, στον πίσω τοίχο του σπιτιού μας. Στην πραγματικότητα ήταν δύο μικρές, μεταλλικές πόρτες, μία στην εσωτερική και εξωτερική επιφάνεια, με μια κοιλότητα στον τοίχο μεταξύ τους. Κάθε οβάλ πόρτα, περίπου επτά ή οκτώ ίντσες ύψος, είχε ένα συρόμενο μάνδαλο, αλλά δεν κλείδωνε. Στο παρελθόν, φρέσκο γάλα σε γυάλινα μπουκάλια είχε παραδοθεί στους ανθρώπους που ζούσαν εκεί. Έτσι οι πόρτες μπορούσαν να ανοίξουν από μέσα και έξω. Θα μπορούσα να κλείσω μία ή και τις δύο πόρτες και να σύρω το μάνδαλο για να κρατήσω τα παιδιά μας μέσα και τα πλάσματα έξω.

Λοιπόν, η φίλη-γάτα Gillette έμπαινε στο σπίτι μας από αυτές τις μικρές πόρτες και περπατούσε ακριβώς δίπλα από τις κροκέτες στο σαλόνι όπου ζούσαν τα παιχνίδια της γατούλας. Έλεγε τα καλάθια γεμάτα παιχνίδια και έπαιρνε ό,τι ήθελε, πηδούσε πίσω από τις ίδιες πόρτες γάτας και μετέφερε τον νέο του θησαυρό στο σπίτι. Όταν έμαθα τι έκανε, δεν μπορούσα να σταματήσω να γελάω. Κάθε τόσο επισκεπτόμουν τη μαμά του και έπαιρνα τα παιχνίδια του. Έπρεπε να ξαναρχίσει.

Πολλά ηλιόλουστα πρωινά με βρήκαν με τα τρία γατάκια μας, τη Gillette, και οποιονδήποτε άλλο ήθελε να έρθει μαζί μας για τις ανατολές του ηλίου. Το σπίτι μας είχε στρογγυλά σκαλοπατάκια που οδηγούσαν στην εξώπορτά μας και έβαλα ένα φρέσκο, μικροκαμωμένο βουνό σε κάθε σκαλοπάτι, γιατί όσες φιλικές γάτες ήταν τριγύρω. Κάθισα στη βεράντα και τους παρακολουθούσα.

Εκείνα τα ειρηνικά πρωινά, ο Navar ενώθηκα με τα άλλα γατάκια, αλλά άλλες φορές βρισκόταν στην μπροστινή βεράντα και φρουρούσε το σπίτι μας ή στην τάρτασα και έκανε τον έλεγχο του μυαλού στις άλλες γάτες της γειτονιάς. Έκανε αυτό το συναρπαστικό πράγμα όπου καθόταν στην τάρτασα του σπιτιού μας και κοιτούσε σιωπηλά τις γάτες που προσπαθούσαν να έρθουν στην περιοχή του. Θα έστρεφε τα τεράστια πράσινα μάτια του πάνω τους καθώς αυτοί

περπάτησε στο δρόμο και, χωρίς ήχο, τον κοίταζαν στον αέρα, σταματούσαν να περπατούν και ξανάρχονταν.

Βήμα βήμα.

Και μετά θα γύριζαν και θα απομακρύνονταν.

Σπάνια τους ξαναβλέπαμε. Γλυκοί αναγνώστες, μάλλον θυμάστε τον μάγο Ο Μέρλιν από την ιστορία Κάμελοτ. Ο Navey με έκανε να τον σκεφτώ.

Όταν κάθισε στη βεράντα μας, καμία από τις άλλες γάτες μας δεν επιτρεπόταν να έρθει μαζί του. Απλώς ήξεραν να μην κάθονται εκεί εκείνη την ώρα. Ποτέ δεν σφύριξε και δεν επέβαλλε τον χώρο του, απλώς έθεσε σιωπηλά κανόνες και αυτοί ακολούθησαν ως δια μαγείας. Όπως ανέφερα νωρίτερα, πιστεύαμε ότι έβλεπε τις μικρότερες γάτες μας ως αποστολή του, όχι τους φίλους του.

Το Girl Grey είχε έναν μυστηριώδη τρόπο να βρίσκει πράγματα που έβγαζαν ήχο. Θα πηδούσε επάνω στο ράφι χειρός σχεδόν 12 ιντσών στην μπροστινή μας βεράντα και καθίστε εκεί ανοίγοντας το παλιομοδίτικο κάλυμμα του γραμματοκιβωτίου με το πόδι της. Δεν ήταν εύκολο να φτάσουμε γιατί είχαμε φτιάξει ένα πλέγμα που το κάλυπτε. Το άνοιγε και το άφηνε να πέσει, ακούγοντας έναν χαμηλό ήχο. Θα το έκανε αυτό μέχρι που την άκουσα και της άνοιξα την εξώπορτα. Μετά θα πηδούσε στη βεράντα και θα πήγαινε στο σπίτι. Μου έκανε το ενδιαφέρον πώς ήξερε να το κάνει αυτό. Κανείς δεν της είχε δείξει ποτέ. Δεδομένου ότι είχαμε ένα καλάθι για την αλληλογραφία μας, ούτε καν ο ταχυδρόμος χρησιμοποίησε αυτό το γραμματοκιβώτιο που έβαζε γράμματα σε ένα διακοσμητικό ρετρό κουτί στο σαλόνι μας.

Είχα μια συλλογή από μικρά, πολύχρωμα τενεκεδάκια για αρκουδάκι που είχαν ύψος περίπου τρεις ίντσες. Ζούσαν σε ένα καλάθι στο πάτωμα του σαλονιού. Το κορίτσι Γκρέυ καθόταν δίπλα του, σχεδόν καθημερινά, και με τα πόδια της, έπαιζε με τις τσίγκινες αρκούδες. Έβγαλαν έναν ελαφρύ, μουσικό ήχο καθώς τσούγκριζαν μαζί.

Ο Χακ και ο Ναβάρ δεν έδειχναν κανένα ενδιαφέρον για τα κουτιά για αρκουδάκι ή το μαγικό κάλυμμα του γραμματοκιβωτίου που θα μπορούσε να ανοίξει την μπροστινή πόρτα.

Μερικές φορές έφευγε από το σπίτι: το ανόητο κορίτσι πήγαινε στο σπίτι του διπλανού μας γείτονα, ανέβαινε στη σοφίτα του γκαράζ τους και έμενε εκεί για μια μέρα ή περισσότερο. Γιατί; Οι οποίοι γνώριζαν? Είχα την αίσθηση ότι ήθελε δικό της χώρο για λίγο χρόνο. Μου μιλούσε από την εξαέρωση στον τοίχο, αλλά δεν γυρνούσε σπίτι μέχρι να το ήθελε.

Καθώς πλησίαζε η συγκινητική μέρα, οι σκέψεις μου πήγαιναν πιο συχνά στο νέο μας γατάκι, το Mystè re. Αναρωτήθηκα πώς θα την έβρισκα.

Ήταν μόλις επτά ώρες οδικώς μέχρι το νέο μας σπίτι στην Κεντρική Ακτή και πιστεύαμε ότι το να ταξιδέψουμε με τα τρία παιδιά μας δεν θα ήταν μεγάλη πρόκληση. Ο Κρίστοφερ μπορούσε να οδηγήσει οποιοδήποτε αυτοκίνητο ή φορτηγό και είχε νοικιάσει το μεγαλύτερο διαθέσιμο εμπορικό φορτηγό. Σχεδιάσαμε να έχει μαζί του τον Navar στο αεροπλάνο του. Θα είχα το Girl Grey και τον μικρότερο μας, Bugs, μαζί μου στις καρότσες τους στο μπροστινό κάθισμα του αυτοκινήτου μου. Είχαν ο καθένας τις αγαπημένες του κουβέρτες στις κουβέρτες τους, και μια άλλη για να τις σκεπάσει, μερικές λιχουδιές, και τους είχαμε νερό. Την προηγούμενη μέρα πριν από τα κινητά τηλέφωνα επικοινωνούσαμε αποτελεσματικά με τα walkie talkies. Τα χρησιμοποιούσε σε μεγάλες δουλειές.

"Πώς είσαι?"

«Λοιπόν, είμαστε πάλι στο δρόμο, έτσι δεν είναι;»

Ο Κρίστοφερ δούλευε και πήγαινε στην όμορφη νέα μας πόλη για περισσότερο από ένα χρόνο και ήταν χαρούμενος που η οικογένειά του ζούσε τώρα εκεί μαζί του.

Στα πρώτα δέκα ή είκοσι μίλια όλα πήγαν καλά.

«Πώς είναι ο Navey;»

«Νομίζω ότι τον πήρε ο ύπνος. Είναι κουλουριασμένος στην καρότσα του. Πώς είναι τα μωρά;»

«Η Γκρέυ είναι μια χαρά, βλέπει τους δρόμους και τα δέντρα να περνούν από τα παράθυρα. Το Bugs είναι λίγο ενδιαφερόμενος. Μιλάει λίγο και περιστασιακά φτάνει στα πόδια του μέσα από την πόρτα του κουβαλητή του.»

«Ε, μικρέ, είσαι εντάξει». Έφτασα να τρίψω απαλά το πόδι του. «Δεν θα αργήσει και θα είσαι στο νέο σου σπίτι». Αυτό θα είναι τόσο διασκεδαστικό για εσάς. Θα αποκτήσεις ακόμη και μια νέα αδερφή γατούλα εκεί, τι πιστεύεις για αυτό;»

Κάλυψα το Girl Grey με την αγαπημένη της απαλή κουβέρτα και, όπως ο μεγάλος της αδερφός, αποκοιμήθηκε. Αλλά ο Χάκλμπερι ήταν τελείως διαφορετικός. Φαινόταν να στενοχωριέται περισσότερο.

Ο μεταφορέας του ήταν πιο κοντά μου και το γύρισα έτσι ήταν στραμμένο προς το μέρος μου. Αυτή μπορεί να μην ήταν η καλύτερη απόφασή μου. Άρχισε να προσπαθεί να φτάσει και τα δύο του πόδια μέσα από την πόρτα του πολύ άνετου φορέα του.

«Πώς τα πάει;» Ο Κρίστοφερ ήταν επικεντρωμένος στην οδήγηση του πολύ μεγάλου και βαρύ φορτηγού, αλλά ήθελε να βοηθήσει τους μικρούς μας. Η φωνή του Χάκλμπερι γινόταν πιο δυνατή και τα νύχια του συνδέονταν με το μπράτσο μου.

«Νομίζω ότι προσπαθεί να μου κάνει ένα τατουάζ στον Χάκλμπερι ως τιμωρία για αυτό το road trip».

«Μπορείς να γυρίσεις το ρείθρο του για να μην μπορεί να σε φτάσει;»

Ήμασταν στο δρόμο για περίπου μια ώρα και ο Μπαγκς δεν ηρεμούσε.

«Πιστεύεις ότι πρέπει να σταματήσουμε και να του δώσουμε ένα διάλειμμα;»

«Σίγουρα, ας τραβήξουμε στην επόμενη στάση ανάπαυσης. Θα ανοίξουμε τα παράθυρα και θα του δώσουμε ένα λεπτό ήσυχο».

Ο Κρίστοφερ πάκκαρε στην ακατοίκητη άκρη του χώρου ανάπαυσης και εγώ πάκκαρα δίπλα του. Μόλις σταμάτησε το αυτοκίνητο ο Χακ ήταν καλά. Ο Ναβάρ ήταν άνετος στο καρότσι του και ο Γκρέι ήταν κουλουριασμένος στο δικό της.

«Έφερα μερικές προμήθειες με το φαγητό τους». Άρχισα να ψάχνω μέσα από την ταξιδιωτική τους τσάντα.
«Γεια, υπάρχει κάποιο Remedy διάσωσης εδώ μέσα. Ας δούμε αν αυτό βοηθάει».

Ο Bugs λάτρευε την τροφή για γάτες με γαρίδες και δεν είχε ιδέα ότι τον βοηθήσαμε να χαλαρώσει. Απολάμβανε το φαγητό του στο δρόμο. Έδωσα μερικά και στο Girl Grey, χωρίς να προστεθούν τα Bach Flowers. Ο Ναβάρ ήθελε να κοιμηθεί.

«Θέλετε να το δοκιμάσετε ξανά;» Ο Κρίστοφερ έλεγξε το ρολόι που φορούσε πάντα.

«Πώς είμαστε για το χρόνο;»

"Ήταν καλοί."

Ο Χακ ήταν ακόμα στο καρότσι του, το είχα μετακινήσει, ώστε να μην μπορούσε πια να φτάσει στο χέρι μου και φαινόταν να ηρεμεί.

Ο Κρίστοφερ ξεκίνησε το κινούμενο βαν και ο Μπαγκς ήταν ακόμα ήσυχος στο αυτοκίνητό μου.

"Εντάξει, ας το δοκιμάσουμε ξανά."

Ξεκίνησα το αυτοκίνητό μου και ήταν ακόμα εντάξει.

Δούλεψε! Κατεβαίναμε και οι δύο ξανά στο δρόμο και τα παιδιά μας ήταν καλά.

Φτάσαμε λίγο πριν τη δύση του ηλίου και χαιρέτησαμε τα μέλη του πληρώματος μας που θα μας βοηθούσαν ξεφόρτωση την επόμενη μέρα. Μας βοήθησαν να μαζέψουμε τον νυχτερινό μας εξοπλισμό και μεταφέραμε τα ξεκούραστα γατάκια μας στο σαλόνι του νέου μας σπιτιού. Ήταν περίπου τρεις φορές μεγαλύτερο από αυτό από όπου ήρθαμε και είχε πόρτες σε τρεις τοίχους. Αυτό ήταν πολύ χρήσιμο γιατί μπορούσαμε να κλείσουμε όλες αυτές τις πόρτες και τα γατάκια ήταν ασφαλή και ασφαλή στο μπροστινό μας δωμάτιο.

Τους δώσαμε φαγητό και βάλουμε τα αγαπημένα τους κρεβάτια δίπλα στο στρώμα αέρα μας, αλλά ήθελαν ελέγξετε κάθε γωνία και παράθυρο στο νέο, μεγάλο δωμάτιο. Μετά από λίγο ο Navar και ο Bugs φάνηκαν να χαλαρώνουν και σταμάτησαν τις εξερευνησεις τους, αλλά το Girl Grey συνέχισε να βηματίζει. Την ενδιέφερε ιδιαίτερα το μεγάλο τζάκι από τούβλα που έμοιαζε με οικία. Αφού μόλις φτάσαμε, δεν είχαμε οθόνη πάνω από το άνοιγμα. Την παρακολουθούσα ενώ τακτοποιούσα τα πράγματα μας, χωρίς να σκεφτόμουν ότι μπορούσε να κάνει πολλά, και συγκεντρώθηκα για λίγα λεπτά σε άλλα πράγματα.

Ξαφνικά το Girl Grey εξαφανίστηκε!

«Θεέ μου, πού πήγε;»

Ο Κρίστοφερ είχε επιστρέψει αφού έκλεισε το φορτηγό και το κλείδωσε.

«Το κορίτσι Γκρέι έφυγε».

«Αλλά όλες οι πόρτες είναι κλειστές». Ο Κρίστοφερ κοίταξε γύρω του, προσπαθώντας να καταλάβει πού βρισκόταν. «Πού θα μπορούσε να πάει;»

«Περπατούσε πέρα δώθε μπροστά στο τζάκι. . .»

Σκύβουμε και οι δύο και κοιτάξαμε όσο πιο μακριά μπορούσαμε στην καμινάδα. Τίποτα! Έπειτα έβαλα το χέρι μου στη μαυρίλα και βρήκα μια στενή προεξοχή αρκετά ψηλά που δεν μπορούσαμε
βλέπω.

«Υπάρχει ένα μικρό ράφι εδώ πάνω».

"Τίποτα άλλο?"

«Είναι εδώ πάνω».

«Μπορείς να την κατεβάσεις; Θα βρω κάτι να το εμποδίσω».

Προσπάθησα να της τηλεφωνήσω και να τη δωροδοκήσω με λιχουδιές, αλλά δεν ήθελε να έρθει σε μένα. Έφτασα λοιπόν μέχρι εκείνη τη στενή προεξοχή στην καμινάδα. Όλα ήταν καλυμμένα με σκόνη μαύρης αιθάλης — όταν τελικά την έπιασα, κι εκείνη και εγώ είχαμε αιθάλη πάνω μας.

Έβγαλα το Girl Grey με ασφάλεια από την καμινάδα και έψαξα να βρω ένα μέρος για να καθαρίσω. Καλά, το ρεύμα δεν επρόκειτο να ανοίξει μέχρι το επόμενο πρωί, και επειδή ζούσαμε σε ένα πιο ζεστό κλίμα, ήμασταν αρκετά κρύα. Δεν υπήρχε ζεστό νερό και σαπούνι.

Ο Κρίστοφερ κι εγώ κουνούσαμε το κεφάλι μας με δυσπιστία.

«Ω, αγαπητέ Κύριε, δεν το σχεδιάζα αυτό».

«Μοιάζει λίγο με τη Σταχτοπούτα με όλα αυτά στα χέρια σου». είπε ο Κρίστοφερ καθώς εμπόδιζε την είσοδο στο ακαταμάχητο τζάκι. Εκείνη την ώρα ο ήλιος έδυε. Και τα τρία γατάκια ήταν τουλάχιστον στο ίδιο δωμάτιο μαζί μας, και καθίσαμε στο στρώμα αέρα μας με περισσότερα σνακ για αυτά και μερικά για εμάς.

Το επόμενο πρωί, όταν ξυπνήσαμε, μας υποδέχτηκαν ένα μαγευτικό θέαμα.

Καθώς κοιτάξαμε τριγύρω, είδαμε το παλιό μας σαλόνι σε ένα έντονο, νέο φως. Ήταν είκοσι έξι πόδια μήκος και δεκαέξι πόδια πλάτος. Υπήρχε ένα ψηλό, ευγενικό, βήμα μέχρι το ταβάνι. Αυτό τα είχε όλα

χτίστηκε 100 χρόνια νωρίτερα από ξύλο παλιό αιώνα. λέγεται καθαρός κέδρος και είχε ασπρίσει ελαφρά. Σηκώσαμε το βλέμμα από το στρώμα αέρα μας στο πάτωμα σε δύο τεράστιους φεγγίτες. Κάθε τοίχος είχε φαρδιά, παλιομοδίτικα παράθυρα με αυτό το παλιό, κυματιστό γυαλί. Η αυλή μας κατηφόριζε έναν λόφο και το σαλόνι ήταν στην πίσω πλευρά του σπιτιού. Ο λόγος που το αναφέρω αυτό, αγαπητοί αναγνώστες, είναι επειδή ο ήλιος έλαμπε και υπήρχαν κλαδιά από όμορφα, γέρικα, ευγενικά δέντρα βελανιδιάς καλυμμένα με ανοιξιόχρωμα πράσινα φύλλα σε κάθε παράθυρο και φεγγίτη. Λόγω της ανύψωσης του σαλονιού μας περικυκλωθήκαμε κυριολεκτικά από τα κλαδιά τους.

"Wowwww!"

"Σωστά?"

"Αυτό είναι φανταστικό! Είναι σαν να βρίσκεσαι στο δεντρόσπιτο της Swiss Family Robinson."

Με τον Κρίστοφερ συμφωνούσαμε σχεδόν σε όλα στη ζωή μας, ειδικά στην αισθητική. Οπότε πότε είχε πει ότι νόμιζε ότι είχε βρει το νέο μας σπίτι που τον εμπιστευτήκα. Έστειλε φωτογραφίες και έναν χάρτη και ήμουν σχεδόν ευφορικός. Έχτιζε ένα σπίτι στην περιοχή και μου άρεσε να επισκέπτομαι τη μικρή, καλλιτεχνική πόλη. Ταξίδεψα για να δω το νέο μας σπίτι, αλλά το είχα περάσει μόνο τη δύση του ηλίου. Τα δωμάτια ήταν μεγάλα και και οι δύο μας άρεσε η τοποθεσία και η διάταξη του σπιτιού. Δεν μπορούσα να δω την αυλή παρά μόνο ότι ήταν περιφραγμένη και είχε πολλά δέντρα.

Δεν είχα ιδέα πόσο μαγευτικό θα ήταν αυτό το μέρος για εμάς.

Τα γατάκια άρχισαν σιγά-σιγά σε μια νέα μέρα στη νέα μας ζωή, αλλά το Girl Grey προσπαθούσε ακόμα να καταλάβει αν υπήρχε τρόπος να ανέβει σε αυτήν την καμινάδα. Περπατούσε μπρος-πίσω μπροστά από τον ταξιδιωτικό σάκο και το φράγμα που είχε κατασκευάσει ο Κρίστοφερ, έβαλε τα πόδια της κάτω από τις άκρες και το κοίταξε σαν να ήταν επιστήμονας και μπορούσε να καταλάβει το πρόβλημα.

«Η μαγεία είναι δυνατή με αυτό. Καλύτερα να είμαστε προσεκτικοί - μπορεί να καταλάβει κάτι έξω.»

Ο Κρίστοφερ κατά κάποιο τρόπο ήξερε τα γατάκια καλύτερα από εμένα. Είχε κάποια σχέση μαζί τους που με κέντρισε το ενδιαφέρον. Όταν μου είπε τι πίστευαν, με γοήτευσε.

Το μετακινούμενο πλήρωμά μας έφτασε και μοιράστηκαν καφέδες σε όσους ήθελαν. Ήταν περίπου δώδεκα από αυτούς, νέοι άνδρες και γυναίκες που δούλευαν στις δουλειές του Κρίστοφερ. Κρατήσαμε γατάκια σε δωμάτια σε κλειστές πόρτες και μέχρι το τέλος της ημέρας όλα ήταν με ασφάλεια στο προβλεπόμενο δωμάτιο. Είχαμε κουτιά παντού, αλλά το κινούμενο βαν ήταν άδειο. Είχαμε φώτα που άναβαν και ζεστό νερό για να πλυθούμε. Καταφέραμε να κρατήσουμε το Girl Grey μέσα και κυρίως χαρούμενο - όχι άλλα τζάκια για αυτό το μικρό.

Ήταν η αρχή του καλοκαιριού και η ζωή στη γραφική μας πόλη ήταν ακόμα καλύτερη από ό,τι είχαμε προγραμματίσει. Η πόλη που φύγαμε ήταν επίσης μια μικρή, όμορφη παραθαλάσσια κοινότητα, αλλά είχε αλλάξει με τα χρόνια που ήμασταν εκεί. Εκείνη η πόλη ήταν κοντά σε μια πόλη και οι γείτονές μας είχαν αρχίσει να επισημαίνουν τα σπίτια τους. Η οδική οργή είχε γίνει ένα επίμονο, νέο πράγμα. Αυτά και τα δύο μου υποδήλωναν την άκρη του κινδύνου.

Η νέα μας πόλη σε αντίθεση ήταν τόσο γοητευτική. Ήταν ήσυχο. Δεν υπήρχαν πολλά αυτοκίνητα και παρατηρήσαμε αμέσως πόσο καθαρός ήταν ο αέρας. Είχαμε μια μεγάλη πρόσοψη, βεράντα σε στυλ αυλής, και ένα βράδυ ο Κρίστοφερ κι εγώ χαλαρώναμε εκεί έξω σε μερικές αντίκες ξύλινες καρέκλες κήπου.

Τα έπιπλα ήταν κυρίως στη θέση τους στο εσωτερικό και μεγάλο μέρος της μετακόμισης είχε ολοκληρωθεί. Αφού τα κρατήσαμε μέσα για αρκετές μέρες, τα γατάκια μας ήταν ασφαλή και χαρούμενα στη μεγάλη αυλή και στο νέο τους σπίτι. Ο ήλιος μόλις είχε αρχίσει να δύει και το τέλος της εργάσιμης ημέρας ήταν γαλήνιο. Όταν από αυτή την ησυχία ακούσαμε να τραγουδάμε. Ήταν ξεκάθαρα μια ομάδα ανθρώπων και μετά ακούσαμε γέλια και παλαμάκια. Και μαντέψτε τι ακούσαμε μετά; Οι καμπάνες χτυπούν!

"Τι ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ?"

Είχαμε περπατήσει στη γειτονιά μας και είχαμε δει μια σκαλιστή ξύλινη πινακίδα για το ιστορικό υπαίθριο θέατρο. Έτσι, ξέραμε αόριστα για τις θερινές παραγωγές της κοντινής σκηνής, αλλά δεν είχαμε ιδέα πότε ξεκίνησαν ή τι θα ήταν.

Τότε ακούσαμε μια ομάδα παιδιών να φωνάζει: «Πιστεύω στις νεράιδες!»

Ο Κρίστοφερ άρχισε να γελάει με αυτόν τον αγαπημένο τρόπο που αγαπούσα. «Ξέρω τι είναι αυτό, είναι ο Πίτερ Παν». Και οι καμπάνες ξαναχτύπησαν.

Είχε κάτι που έκανε όταν μου έδινε κάρτες γενεθλίων ή γλυκές σημειώσεις. Θα υπέγραφε το δικό του ονομάστε και γράφτε, "Κατευθείαν στο 'Til Morning", σε σχέση με τον Πήτερ Παν, και στη συνέχεια σχεδιάστε το πλάγιο οκτώ ενός ζωδίου του απείρου.

"Αυτό το μέρος έχει πραγματικά κάποιο είδος μαγείας."

Καθώς ο ήλιος έδυε, ακούσαμε αυτό που θα μάθαμε αργότερα ότι ήταν μια θεατρική παραγωγή του Πήτερ Παν στο θέατρο της γειτονιάς μας. Οι καμπάνες ήταν Τίνκερμπελ. Βρισκόταν στο δάσος περίπου ενάμιση τετράγωνο από το σπίτι μας. Ήταν γνωστό ως «The Forest Theatre», ένα από τα παλαιότερα υπαίθρια θέατρα δυτικά του ποταμού Μισισσιπή.

Είχαμε πολλά να κάνουμε για να εγκατασταθούμε στη νέα μας πόλη και να δημιουργήσουμε την επιχείρησή μας. Παρόλο που συνέχιζα να σκέφτομαι σχεδόν κάθε μέρα να πάρω ένα άλλο γατάκι, ένα νέο μέλος της οικογένειας που πηδούσε, τρέχει, παιχνιδιάρικο είχε γίνει όνειρο για το μέλλον.

Το να έχεις ένα νέο σπίτι —καλά, ήταν παλιό, πραγματικά, αφού χτίστηκε γύρω στο 1924 — σήμαινε μπορούσαμε να προσθέσουμε τη δημιουργική μας έμπνευση και επειδή η επιχείρησή μας ήταν η κατασκευή και ο σχεδιασμός σπιτιών, έγινε πολύ διασκεδαστικό να δουλεύουμε με το σπίτι σχεδόν εκατοντάδων ετών.

Φτιάξαμε νέα τοπικά πέτρινα μονοπάτια στον κήπο μας και φυτέψαμε αυτόχθονα λουλούδια. Στο εσωτερικό φινιρίσαμε ξύλινα πατώματα και προσθέσαμε νέο, ενημερωμένο φωτισμό. Ο Christopher λάτρευε τα φωτιστικά αλογόνου που κρέμονταν από τα καλώδια και μου άρεσαν τα καλώδια για οποιονδήποτε λόγο, έτσι το νέο μας σπίτι έγινε ένα μείγμα χαρακτηριστικών αιώνων και υψηλής τεχνολογίας. Το μεγαλύτερο μέρος του αρχικού φωτισμού έπρεπε να ανάψει από αυτές τις παλιομοδίτιστες αλυσίδες έλξης και συναντήσαμε νέους φίλους στην πόλη που έφτιαξαν κρεμαστά κρυστάλλινα διακοσμητικά μόνο για αυτόν τον σκοπό. Είχαμε λοιπόν πολλούς κρυστάλλους σχεδόν σε κάθε δωμάτιο που έπιαναν το φως του ήλιου και πιτσίλησαν πρίσματα στους τοίχους. Βάλαμε φωτιστικά στις βεράντες μας που έμοιαζαν να ήταν φτιαγμένα για ξωτικά κάπου. Το νέο μας σπίτι έπαιρνε σίγουρα μια μαγική προσωπικότητα.

Πλησίαζε στο τέλος του χειμώνα, επτά μήνες αργότερα, όταν σκέφτηκα να αποκτήσω άλλον Το γατάκι έγινε τόσο δυνατό στο μυαλό μου που έπρεπε να το προσέξω.

Ξεκίνησα την αναζήτησή μου τηλεφωνώντας στα καταφύγια, την SPCA και τους κτηνιάτρους κοντά στο σπίτι μας, συμπεριλαμβανομένου του δικού μας, αλλά η απάντηση ήταν πάντα η ίδια: «Είναι πολύ νωρίς. Δεν υπάρχουν γατάκια που να ψάχνουν σπίτι». Είχα περάσει σχεδόν δύο μήνες ανεπιτυχούς αναζήτησης εκείνη τη στιγμή.

«Καταπληκτικός, Κρίστοφερ. Δεν μπορώ να βρω το γατάκι μας. Είναι στο μυαλό μου, την νιώθω ακόμα και στην καρδιά μου, αλλά δεν μπορώ να τη βρω».

«Θα γίνει, μην ανησυχείς». Ο Κρίστοφερ είχε έναν τρόπο ζωής με εμπιστοσύνη. Χωρίς να πει πολλά, εξαρτιόταν από τον Δημιουργό του Σύμπαντος και κράτησε μια ήσυχη πίστη.

«Είναι στο μυαλό μου όλη την ώρα».

«Είναι δική της;» Τα μάτια του χόρευαν.

"Μπορεί. Μοιάζει. Θα δούμε. Αν τη βρω ποτέ!"

«Θα τη βρεις. σε καλούσε».

Νωρίς εκείνο το βράδυ σκέφτηκα μια μικρή αγορά όχι πολύ μακριά από εμάς. «Γεια, θυμάσαι εκείνο το κατάστημα τροφών για κατοικίδια δίπλα στο Spencer's Stationery;»

«Ναι».

«Έχουν έναν κοινοτικό πίνακα με κάθε είδους αναρτήσεις γειτονιάς, ίσως . . .»

«Θέλεις να κατέβεις το πρωί;»

"Μπορούμε να παμε τώρα?"

Δεν ήξερα τον δρόμο μου τόσο καλά όσο εκείνος. Ο Κρίστοφερ ήταν έξω κάθε μέρα, συναντούσε νέους ανθρώπους και ασχολούνταν με επιχειρηματικά πράγματα. Αλλά είχα δει αυτό το κατάστημα και τώρα ήταν πολύ ξεκάθαρο στο μυαλό μου.

Μόλις είδα τη φωτογραφία της στην αφίσα με άλλα δύο γατάκια οκτώ εβδομάδων, κατάλαβα ότι ήταν η Mystè re. Πως? Δεν έχω ιδέα.

«Αυτή είναι!» Ήμουν πιο χαρούμενος παρά χαρούμενος. «Ας πάμε σπίτι να τους τηλεφωνήσουμε».

Αυτές ήταν οι μέρες πριν από τα κινητά τηλέφωνα, αλλά ήταν μόνο μια μικρή απόσταση με το αυτοκίνητο πίσω στο σπίτι.

«Γεια, τηλεφωνώ για τα μωρά στην αφίσα. Τα έχεις ακόμα;»

«Γεια, ναι». Άρχισε να κάνει πολλές ερωτήσεις: «Έχεις γάτες τώρα; Κανένα σκυλί; Έχετε μεγαλώσει γατάκια στο παρελθόν; Πόσους ψάχνεις;» Ερωτήσεις για την οικογένεια των γατών μας, την αυλή μας και τον κτηνίατρό μας.

«Ξέρω τον κτηνίατρό σου», πρόσθεσε. «Δουλεύω στην άλλη πλευρά του εμπορικού κέντρου από αυτόν. Είναι καλός κτηνίατρος».

Πρέπει να ενέκρινε τις απαντήσεις μου: «Θα ήθελες να τους γνωρίσεις αύριο; Είμαι ο Stevie, ο σύζυγός μου είναι ο Bryant. Περίμενε. . . » Έγινε μια στιγμιαία παύση. «Θα μπορούσες να έρθεις στο σπίτι μας γύρω στις δύο το μεσημέρι;»

Κοίταξα τον Κρίστοφερ που άκουγε τη συνομιλία μας στο μεγάφωνο. Αυτός έγνεψε
Ναί.

ΝΑΙ, ΝΑΙ, ΝΑΙ ήταν αυτό που ήθελα να φωνάξω! «Ναι, δύο θα είναι υπέροχα», είναι αυτό που είπα.
«Είμαστε ο Κρίστοφερ και η Άμπερ».

«Θα είμαστε και οι δύο εδώ, τα λέμε αύριο».

Εκείνο το βράδυ, μάζεψα μαζί τους Navar, Girl Grey και Huckleberry.

«Μαντέψτε, μωρά; Αύριο ο μπαμπάς σου και εγώ θα γνωρίσουμε ένα νέο μωρό. Αυτή μπορεί να είναι η νέα σου αδερφή! Είναι αυτό συναρπαστικό;»

Το κορίτσι Γκρέυ μας παρακολουθούσε σιωπηλά σαν να υπολόγιζε κάτι και μετά έτριψε το κεφάλι της στο χέρι μου. Αναρωτήθηκα αν ήξερε τι έλεγα. Ο Χακ απομακρύνθηκε και ο Νάβαρ κοίταξε και τον Κρίστοφερ και εμένα, με τα γιγάντια πράσινα μάτια του να κοιτάζουν επίμονα.

«Πιστεύεις ότι ξέρει;»

Ο Κρίστοφερ και ο Ναβάρ ήταν τέτοια μπουμπούκια. «Κάτι ξέρει».

" Δεν μπορώ να περιμένω." Χάιδεψα το Girl Grey και της είπα ότι την αγαπούσα. «Ω φίλε, πρέπει να χαλαρώσω για να πάω για ύπνο».

Το επόμενο απόγευμα ο Στίβι άνοιξε την πόρτα. "Γεια! Ο Μπράιαντ είναι κάπου εδώ.
Ελάτε μέσα, πώς είστε;»

"Είμαι τόσο ενθουσιασμένος."

Ο Μπράιαντ ήρθε μαζί μας και μου άρεσαν και οι δύο αμέσως. Είδα ότι είχαν μια-δυο γάτες χαλαρώνοντας στο σαλόνι τους αλλά δεν είδα τα μωρά.

«Αυτή είναι η Πηνελόπη και το Φθινόπωρο, και η μαύρη που κρύβεται είναι η Γιασεμίν. Έχουμε άλλους δύο αλλά είναι έξω στην αυλή. Διάβασες την ιστορία της γατούλας;»

«Ο Στίβι τα μεγάλωσε με το χέρι από τότε που ήταν μιας ημέρας», είπε ο Μπράιαντ με μια αίσθηση υπερηφάνειας. «Τους πήρε να δουλέψουν μαζί της. Τα τάζε όλο το εικοσιτετράωρο και τα προστάτευε. Τα καθάριζε και τα κρατούσε ζεστά, ακόμα κι ενώ τα μάτια τους ήταν ακόμα κλειστά από τη γέννησή τους».

«Πραγματικά, αυτό είναι εντυπωσιακό. πρέπει να έχεις εμπειρία με γατάκια τόσο μικρά». Θυμήθηκα τη δική μου εμπειρία με τα νεογέννητα. «Αυτό δεν γίνεται εύκολα».

«Παίρνουμε τα πιο σοβαρά τραυματισμένα ζώα: κουτάβια και γατάκια», συνέχισε ο Stevie. «Αυτοί οι τρεις γεννήθηκαν την Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου και βρέθηκαν χωμένοι σε μια πλαστική σακούλα και πεταμένοι σε έναν κάδο απορριμμάτων».

"Τι? Διάβασα αυτό που έγραψες, αλλά ακούγεται πολύ χειρότερο όταν το λες».

«Ήμουν ο τελευταίος εθελοντής που εργαζόταν ακόμα - στο τέλος μιας κουραστικής μέρας - όταν ένα Ζώο Ο αξιωματικός ελέγχου μπήκε βιαστικά με ένα ρείθρο λεβάντας και ένα επείγον αίτημα να σωθούν τα νεογέννητα γατάκια. Είπε ότι ένας ταραγμένος εργάτης αποχέτευσης γουργούριζε τη μέρα του όταν τους άκουσε. Τους πήρα σπίτι μαζί μου εκείνο το βράδυ».

«Ήταν μιας ημέρας; Ξέρατε τίποτα για τη γατούλα μαμά τους; Δεν μπορώ να φανταστώ τι ένιωθε. Ήταν ένας από αυτούς τους μεγάλους εμπορικούς κάδους;»

«Ναι».

«Πώς τους άκουσε; Αυτά τα φορτηγά κάνουν πολύ θόρυβο».

Ο Κρίστοφερ έβαλε τα χέρια του στους ώμους μου. «Άκουγε με διαφορετικά αυτιά».

«Ποτέ δεν ήξερα τίποτα για τη μαμά τους. Είναι πραγματικά χαριτωμένοι. θέλεις να τους γνωρίσεις;»

"Ναί."

«Είναι στο δωμάτιο με τα γατάκια. μπορείτε και οι δύο να μπειτε και να καθίσετε μαζί τους». Ο Στίβι μας οδηγούσε στο διάδρομο. Όταν ανοίξαμε την πόρτα είδαμε τρία μικροσκοπικά, γούνινα πρόσωπα να μας κοιτάζουν. Έπαιζαν με πολύχρωμα παιχνίδια για γατάκια και σταμάτησαν να μας παρακολουθούν.

Όταν καθίσαμε στον καναπέ, ο καθένας τους ανέβηκε για να καθίσει πάνω μας.

«Δεν είναι χαριτωμένα;»

«Τόσο μικροσκοπικό». Πήρα ένα από αυτά στα χέρια μου.

«Μείνε όσο θέλεις». Ο Στίβι χαμογέλασε. «Είπες ότι θέλεις ένα;»

Ο Κρίστοφερ κι εγώ κοιταχτήκαμε. «Με τις τρεις γάτες μας . . . ένα θα είναι υπέροχο.»

"Πως θα ξέρω?"

«Θα ξέρεις ποιο είναι το δικό σου». Ο Στίβι χαμογέλασε ξανά και έκλεισε την πόρτα.

Τα μαϊμουδάκια σκαρφάλωσαν παντού μας. Ο Κρίστοφερ πήρε ένα από τα κορδόνια τους παιχνίδια και και τα τρία γατάκια ήθελαν να πιάσουν το ποντίκι στο τέλος. Κυνήγησαν ο ένας τον άλλον στο τούνελ τους και μετά τρόμαξαν ο ένας τον άλλον πηδώντας και κρύβοντας. Ήταν αξιολάτρευτοι.

Καθώς καθόμουν με τρία μικροσκοπικά, περίεργα γατάκια, είπα μια σιωπηλή προσευχή ώστε η αιλουροειδών μητέρα τους να έχει ειρήνη. Τα μωρά της ήταν ασφαλή και προσευχήθηκα για την ευτυχία και την ασφάλειά της.

Μετά από περίπου είκοσι λεπτά τα άλλα δύο γατάκια έφυγαν και πήγαν μαζί για εξερεύνηση, αλλά το κοριτσάκι που είχα αναγνωρίσει στη φωτογραφία συνέχιζε να σκαρφαλώνει πάνω μας. Σήκωσε το πουλόβερ μου και πάνω στον ώμο μου. Μετά πέρασε στους ώμους του Κρίστοφερ. Περπατούσε πέρα δώθε σαν να μην ήθελε να μας αφήσει. Οι άλλοι δύο έπαιζαν ακόμα και κυνηγούσαν ο ένας τον άλλον. Ήξερα ότι ήταν δική μου.

Ο Κρίστοφερ κι εγώ δεν χρειαζόταν να το συζητήσουμε. Την αγάπησα αμέσως και μπορούσα να πω ότι το έκανε επίσης.

Όταν ο Στίβι επέστρεψε, σήκωσε τη μικροσκοπική γούνινη μπάλα που καθόταν στον ώμο του Κρίστοφερ. «Αυτό είναι κορίτσι;»

«Ναι, είναι η «Tres» στη φωτογραφία».

«Την αναγνώρισα όταν είδα τις φωτογραφίες σου. . . τα άλλα δύο μοιάζουν αλλά εκείνη μοιάζει . το νέο της διαφορετικοί από αυτούς. Ήταν στο μυαλό μου. Για χρόνια. Την έχω ήδη ονομάσει. το όνομα είναι Mystere." .

«Αυτό είναι ένα ενδιαφέρον όνομα. Ακούγεται μυστικιστικό».

«Τι πιστεύεις ότι θα κάνουν τα άλλα γατάκια μας;»

«Ξέρεις τον Νέιβι», χαμογέλασε ο Κρίστοφερ. «Θα τη φροντίσει».

Ήξερα ότι αυτό ακριβώς θα έκανε ο Navar.

«Νομίζω ότι ο Χάκλμπερι θα θέλει να παίξει μαζί της. Και το Girl Grey; Θα πρέπει να περιμένουμε και να δούμε. Μπορεί απλώς να θέλει να την παρατηρήσει από ένα ασφαλές μέρος».

Μεταφέραμε αυτό το λίγο χνούδι στο σαλόνι και μίλησα και στους δύο. «Σας ευχαριστώ πολύ που έσωσατε αυτά τα μωρά».

«Θα μου λείψει. Ξέρω ότι θα πάει σε ένα καλό σπίτι, αλλά θα συνεχίσω να τη σκέφτομαι απόψε».

Ο Μπράιαντ έβαλε το χέρι του πάνω από το χέρι του Στίβι. «Αγαπάει όλα τα μωρά μας που διασώζουν».

«Θα τηλεφωνήσω και θα σε ενημερώσω πώς είναι», υποσχέθηκα.

«Χα! Θα κρατηθεί και θα τη φιλήσει πολύ απόψε», είπε ο Κρίστοφερ. «Είμαι τόσο χαρούμενος που σας γνώρισα παιδιά και σας ευχαριστώ πολύ που την αγαπάτε.»

Είχα ένα πορτ μπαγκάζ με μια μαλακή κουβέρτα μέσα αλλά δεν την έβαλα εκεί μέσα. Ήταν χαρούμενη που έμνε κουλουριασμένη με τη νέα της κουβέρτα στην αγκαλιά μου. Ακόμη και όταν ο Κρίστοφερ ξεκίνησε το αυτοκίνητο, γουργούρισε και κρύφτηκε στην απαλότητα.

Όπως υποσχέθηκα, τηλεφώνησα στον Stevie λίγο αργότερα. "Είναι τόσο όμορφη . . . και οι γάτες μας είναι απλά χαλαρές. Κάνουν τη δουλειά τους και την αφήνουν να παίξει.

«Θα έχει μια ευτυχισμένη ζωή, μπορώ να πω. Ω... ένα ωραίο άτομο επικοινωνήσε μαζί μας για το Uno και το Dos, οπότε φαίνεται ότι θα έχουν ένα σπίτι μαζί. Ευχαριστώ που κάλεσες.»

«Ευχαριστώ που τους αγαπάς και τους προσέχεις όταν ήταν τόσο μικροί».

2. Θα μπορούσε αυτό να είναι αλήθεια;

Εκείνες τις πρώτες εβδομάδες, ο Ναβάρ φρόντιζε να είναι πάντα κοντά της.

Δεν την άγγιξε ούτε κοιμήθηκε μαζί της ούτε καν έπαιζε μαζί της. Απλώς έμεινε εκεί που μπορούσε να δει τι έκανε. Δεν περιπλανήθηκε μακριά κι έτσι μερικές φορές πηδούσε στο πίσω μέρος του καναπέ όπου μπορούσε να την παρακολουθήσει στο σαλόνι και τον ηλιόλουστο. Κάθισε επίσης σε ένα παγκάκι στην άνετη, μπροστινή βεράντα μας ενώ εκείνη κυνηγούσε ζώδια στον κήπο. Όταν ήταν έξω στην αυλή την ακολούθησε και μετά ξάπλωσε κοντά. Φαινόταν σαν να έπαιρνε έναν υπνάκο αλλά δεν ήταν. Πάντα γνώριζε πού βρισκόταν.

Τις πρώτες δύο μέρες στο νέο της σπίτι, η Χάκλμπερι έδωσε πολλά στη γατούλα της. Αυτός δεν φαινόταν να την πειράζει που ήταν εκεί, απλά δεν ήθελε να την πλησιάσει πολύ

Το κορίτσι Γκρέι την αγαπούσε. Στην αρχή μελέτησε τη νέα μικρή γάτα. Την παρακολουθούσε από απόσταση ασφαλείας και μετά, μετά από μερικές μέρες, κυνήγησαν ο ένας τον άλλον μέσα στο σπίτι. Μερικές φορές η Brambleberry Rose κυνηγούσε το Girl Grey και μετά γύριζαν και η Brambleberry έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε για να ξεφύγει από τη μεγαλύτερη, ασημί γκρίζα αδερφή της.

Ήθελα να μαζέψω πολλές φωτογραφίες μωρών της και πήρα όσες περισσότερες μπορούσα για το άλμπουμ της. Ήταν τόσο αξιολάτρευτη. ήταν εύκολο να βγάλω καλές φωτογραφίες της.

Το βράδυ σκαρφάλωσε στο μαξιλάρι μου και κοιμήθηκε με το μικροσκοπικό της πρόσωπο ακριβώς δίπλα στο δικό μου. Ήταν τόσο συγκινητικό και τρυφερό. Τα μουστάκια της γαργαλούσαν τη μύτη μου, που μερικές φορές με ξύπνησε. Μερικές φορές, κοιμόταν πάνω από το κεφάλι μου, γεγονός που με έκανε να αμφισβητήσω την ασφάλειά της περισσότερες από μία φορές.

«Μπορείς να πιστέψεις ότι συνεχίζει να το κάνει αυτό;» Ρώτησα τον Κρίστοφερ μερικές νύχτες αργότερα.

«Λοιπόν, δεν την έχεις στριμώξει ακόμα».

Πριν πάρουμε το Brambleberry, ο Navey ήταν ο νυχτερινός μας σύντροφος τις περισσότερες νύχτες, αλλά, από την άφιξή της, ήταν εκεί κάθε βράδυ. Φαινόταν σαν να ήθελε να προσέχει τη μικρότερη αδερφή του ακόμα και τη νύχτα.

«Ευχαριστούμε που προσέχεις τα μωρά μας, μεγάλη».

Ο Νάβαρ έκλεισε αυτά τα μεγάλα πράσινα μάτια του και έγειρε το κεφάλι του πίσω. Έδειχνε μεγαλοπρεπής.

Ένα βράδυ, ενώ ο Κρίστοφερ δούλευε στο γραφείο του, έπαιξε με μια αφράτη μπάλα καμπάνας στο κρεβάτι μας. Στη σκοτεινή λάμψη της οθόνης της τηλεόρασης, το μόνο που μπορούσα να δω ήταν η σιλουέτα της. Με εξέπληξε

γιατί, στη σκιά, έμοιαζε με μια από τις προηγούμενες γάτες μου — το πρώτο μου γατάκι, η Γη, που είχε ζήσει μαζί μου πολλά χρόνια πριν γνωρίσω τον Κρίστοφερ.

Η Γη ήταν μια ασυνήθιστη ομορφιά και εξαιρετικά έξυπνη. Παρόλο που ήταν καθαρόαιμη Αβησσυνία, ήταν ανεπιθύμητη σε αυτόν τον κόσμο. Είχε ένα βλέμμα που θεωρήθηκε από τον εκτροφέα της ανεπιθύμητο και έτσι έγινε το γατάκι μου. Το κόκκινο ή κατακόκκινο χρώμα, η Γη είχε διαπεραστικά πράσινα μάτια και το πρόσωπό της ήταν στρογγυλό αντί για τριγωνικό. Μου είπαν ότι ορισμένοι κτηνοτρόφοι ήθελαν οι Αβησσυνοί τους να έχουν μεγάλα, μυτερά αυτιά που τοποθετούνται περισσότερο στο πλάι του κεφαλιού της γάτας. Τα αυτιά της ήταν πιο τυπικά παρά μυτερά και ήταν τοποθετημένα στην κορυφή του κεφαλιού της όπως οι περισσότερες γάτες. Αλλά τα καλύτερα σημεία των αυτιών της Γης ήταν οι σκούρες τούφες στις άκρες, που της έδιναν μια ελαφρώς άγρια εμφάνιση και ήταν κάτι που μου άρεσε πολύ σε αυτήν. Μερικές φορές πίστευα ότι αυτά τα άγρια κομμάτια γούνας την έκαναν να μοιάζει με μωρό λύγκα.

Καθώς μεγάλωνε, έμαθα ότι η Γη θα κυνηγούσε πράσινα σταφύλια που κύλησα στο πάτωμα. Το πράσινο χρώμα του σταφυλιού ταίριαζε με το πράσινο των ματιών της και ήταν τόσο όμορφο να το βλέπεις - σαν τυχαίο έργο τέχνης - όταν το κρατούσε στο στόμα της. Θα μετέφερε το σταφύλι πίσω σε μένα κρατημένο απαλά ανάμεσα στα δόντια της. Το έκανε πολλές φορές για ένα ρολό, μέχρι που, επιτέλους, το έφαγε. Αναρωτήθηκα εκείνη τη στιγμή πόσες γάτες το έκαναν αυτό.

Η Γη ήταν ο καλύτερος φίλος και μέντοράς μου. Αγαπούσα πολύ αυτή τη γάτα και ήταν μαζί μου για πολλά υπέροχα χρόνια. Πάντα τελειώνει πολύ νωρίς με τους φίλους των ζώων μας. Όταν πέρασε για να είναι με τους Αγγέλους, η Γη μου άφησε ένα καλάθι με πολύτιμα μαθήματα ζωής και αγάπης. Το πιο σημαντικό δώρο που μου έδωσε η Γη ήταν το πόσο ικανοποιητικό ήταν να ανοίξω την καρδιά μου στην αγάπη ενός ζώου. Από αυτήν έμαθα ότι τα ζώα μπορούν να είναι οι αληθινοί μας φίλοι και πόσο εύκολο είναι να τα αγαπάμε και να είμαστε πάντα ευγενικοί μαζί τους.

Λοιπόν, υπήρχε η ομοιότητα της Γης στη σκιά της εικόνας του Brambleberry Rose, και συνέβη ξανά αρκετές εβδομάδες αργότερα. Υπήρχε σχέση ανάμεσα σε αυτό που έβλεπα και αυτό που ένιωθα όταν κρατούσα για πρώτη φορά το Brambleberry Rose; Αναρωτήθηκα, «Μπορεί αυτό να είναι αλήθεια;»

Ο Κρίστοφερ δούλευε ξανά στο γραφείο του τη δεύτερη φορά που συνέβη.

«Θυμάστε όταν σας είπα πώς είδα το πρόσωπο της Γης στη σκιά του Brambleberry Rose;»

"Γεια σου Αγάπη." Σχεδίαζε ένα σχέδιο σπιτιού και μπορούσα να πω ότι είχε μπει σε σκέψεις, οπότε τον φίλησα. "Πρώτησέ με ξανά."

«Χα, συγγνώμη. Θυμάστε πώς είδα τη Γη και τον Μπράμπλμπερι στο κρεβάτι μας ένα βράδυ;»

"Ω! ναι."

«Έγινε ξανά. Παίζαμε και ξαφνικά ήταν σαν να κοιτούσα τη Γη, όχι το Brambleberry.»

Ο Κρίστοφερ δεν είπε τίποτα. Ήξερε περισσότερα για τις εσωτερικές επιστήμες και σκέφτηκα ίσως είχε ακούσει για κάτι τέτοιο.

«Είναι κάτι αυτό;»

«Πιστεύετε ότι σας επισκέπτεται η Γη;» ρώτησε ο Κρίστοφερ.

«Είναι κάπως σαν να είναι το ίδιο. . . τι; Είναι κι αυτό δυνατό;»

«Έχω ακούσει ότι τα ζώα μπορούν να επιστρέψουν αφού πεθάνουν, οπότε ίσως η Γη μετενσαρκώθηκε;

3. Παρακαλώ, όχι!

Ο Christopher ήθελε να ενημερώσει την ευγενική μπροστινή μας βεράντα, έτσι κανόνισε για τον φίλο μας Η Λόρεν, που ήταν επιδέξιος στην εργασία με ξύλο και πέτρα, να έρθει και να βοηθήσει.

Ήταν αργά το πρωί, ζεστό, και εκείνη κι εγώ στρώναμε ανακυκλωμένα, αντίκες κόκκινα τούβλα πάνω από το ξύλινο κατάστρωμα που οδηγούσε στην εξώπορτά μας. Η Λόρεν κι εγώ συγκεντρωθήκαμε στο να περιστρέψουμε το σχέδιο από τούβλα στις φαρδιές ξύλινες σανίδες. Οι άνθρωποι που είχαν ζήσει στο σπίτι πριν από εμάς είχαν κόψει ένα στρογγυλό άνοιγμα στην ξύλινη επιφάνεια με διάμετρο σχεδόν επτά ίντσες δίπλα στην εξώπορτα. Κανείς από εμάς δεν μπορούσε να δει τίποτα όταν κοιτάξαμε σε αυτό το σκοτάδι. Μετρήσαμε και βρήκαμε ότι τα τούβλα θα το κάλυπταν εντελώς. Η Brambleberry, ή Baby Brambles - ένα από τα νέα της ψευδώνυμα - ήταν λίγων μηνών και πολύτιμο. Μας διασκέδαζε ενώ δουλεύαμε στον ήλιο.

Είχε μια παχιά μικρή κοιλιά, πόδια που άρχισαν να μακραίνουν και αταίριαστες ρίγες σε όλο το γούνινο παλτό της. Εξερευνούσε τα πάντα: σκαρφάλωσε στα έπιπλα, κρύφτηκε πίσω από τα φύλλα των λουλουδιών σε γλάστρες και έπαιξε με όλα τα ζωύφια του κήπου όταν τα βρήκε.

Εντελώς ξαφνικά και χωρίς προειδοποίηση, με έπιασε η αίσθηση ότι το γατάκι μου ήταν μέσα κίνδυνος. Έριξα μια ματιά τριγύρω και δεν την είδα να παίζει πουθενά.

«Έχετε δει Brambleberry τα τελευταία δύο λεπτά;»

«Ήταν απλώς εδώ, αλλά όχι . . . που πήγε;»

«Την είδες να φεύγει; Εμφανίστηκε μια από τις άλλες γάτες;»

Η εξώπορτα ήταν ανοιχτή για να μπορούσε να μπει στο σπίτι. Ο Ναβάρ ήταν κουλουριασμένος στο χαλί στην είσοδο. «Ξέρεις πού είναι ο Μπράμπλς; μπήκε μέσα;»

Ο Ναβάρ δεν φαινόταν να ανησυχεί.

«Baby Brambles; Brambleberry Rose;»

Τίποτα, ούτε ήχος.

Περπάτησα μέσα από το σπίτι, η Λόρεν ήταν στη βεράντα έξω και φωνάζαμε και οι δύο το όνομά της.

«Γεια, Μπράμπλμπερι, μπορείς σε παρακαλώ να έρθεις σπίτι τώρα;»

Κάπως γέλασα, αλλά το στομάχι μου είχε αρχίσει να βυθίζεται. Γύρισα στην μπροστινή βεράντα και κοίταξα πίσω από κάθε έπιπλο και κάθε πήλινο δοχείο. Περιπάτησα στη γωνία του σπιτιού. «Baby Brambles; Brambleberry Rose;»

Κοίταξα προς το δρόμο που ήταν σχεδόν ήσυχος όλο το πρωί, λέγοντας σιωπηλά, «Παρακαλώ, όχι!» Αλλά δεν είδα τίποτα όταν πέρασα την πύλη και έψαξα και στις δύο πλευρές του δρόμου.

Σκέφτηκα το σκοτάδι κάτω από αυτή την αποκοπή στο κατάστρωμα και ένιωσα να μάθω αν εκείνη ήταν κάτω από το σπίτι.

Τι είναι αυτό το συναίσθημα; Όταν η καρδιά σου αναλαμβάνει και οδηγεί τα πόδια σου να περπατήσουν;

«Πάω να ελέγξω κάτω από το σπίτι, ενημερώστε με αν τη δείτε».

Όταν άνοιξα την πόρτα των τριών ποδιών που οδηγούσε στο χωμάτινο δάπεδο και στο σπήλαιο κάτω από το σπίτι μας, το μικρό μου Μπράμπλεμπερι Ρόουζ ήρθε τρέχοντας προς το μέρος μου. Ήταν τόσο χαρούμενη που με είδε όσο κι εγώ που την είδα. Αφού φίλησα το μικροσκοπικό, σκονισμένο πρόσωπό της όσο μου επέτρεψε —περίπου τρία φιλά— την μετέφεραν πίσω στη βεράντα.

«Την έχω!»

Η Λόρεν έβγαλε μια βαθιά ανάσα και φαινόταν ανακουφισμένη. «Πού στο καλό ήταν αυτή;»

«Κάτω από το σπίτι. Είναι αρκετά σκοτεινά εκεί κάτω. Δεν είμαι σίγουρος πώς έφτασε εκεί!»

Η Λόρεν κι εγώ κοιτάξαμε αυτό το στρογγυλό άνοιγμα στο κατάστρωμα.

«Πιστεύεις ότι πήδηξε εκεί κάτω;»

«Χα. Ω Θεέ μου. Αν το έκανε, είναι μέρος μαϊμού». είπε η Λόρεν.

«Ας το καλύψουμε για κάθε περίπτωση. . .»

«Τέρμα πια αηδίες, μικρούλα». είπε η Λόρεν, φτάνοντας να χαϊδέψει την κορυφή του σκονισμένου μικρού της κεφάλι.

Τραβήξαμε τούβλα πάνω από την καταπακτή διαφυγής της και την κρατήσαμε κοντά μας.

Ο Navar ξύπνησε και ήρθε μαζί μας κοιτώντας μας σαν να μας ρωτούσε: «Είστε καλά;»

Δεν μπορούσαμε να συγκρατήσουμε τα γέλια.

Μέρες αργότερα η Λόρεν μου είπε ότι είχε δει πράγματα παρόμοια με τη σχέση μου με τον Μπραμπλς μεταξύ των μητέρων και των παιδιών τους, αλλά όχι με ένα γατάκι τριών μηνών. Το να πω ότι λάτρεψα τον Brambles φαίνεται εντελώς ανεπαρκές, γινόταν ξεκάθαρο ότι υπήρχε ένας δεσμός μεταξύ μας που δεν ήξερα πριν. Η αγάπη ήταν μέρος της, αλλά υπήρχαν και άλλες ισχυρές και μυστηριώδεις συνδέσεις.

Στην αυλή μας ζούσε μαζί μας ένας εγγενής ζωολογικός κήπος. Είχαμε τόσους πολλούς κόκκινους και γκριζούς σκίουρους που είχαν φωλιές στις χαριτωμένες βελανιδιές μας από την Καλιφόρνια, κοράκια που έφτασαν σε μεγάλες ομάδες, κάνοντας κάθε είδους σουξίμο, μερικά ρακούν που κρεμούσαν στα 100 πόδια ψηλά πεύκα μας και πολλά πουλάκια που τραγουδούσαν και διασκέδασαν τα γατάκια μας και εμάς.

Τα ίδια τα δέντρα ήταν κάτι όμορφο: υπήρχαν πάνω από είκοσι, 100 ετών μεγαλόπρεπες βελανιδιές που κάλυπταν την αυλή μας. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, λειτουργούσαν ως ομπρέλα, σκιάζοντάς μας από τον ήλιο, αλλά, τη νύχτα, στο φως του φεγγαριού, έμοιαζαν σοφά, μυστικιστικά όντα. Μάλλον ήταν φρουροί.

Μια βελανιδιά που φύτρωνε στην αυλή μας είχε διακλαδιστεί σε έξι ξεχωριστά δέντρα και φύτρωνε κάτω από την κουζίνα μας. Το σπίτι είχε χτιστεί ακριβώς πάνω από το δέντρο και το δέντρο δεν φαινόταν να το ενοχλεί.

Αυτά τα δέντρα ήταν πολύ κοντά στο σπίτι μας και έδιναν στα γατάκια και στους σκίουρους μας ένα οδικό σύστημα απέναντι από την αυλή μας. Μπορούσαν να τρέξουν και να πηδήξουν από δέντρο σε δέντρο και στη στέγη μας χωρίς να αγγίζουν το έδαφος. Τι υπέροχος ήχος ήταν μέσα όταν αρκετοί σκίουροι ή γατάκια έτρεξαν στην οροφή μας. Ακουγόταν σαν ένας φιλικός θίασος πλασμάτων. Είχαμε μεγάλους, καθαρούς φεγγίτες στα περισσότερα από τα δωμάτιά μας και, κάποια πρωινά, φαινόταν σαν κάποιοι μικρός και σκίουρος να έπαιζε slip-and-slide πάνω τους. Υπήρχαν αποτυπώματα ποδιών και πολύ μεγάλα σημάδια ολίσθησης κάτω από την πλαγιά των φεγγιτών.

Υπήρχαν τουλάχιστον δώδεκα πεύκα 100 ετών. Έφτασαν στο τέλος της ζωής τους γιατί είχαν φυτευτεί την εποχή που ιδρύθηκε η πόλη μας το 1902. Ένα από αυτά τα ψηλά πεύκα ήταν μια αποθήκη για βελανιδιά. Υπήρχαν εκατοντάδες, ίσως χιλιάδες, τρύπες στο φλοιό, από όλες τις πλευρές από πάνω προς τα κάτω, και γεμισμένες με βελανιδιά, καθώς και μεγαλύτερες τρύπες στον κορμό όπου είχαν τις φωλιές τους οι δρυοκολάπτες βελανιδιών.

Ήταν μια απaráμιλλη ήσυχη Κυριακή - μετά το κανονικό τσίρκο με το τραγούδι των πουλιών και το τάισμα των σκίουρων - και μόλις άρχιζε το απόγευμα, όταν, ξαφνικά, συνειδητοποίησα ότι είχαν περάσει ώρες από τότε που είχα δει τον Brambleberry.

Έπαιξε έξω με τα άλλα παιδιά, αλλά είχε επιστρέψει στο σπίτι αργά το πρωί, και δεν θυμόμουν ότι την είχα ξαναδεί να βγαίνει έξω.

Καθώς πήγα να στο γραφείο του Κρίστοφερ, έριξα μια ματιά σε κάθε δωμάτιο.

«Έχεις δει τον Μπράμπλς;»

«Αχ. . . όχι από σήμερα το πρωί. Είναι ο Ναβάρ τριγύρω;»

Βρήκα το μεγάλο μαύρο αγόρι μας να κοιμάται σε μια λακκούβα με ήλιο στο χώρο ηλιοθεραπείας μας.

«Navey, ξέρεις πού είναι ο Brambles;»

Άνοιξε τα πράσινα μάτια του και με κοίταξε αλλά δεν απάντησε.

Κοίταξα κάθε δωμάτιο πιο προσεκτικά. Κοίταξα όλο το σπίτι — κάτω από κρεβάτια, σε ντουλάπες, σε ράφια, πίσω από τις πόρτες, όπου κι αν βρισκόταν.

«Μπράμπλς!»

“Brambleberry Rose.”

«Δεσποινίς Β.»

«Μωρό Β.»

Φώναξα σχεδόν όλα της τα ονόματά της και προσπάθησα να την παρασύρω από το να κρυφτεί κροταλίζοντας τις τσακισμένες τσάντες που κρατούσαν τις λιχουδιές της, αλλά δεν τη βρήκα.

Οι πόρτες στην αυλή δεν ήταν ανοιχτές και ο Κρίστοφερ βρισκόταν στο γραφείο του και διάβαζε το μεγαλύτερο μέρος του αργότερου πρωινού, οπότε υπέθεσα ότι δεν έβγαине ούτε από αυτές τις πόρτες.

Ο Χάκλμπερι ήταν ξαπλωμένος σε ένα από τα ψηλά παράθυρα που έβλεπαν προς την αυλή, το Girl Grey κοιμόταν στο τούνελ και ο Brambles ήταν ακόμα AWOL.

Ξεκίνησα πάλι την αναζήτηση δωματίο-δωμάτιο, με την τσάντα κέρασμα στο χέρι. Κάτω από κρεβάτια, σε ντουλάπες, επάνω στα ράφια, κοίταξα ακόμη και μέσα μερικές ασαφείς μπότες παντόφλες. . . αλλά όχι το Baby B.

Αποφάσισα να βγω έξω και φρόντισα να κλείσει η μπροστινή πόρτα πίσω μου.

«Μπράμπλς!»

«Baby Brambles. Μωρό Β.» Την φώναζα απαλά, κουνώντας την τσάντα της, δείτε την οπουδήποτε. . . αλλά δεν το έκανα

Δεν ήταν στην μπροστινή βεράντα, ούτε στο λουτρό πουλιών, ούτε κοιμόταν στα τσιπς. Δεν ήταν στην ταράτσα, κι εγώ είχα έναν κόμπο στο στομάχι μου. Έπρεπε να υπενθυμίσω στον εαυτό μου να αναπνεύσει. Μετά από αρκετή ώρα περπάτημα στην ιδιοκτησία μας χωρίς επιτυχία, βγήκα από τη χειροποίητη, ξύλινη μπροστινή πύλη με την καρδούλα που μου είχε φτιάξει ο Christopher, στον χαλαρό δρόμο μπροστά από το σπίτι μας. Μερικοί γείτονες απολάμβαναν μια βόλτα αργά το πρωί.

«Έχετε δει ένα μικρό, αξιολάτρευτο, γκρι και χρυσές ρίγες και στίγματα γατούλα;»

«Όχι, έχασες το γατάκι σου;»

«Ω, φίλε, δεν μπορώ να τη βρω».

«Πόσο χρονών είναι;»

«Μερικούς μήνες».

«Ω, είναι ακόμα μικροσκοπική. Έφυγε από το σπίτι;»

«Δεν νομίζω». Πρέπει να ήταν προφανές ότι ανησυχούσα.

«Κοίτα σε μέρη που δεν νομίζεις ότι θα είναι. Μπορούν να κρυφτούν σε μια κάλτσα όταν είναι αυτό λίγο.» Χαμογέλασε εν γνώσει της, σαν να ήταν εκεί που ήμουν. «Θα τη βρεις».

Μου άρεσαν πολύ οι καλοί νέοι γείτονές μου.

Ξαναπήγα μέσα. "Την έχεις δει?"

«Όχι, έλεγα το πλυσταριό και γύρω από το γραφείο μου». Ο Κρίστοφερ ανησυχούσε αλλά δεν στεναχωρήθηκε.

Πλησίαζα αναστατωμένος.

Άρχισα να βγάζω πράγματα από τις ντουλάπες, δωμάτιο με δωμάτιο. Τα παπούτσια ήταν εύκολα αφού έβλεπα μέσα τους, αλλά βγήκαν βαλίτσες, κουβέρτες και οτιδήποτε άλλο.

Μετά από κάτι που φαινόταν σαν μια ώρα έρευνας, σήκωσα το επάνω μέρος μιας στοίβας διπλωμένες κουβέρτες στην ντουλάπα στο γραφείο του Κρίστοφερ και μάντεψα τι;

Ανάμεσα στα στρώματα, χωρίς να φαίνεται ούτε ένας ψίθυρος από την ουρά ή τα πόδια της, και χωρίς ήχο, βρήκα την Μπράμπλς κουλουριασμένη σε μια ζεστή μπάλα, να κοιμάται ήσυχα. Ήταν στριμωγμένη σε ζεστή απалότητα και συνετρίβη εντελώς έξω. Αμφιβάλλω αν με άκουσε να φωνάζω το όνομά της ή να χτυπάω τις σαγηνευτικές τσάντες της.

«Την έχω!»

Την μάζεψα και τη φίλησα αλλά δεν της άρεσε. Ίσως σκέφτηκε αν σήκωνε τα πόδια της στο πρόσωπό μου, θα σταματούσα.

Ο Κρίστοφερ ήρθε μαζί μας και φτιάξαμε ένα σάντουιτς με γατάκι μαζί της. Εκείνη ταράχτηκε και διαμαρτυρήθηκε λίγο αλλά φίλησε το μικροσκοπικό της πρόσωπο και γέλασε λίγο καθώς την μάλωσε τρυφερά. «Κρίμα, μικρή. Μην κρυπτείς ξανά». Με το χέρι του άφησε τη γούνα πάνω από το κεφάλι της. «Η μαμά σου ανησυχούσε τόσο πολύ για σένα».

Την φίλησε ξανά, βουρτσίζοντας τα δάχτυλά του κάτω από το πηγούνι της, και την έβαλα στο πάτωμα. Την είδαμε να τρέχει στο διάδρομο.

«Χα! Τι έξυπνη ράτσαρα που είναι αυτή». Είπα.

«Εξαιρετικό πόσο καλά έκρυβε».

Το Girl Grey, ο Huckleberry και ο Navar δεν είχαν καν ξυπνήσει για το θέαμα.

4. Λοιπόν. . . Μερικοί άνθρωποι φέρνουν τα σκυλιά τους, σωστά;

Η Brambleberry αγάπησε τη ζωή στο πολυσύχναστο σπίτι μας στο κέντρο της Καλιφόρνια ακτή. Τόσες πολλές πόρτες - μεταξύ δωματίων και οδών έξω - και πολλά μεγάλα παράθυρα.

Το σπίτι βρισκόταν σε τρία οικοπέδα, κυρίως περιφραγμένα με αυτή τη μοναδική τοπική περίφραξη, έτσι οι γάτες προστατεύονταν από τα σκυλιά. Ωστόσο, έπρεπε να παλέψουν με ρακούν και δρυοκολάπτες βελανιδιών. Στη γειτονιά μας στο Southland οι γάτες μας μοιράζονταν τα παιχνίδια τους με τα ρακούν. Κάθονταν στην μπροστινή βεράντα και έβλεπαν τα ρακούν να παίζουν, αλλά, για κάποιο περίεργο και άγνωστο λόγο, εδώ στην Κεντρική Ακτή τα άγρια πλάσματα ήταν κάπως άνοια και μπορούσαν να σκοτώσουν γάτες. Έτσι, οι γάτες αφέθηκαν έξω κατά τη διάρκεια της ημέρας, αλλά, όταν πλησίαζε το βράδυ, τις έφεραν όλες πίσω μέσα.

Ο Navar Star έκανε τον έλεγχο του μυαλού του με γάτες που προσπάθησαν να έρθουν στην επικράτειά του, αλλά μέσα το νέο μας σπίτι - επειδή τα σπίτια μας ήταν χτισμένα πολύ πιο μακριά το ένα από το άλλο και επειδή είχαμε το θόλο από βελανιδιές της Καλιφόρνια αντί για φοίνικες - δεν μπορούσε να δει το δρόμο επίσης. Ο ρουστίκ ξύλινος φράχτης και οι πύλες κράτησαν επίσης τις περισσότερες άλλες γάτες έξω.

Όταν δεν ήταν δίπλα και επισκεπτόταν τη γατούλα του, την Άννα, στον Χάκλμπερι άρεσε να βλέπει την Μπράμπλμπερι να παίζει με τα παιχνίδια της και να τρέχει μέσα στο σπίτι. Το Girl Grey πέρασε πολύ ήσυχο χρόνο παρακολουθώντας την αλλά και την κυνήγησε και έπαιζε κρυφτό μαζί της.

Αυτοί ήταν οι χαλκουονικοί μας μήνες. χαρούμενος και ατάραχος.

Ο Brambles είχε αποκτήσει άλλο ένα νέο ψευδώνυμο. Δεσποινίς Β — που ήταν ο Κρίστοφερ αγάπησε περισσότερο. Είχε τόσα πολλά πολύχρωμα παιχνίδια για γατάκια σχεδόν σε κάθε δωμάτιο του σπιτιού μας. Ο Κρίστοφερ κι εγώ μάθαμε να περπατάμε ανακατεύοντας τα πόδια μας. Αν δεν το κάναμε, και περπατούσαμε κανονικά, θα μπορούσαμε κατά λάθος να στριμώξουμε τα παιχνίδια της.

Οι γάτες είχαν έναν πύργο για να διασκεδάσουν στο γραφείο μου. ήταν σχεδόν πέντε πόδια ψηλό, με διαμερίσματα για ύπνο, στύλους για ξύσιμο, κούρνες για κατασκοπεία και ράμπες για αναρρίχηση. Το μικρότερο δέντρο στο σαλόνι μας είχε τέσσερα πράσινα επίπεδα με μοκέτα και έξι εύκαμπτους βραχίονες καλυμμένους με σπάγκο από γούτα με ριγιέ, αιωρούμενες μπάλες καμπάνας. Έμοιαζε λίγο με χταπόδι. Ο Μπράμπλς και ο Γκρέι μπορούσαν να σκαρφαλώσουν πάνω του και να παίξουν tetherball με τις μπάλες καμπάνας.

Το πράσινο χταπόδι ήταν το αγαπημένο του Baby B. Ο Κρίστοφερ χαμογέλασε ένα βράδυ αφού την παρακολούθησε να παίζει. "Αυτή είναι η Kitty U. Σίγουρα της αρέσει."

Έπλεξα όλα τα είδη κρεμαστά παιχνίδια, φτερά από την αυλή μας και πολύχρωμες κορδέλες στο δίχτυα ενός μακρύτερου τούνελ παρκοκρέβατου γατούλας και γέμισε ένα τμήμα του με σωρούς από τσακισμένο λευκό χαρτομάντηλο. Ο Brambleberry και το Girl Grey κυνηγούσαν ο ένας τον άλλον μέσα στο τούνελ. Αυτοί

χτυπιόταν από τα πολύχρωμα περισπασμούς και ο Μπράμπλμπερι κρυβόταν μερικές φορές κάτω από τους σωρούς χαρτιού. Περίμενε, περίμενε, και μετά πλησίαζε όσο πιο κοντά μπορούσε στο Girl Grey ή τον Huck και γενικά τους τρομοκρατούσε με γατάκια. Ήταν τόσο μικρή και κρυβόταν μέσα σε μια τσαλακωμένη καφέ χάρτινη σακούλα και μετά —χωρίς ήχο— άπλωνε ένα πόδι και τους ξάφνιαζε όταν περνούσαν μπροστά. Όταν το έκανε αυτό στον Navar, γύρισε και την κοίταξε με τα τεράστια πράσινα μάτια του σαν να έλεγε: «Ήξερα ότι ήσουν εκεί. Δεν με κορόιδεψες».

Τα ανοιχτόχρωμα μέρη της γούνας του Brambleberry ήταν χρώματος μπισκότου - όπως το παλτό ενός αλόγου Palomino και το αγαπημένο μου χρώμα στα ζώα. Δεν είχαμε μετετόν στην αυλή μας και, όταν ήταν ξαπλωμένη στα τσιπς του φλοιού, τα χρώματά της αναμειγνύονταν. Μέχρι να μετακομίσει δεν ήταν πάντα εύκολο να τη βρεις.

«Πριν γεννηθεί, κάποιος που την αγαπούσε στο Kitty Heaven τη βοήθησε να ντυθεί τα γήινα ρούχα της». Ο Κρίστοφερ είπε, με τα μάτια του να αστράφτουν, «Νομίζω ότι της έδωσαν μαρμελάδες como που δημιουργήθηκαν κατά παραγγελία».

"Νομίζω ότι έχεις δίκιο! Βάζω στοίχημα ότι ήταν η Νταϊάνα — της άρεσαν τόσο πολύ τα γατάκια».

Η Νταϊάνα ήταν φίλη μας τόσο καιρό. Συναντήσαμε αυτήν και τον Έλληνα σύζυγό της ένα βράδυ, όταν ήμασταν έξω για δείπνο στο Southland. Και μετά μάθαμε ότι έμεναν στο δρόμο από εμάς. Αγαπούσε τον Κρίστοφερ και βοήθησε στην επιχείρησή του για αρκετό καιρό. Είχε πάντα μία ή δύο υπέροχες γάτες. Είχε περάσει στον Παράδεισο λίγο αφότου μετακομίσαμε στην Κεντρική Ακτή.

Είχα ένα χειροποίητο σακίδιο από μαλακό δέρμα και σκέφτηκα ότι η Brambleberry Rose θα ήθελε να ταξιδέψει μαζί μου. Την έσκασα μέσα και την πήγα στο κατάστημα φυσικών τροφίμων. Δεν την πείραξε και πολύ, αλλά δεν πίστευα ότι της άρεσε ο ανώμαλος ήχος από τα καροτσάκια παντοπωλείου στην είσοδο με βοτσαλάκι. Τότε λοιπόν σκέφτηκα να την πάω σε μια από τις συνεδριάσεις του δημοτικού συμβουλίου μας. Χτισμένο το 1913, το δημαρχείο μας καταχωρήθηκε ως ιστορικό κτίριο. Ξεκίνησε ως η Επισκοπική Εκκλησία των Αγίων Πάντων στη μικρή μας πόλη και ήταν ένα τόσο ευχάριστο κτίριο για να πραγματοποιούνται συναθροίσεις. Είχε σε σχήμα δέντρου, χειροποίητα σιδερένια κινγκλιδώματα που επέστρεφαν τα σκαλιά εισόδου σε μια φαρδιά, φιλόξενη μπροστινή βεράντα και μια παλιά -ξύλινο εσωτερικό με ψηλή, δίρριχτη οροφή, κράτησα το σακίδιο πλάτης μου μπροστά μου και άφησα τον Μπράμπλς να κοιτάξει γύρω μου καθώς το δημοτικό συμβούλιο συζητούσε σημαντικά πολιτικά ζητήματα.

«Τι έχεις στο σακίδιο σου;»

«Όχι τι, ποιος; Το όνομά της είναι Brambleberry Rose.»

«Ω, Θεέ μου, είναι χαριτωμένη».

Κάποιος άλλος ανέβηκε για να δει τι συμβαίνει.

«Φέρατε το γατάκι σας στη συνάντησή;»

"Καλά . . . κάποιιοι φέρνουν τα σκυλιά τους, σωστά;»

Η Μπραμπλς δεν ήθελε να τη χαϊδεύουν πολύ και οι άνθρωποι ήθελαν να την αγγίξουν, αλλά ήταν σεβαστή. Ήταν ακαταμάχητη.

Ο δήμαρχος μας ήταν μια γυναίκα που ο σκύλος της ερχόταν μαζί της στις συναντήσεις και όταν συναντήθηκε Μπράμπλς πήρε ένα άτακτο χαμόγελο. «Έφερες τη γάτα σου στο σακίδιο σου;»

Χαμογέλασα.

«Φυσικά και το έκανες». Και έφυγε γελώντας, μιλώντας στο μικρό λευκό χνουδωτό σκυλάκι της. «Έλα, κύριε Cloud».

Όσο ήταν ακόμη μικρή, την πήγαμε σε πολλές ακόμη συναντήσεις. Δεν φαινόταν να το λατρεύει αλλά και να μην την πειράζει. Γρήγορα ανακάλυψα ότι αν έβαζα μερικές λιχουδιές στο μαλακό δέρμα σουέντ του εσωτερικού ήταν πολύ χαρούμενη.

Ο κτηνίατρός μας ήταν ένας ήπιος και γνώστης άνθρωπος και αγαπούσε τα μωρά μας. Φαινόταν να έχει μια αξιόπιστη και ποικίλη γνώση για το πώς να τους φροντίζει. Μου είπε για μερικούς ελάχιστο γνωστούς, μη ιατρικούς τρόπους για να θεραπεύσω τα μικρά μου. Σε ένα από τα ραντεβού της για τσεκ-απ, ρώτησα τον Δρ Thomas πώς έγινε κτηνίατρος.

«Μεγάλωσα στην Ολλανδία και ο παππούς μου ήταν κτηνίατρος, φρόντιζε ζώα φάρμας, συμπεριλαμβανομένων γάτων και σκύλων. Είχε ένα μεγάλο θερμοκήπιο και καλλιεργούσε κάθε λογής βότανα, φυτά και λουλούδια. Έκανε φάρμακα για τα ζώα. Έμαθα από αυτόν».

«Ουάου. Αυτή είναι μια παλαιά βάση γνώσης. Και μια χαμένη τέχνη. Πρέπει να είχε ένα είδος ψυχή.»

«Τον είχαν μεγάλη εκτίμηση στην πόλη του».

«Πρέπει να σου λείπει. Μου είπαν ότι δεν είναι όλοι οι γιατροί θεραπευτές — τότε δεν το έκανα ξέρετε τι σήμαινε αυτό. Φαίνεται ότι ο παππούς σου ήταν απίστευτος θεραπευτής».

Παρατήρησε ότι καθώς το σώμα της Brambleberry γινόταν μεγαλύτερο, η ουρά της συνέχιζε να μεγαλώνει. . . και μεγαλώνοντας . . . και αυξάνεται.

«Η Brambles έχει αρκετούς επιπλέον σπονδύλους στην ουρά της. Της δίνει αυτή την ουρά. Της δίνει επίσης μια ασυνήθιστη αίσθηση ισορροπίας. Είναι πολύ χαριτωμένη», πρόσθεσε, με μια λάμψη στα μάτια του, «και έχει μια από τις πιο μακριές ουρές στην ιστορία της οικόσιτης γάτας».

«Η Brambleberry Rose μπαίνει στο δωμάτιο και πέντε λεπτά αργότερα φτάνει η ουρά της». δήλωσε ο Κρίστοφερ με ένα γλυκό χαμόγελο.

Αποφοίτησε από το Kitty U στα δέντρα της αυλής μας. Στην αρχή, έτρεξε κοντά τους και τους άρπαξε σαν να πάλευε, αλλά σύντομα έμαθε να περιηγείται σε αυτά τα μεγάλα, στριφογυριστά κλαδιά που φύτρωναν στο πλάι. Δεδομένου ότι η αυλή μας ήταν καλυμμένη με βελανιδιές από την Καλιφόρνια αιωνόβιων, είχαμε πολλά από αυτά τα κοντά στο έδαφος, στριφογυριστά πλάγια κλαδιά που ήταν ιδανικά για να σκαρφαλώσει ένα γατάκι.

Όλες οι γάτες μας σκαρφάλωσαν στα δέντρα, αλλά ένα νέο πράγμα άρχισε να συμβαίνει όταν ο Brambleberry ήταν ακόμα μικρός. Άρχισε να πηδάει. Μπορούσε να πηδήξει από κλαδί σε κλαδί, σαν το εγγενές γκρι, και να εισάγει κόκκινους σκίουρους που ζούσαν στην αυλή μας. Τα αδέρφια και η αδερφή της δεν μπορούσαν να το κάνουν αυτό. Κάθισαν στο έδαφος και την παρακολουθούσαν.

Καθώς μεγάλωνε λίγο, ανέβηκε ψηλότερα και άρχισε να πηδά από τα μικρότερα κλαδιά στην ταράτσα του σπιτιού μας. Αυτό που ήταν αξιοσημείωτο σε αυτό είναι ότι το κλαδί απομακρύνθηκε από το σημείο που ήταν ισορροπημένο όταν πηδούσε από αυτό. Το είδα μερικές φορές όσο δούλευα στο γραφείο μου. Μια μέρα ο Κρίστοφερ ήταν σπίτι το απόγευμα όταν άρχισε να σκαρφαλώνει στα δέντρα της αυλής μας. Σκέφτηκα ότι μπορεί να ξανακάνει το μαγικό της πέταγμα.

«Κρίστοφερ, μπορεί να θέλεις να έρθεις να δεις τον Μπραμπλς». Μπήκε στο γραφείο μου και την παρακολούθησα να σκαρφαλώνει ψηλότερα από εκεί που ανέβηκαν τα άλλα γατάκια μας. «Θα πηδήξει». είπα απαλά.

Ισορροπούσε σε ένα οριζόντιο κλαδί περίπου τρεις ίντσες σε διάμετρο ακριβώς έξω από το παράθυρο του γραφείου μου.

Κοίταξε προσεκτικά τη στέγη και έμεινε πολύ ακίνητη.

Μετά εκτοξεύτηκε!

Το μόνο που είδαμε ήταν η ουρά της να εξαφανίζεται πάνω από την μαρκίζα. Ακούσαμε να σκαρφαλώνει στην κορυφογραμμή της δίριχτης στέγης μας και είχε φύγει.

"Ουάου. Δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο». Τα μάτια του Κρίστοφερ ήταν διάπλατα από έκπληξη.
«Είναι εξαιρετική.»

Το εκπληκτικό με το παρκούρ της γατούλας της είναι ότι βρισκόταν σχεδόν είκοσι πόδια από το έδαφος και μετρούσε όχι μόνο την απόσταση που μπορούσε να δει αλλά και την απόσταση που δημιουργούσε με το άλμα της. Ήταν ακριβής και κομψή. Ήταν μοναδική και απλά απίστευτη, πετούσε στον αέρα σαν έμπειρη αερομεταφερόμενη ερμηνεύτρια.

«Ξέρεις τι είναι αυτό;» Ρώτησα.

Με κοίταξε αλλά δεν απάντησε.

«Αυτό είναι το Mystere».

"Έχεις δίκιο." αναφώνησε. «Το όνομά της είναι σίγουρα Brambleberry Rose, αλλά το πνεύμα της είναι Mystè re».

Εκείνες τις μέρες στην παράκτια κοινότητά μας, της οποίας ο πληθυσμός ήταν περίπου 3.000, ήταν σε αντίθεση με οποιοδήποτε μέρος που είχαμε ζήσει πριν. Το σπίτι μας ήταν δύο δασικά τετράγωνα μακριά από την πόλη: μπορούσαμε να περπατήσουμε μέχρι τον πρωινό καφέ, το πάρκο, μερικά από τα σπίτια των φίλων μας και το υπαίθριο θέατρο. Τα σπίτια δεν έμοιαζαν μεταξύ τους. Ήταν ως επί το πλείστον ηλικίας περίπου 100 ετών και ήταν σε μεγάλες παρτίδες. Οι αυλές δεν είχαν γρασίδι, αλλά λουλούδια, κήπους, μικρά δάση με δέντρα και φλοιούς. Ένα κοινό υλικό περιφραξης ήταν οι πραγματικοί πασσάλοι σταφυλιών από αμπέλια. Τα ναυπηγεία ήταν στολισμένα με στριμμένα τετράγωνα δύο ιντσών, ανοιχτό γκρι, κοφτερά μπαστούνια που χώνονταν ακριβώς στο έδαφος, περίπου τρία πόδια ύψος, με περιστασιακά διαγώνια στηρίγματα. Όταν ένα δέντρο μεγάλωνε εκεί που οι ιδρυτές ήθελαν έναν δρόμο, γύρισαν γύρω από το δέντρο. Οι δρόμοι ήταν στραβά και δεν είχαν φώτα του δρόμου ή πεζοδρόμια. Είχαμε μικρά φώτα τύπου tiffany στην αυλή μας κοντά στο σπίτι μας, αλλά όταν έπεσε ο ήλιος ήταν σκοτεινά στο δρόμο μας.

Ήταν σαν να ζούσα σε μια πιο απλή εποχή πριν από πολύ καιρό. Ο Christopher και εγώ το αγαπήσαμε περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο μέρος είχαμε ζήσει στο παρελθόν — και, όπως μπορείτε να θυμάστε, αγαπητοί αναγνώστες, ζούσαμε σε μια γοητευτική παράκτια κοινότητα νότια του Λος Άντζελες, και ακριβώς στον ωκεανό στη βόρεια ακτή του Ο'αη, στη Χαβάη .

Τα περισσότερα πρωινά στη μικρή μας παραλιακή πόλη άρχισαν με το τραγούδι των πουλιών. Είχαμε τόσα πολλά είδη πουλιά που η πρωινή χορωδία περιείχε ποικίλες φωνές και κράτησε κοντά στη μία ώρα. Παρακολουθώντας τα γνωρίζαμε μερικά από τα είδη πουλιών, αλλά είχαμε ένα μυστηριώδες πουλί που ακουγόταν σαν μαϊμού να φλυαρεί. Δεν έχω ιδέα τι είδους πουλί ήταν, αλλά έκανε έναν ήχο σαν ζούγκλα. Σπάνια ακούγαμε γλάρους, παρόλο που βρισκόμασταν τετράγωνα μακριά από την παραλία, αλλά το κοπάδι που κατοικούσε από μεγάλα όμορφα μαύρα κοράκια φαινόταν να έχει εγκατασταθεί στα κλαδιά πολύ κοντά την ίδια στιγμή. Ακουγόταν σαν να φώναζαν και ήταν τόσο περίεργοι να τους ακούσουν και να τους παρακολουθήσουν. Αν οι γάτες μας ήταν έξω όταν συνέβη αυτό, εξαφανίστηκαν. Δεν τράπηκαν σε φυγή - ξαφνικά απλά δεν ήταν κοντά.

Υπήρχαν μπλε καλιφόρνια scrub jays που ήταν φιλικά με τους σκίουρους μας, καφέ πουλιά που πηδούσαν στα ροκανίδια με τα δάχτυλα των ποδιών τους ανοιχτά, λαμπερά πράσινα κολίβρια, κιτρινογκρίζες τσούχτρες που έβγαζαν τους πιο γλυκούς ήχους κεληδισμάτος και μικροκαμωμένες γκριζες γλυκούλες που μάθαμε ότι λέγονταν φουντωτοί και είχαν μυτερά κεφάλια. Όλοι τα πήγαιναν καλά, αλλά οι ασπρόμαυροι δρυοκολάπτες είχαν διαφορετική ατζέντα. Ήθελαν όλο το φαγητό για τον εαυτό τους. Έδιωξαν άλλα πουλιά. Ήταν αυτοί που σκέπασαν τα πεύκα μας με τρυπούλες που γέμισαν με βελανίδια. Ήταν εντυπωσιακά γραφικοί και είχαν πολύ έντονο μαύρο και άσπρο χρώμα με ένα έντονο κόκκινο καπέλο στο πίσω μέρος του κεφαλιού τους σαν ένα εβραϊκό yamaka.

Μια μέρα που ο Κρίστοφερ κι εγώ καθίσαμε στην κουζίνα, είδαμε την ομάδα των δρυοκολάπτων να κατασκοπεύουν στους σκίουρους φίλους μας. Φαινόταν να μάζευαν πληροφορίες για την κατάσταση των τροφίμων. Αρκετοί από αυτούς φώναξαν, αρκετοί ακόμα δρυοκολάπτες εμφανίστηκαν στα δέντρα και μετά πήδηξαν στα κλαδιά των δέντρων για να πλησιάσουν εκεί που ήταν οι φίλοι μας οι σκίουροι. Ξαφνικά, σαν να ακούγονταν χωρίς θόρυβο, άρχισαν να βομβαρδίζουν τους κόκκινους σκίουρους που έτρωγαν μαύρους ηλιόσπορους στο παράθυρο της κουζίνας μας.

Έμοιαζε με συντονισμένο ελιγμό πτήσης, όπως στις αεροπορικές εκπομπές που είχαμε παρακολουθήσει.

"Ω άνθρωπος. Οι σκίουροι μας θα πληγωθούν». Σηκώθηκα να πάω στην αυλή μας και να τρέξω παρεμβολές για αυτούς.

«Αυτό μοιάζει με πόλεμο. Αυτοί οι τύποι μοιάζουν με Μηδέν!»

«Τι είναι ένα μηδέν; Και πού είναι το κοπάδι μας με τα κοράκια όταν τα χρειαζόμαστε;»

Το πρόσωπο του Κρίστοφερ ήταν κλειδωμένο σχεδόν σε μια γκριμάτσα. «Μηδέν είναι αυτό που ονομάζαμε τα ιαπωνικά αεροπλάνα που πέταξαν στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο». Ίσως θυμάστε, αγαπητοί αναγνώστες, ότι ο Κρίστοφερ ήταν αφοσιωμένος πιλότος και ο πατέρας του είχε υπηρετήσει στην Ευρώπη κατά τη διάρκεια εκείνου του πολέμου.

«Α, αυτοί με την κόκκινη κουκκίδα στα φτερά τους;»

«Ναι, και στο πλάι του αεροπλάνου. Αυτά τα πουλιά μοιάζουν με αυτά τα πολεμοπούλια. Ω . . . εσυ ξέρετε πώς λέγεται ένα κοπάδι κοράκια;»

"Πες μου."

«Ένας φόνος».

«Ένας φόνος κορακιών; Σοβαρά? Αυτό χρειαζόμαστε τώρα. Η συμμορία μας να μπει με τον φόνο στο μυαλό τους. Ξέρεις πώς λέγεται μια ομάδα γατών;»

"Οικογένειά μας?" Είχε ένα ανόητο χαμόγελο στο πρόσωπό του.

"Και εγώ σε αγαπάω μωρό μου. Μια ομάδα γατών λέγεται κλόουντερ».

Μπορούσα να καταλάβω χωρίς να τον κοιτάξω ότι χαμογελούσε, και από εκείνη τη μέρα αναφερόμασταν στους δολοφόνους δρυοκολάπτες ως Μηδέν.

Είχα δύο ρουστίκ πήλινα δοχεία στην πίσω βεράντα μας που γέμισα με πεσμένα κουκουνάκια που σήκωσα καθώς περπατούσα στην ιδιοκτησία μας. Η μια γλάστρα κρατούσε σφιχτά πράσινα κουκουνάκια και η άλλη τα καφέ που ήταν μεγαλύτερα και είχαν ανοίξει. Τους ονόμασα βόμβες και σφαίρες. Οι σφαίρες ήταν οι μικρότερες και μπορούσαν να στοχευθούν καλά. Τα μεγαλύτερα φαινόταν πιο απειλητικά καθώς τα έστελνα να πετούν στον αέρα. Ήμουν πολύ καλός στο να τους στοχεύω στα κλαδιά όπου άρεσε να κάθονται στους Μηδενιστές. Δεν είμαι σίγουρος ότι με πήραν στα σοβαρά, αλλά έφυγαν αφού έστειλα ένα ζευγάρι στα ύψη κατευθείαν στην ομάδα που έκανε θόρυβο.

Ο χώρος ηλιοθεραπείας στο σπίτι μας έγινε το υπέροχο γραφείο μου και η Brambleberry Rose μου κρατούσε συντροφιά τις περισσότερες μέρες όσο δούλευα. Είχε φαρδιά παράθυρα κατά μήκος του μακρύτερου τοίχου που δεν άνοιγε. Υπήρχαν δύο κλασικά, παλιομοδίτικα παράθυρα σε κάθε πλευρά που άνοιγαν για αερισμό και όλα αυτά έβλεπαν στο δάσος που έμοιαζε με πάρκο. Στην άλλη μεγάλη πλευρά υπήρχαν εσωτερικά παράθυρα και γαλλικές πόρτες που οδηγούσαν στο σαλόνι μας. Τα περβάζια των παραθύρων ήταν περίπου εννέα ίντσες βάθος και ήταν κατασκευασμένα από την ίδια κόκκινη σανίδα κέδρου και την ίδια κατασκευή με σανίδες όπως οι τοίχοι και η οροφή. Αυτό το δωμάτιο δεν είχε ασβεστωθεί όπως το σαλόνι. Ήταν πραγματικά σαν να βρισκόμαστε σε ένα δεντρόσπιτο και ένα από τα αγαπημένα μέρη του Brambleberry στο σπίτι μας. Ήταν τόσο ζεστό και οι προεξοχές του παραθύρου ήταν αρκετά φαρδιές για να αποκοιμηθεί ένα γατάκι. Ήταν εκεί πάνω με τα πουλιά σε εκείνο το δωμάτιο.

Ήταν μια από αυτές τις μέρες που σήκωσα μια ματιά και είδα το γατάκι μου να κουνιέται από την προεξοχή του ένα από εκείνα τα φαρδιά περβάζια με κορδόνια γύρω από το λαιμό της. Η Μπράμπλμπερι πάλευε να ξεμπερδέψει. Τα ποδαράκια της κλωτσούσαν. Με τα μπροστινά της πόδια προσπάθησε να φτάσει στα κορδόνια που την έπνιγαν. Δεν μπορούσε να βγάλει ήχο γιατί δεν μπορούσε να αναπνεύσει.

Δεν μπορούσα να κινηθώ αρκετά γρήγορα! Σηκώθηκα από το γραφείο μου και την άρπαξα και κράτησα. και την αυτήν . . . κράτησε.

«Ω, αγαπητέ Κύριε, σε ευχαριστώ που με άφησες να είμαι εδώ». Προσπαθούσα να επαναφέρω τους παλμούς της καρδιάς μου κάπου κοντά στο φυσιολογικό. Είχα. Ήταν. Τρομοκρατημένος!

Δεν ήθελα να σκεφτώ τι θα μπορούσε να είχε συμβεί αν δεν ήμουν σπίτι ή αν ήμουν μόλις σε άλλο δωμάτιο. Μου φάνηκε ότι αυτή ήταν τουλάχιστον η δεύτερη φορά που θα μπορούσε να είχε πάει σπίτι για να είναι με τη γατούλα Angels.

Ο Κρίστοφερ ήταν σε ένα εργοτάξιο, αλλά του τηλεφώνησα ούτως ή άλλως.

«Ο Μπραμπλς παραλίγο να πεθάνει».

"Τι? Άσε με να μετακομίσω σε άλλο μέρος όπου μπορώ να σε ακούω καλύτερα. Τι συνέβη?"

«Δούλευα στο γραφείο μου και προφανώς έπαιζε με τις πλαστικές μπάλες στο άκρο των κορδονιών σκιάστρου του παραθύρου. Έδεσαν μεταξύ τους και, Θεέ μου, της έκαναν θηλιά στο λαιμό. Κρίστοφερ, αιωρούνταν από την προεξοχή προσπαθώντας να ελευθερωθεί!»

«Είναι καλά;»

"Φαίνεται να είναι."

"Είσαι?"

"Νομίζω ότι χρειάζομαι κέικ σοκολάτας."

«Ξέρεις, θα τελειώσω εδώ σε περίπου σαράντα πέντε λεπτά. Αν θέλεις, μπορούμε να πάμε στο καφενείο».

"Θα μου άρεσε αυτό. Θα την κρατήσω μέχρι να φτάσεις εδώ . . . Ευχαριστώ σε αγαπώ."

"Κι εγώ σε αγαπώ. Δώσε της ένα φιλί».

Περιττό να πω ότι έλυσα καθένα από αυτά τα κορδόνια και έμειναν έτσι.

Ήταν περίπου εκείνη τη στιγμή που η Μπράμπλς αποφάσισε ότι δεν της άρεσε η φωτογραφική μου μηχανή και απομακρύνθηκε μόλις με είδε να την πλησιάζω μαζί της. (Ναι, αγαπητοί αναγνώστες, τις μέρες πριν από τις αθόρυβες κάμερες κινητών τηλεφώνων.) Αν προσπαθούσα να τη φωτογραφίσω στον ύπνο, θα άκουγε το κλείστρο να χτυπάει και θα ξυπνούσε. σηκωνόταν και έφευγε, οπότε πήρα πολλές φωτογραφίες της ουράς της.

Όταν ο Brambleberry ήταν περίπου επτά μηνών, οι μέρες ήταν μεγάλες και οι νύχτες ζεστές. Ο Κρίστοφερ κι εγώ είδαμε κάτι περίεργο στην άκρη της ιδιοκτησίας μας.

"Χριστόφορος!" Ήταν μισός ψίθυρος, μισός κραυγή. Ήταν στο σαλόνι, δίπλα στο γραφείο μου, και ήταν νωρίς το βράδυ, έξω σκοτάδι.

"Ποια είναι τα νέα σου?"

«Δείτε το, περίπου στις δύο η ώρα! Φαίνεται να είναι στην άκρη της ιδιοκτησίας μας."

«Ω. . . Αρχοντας."

"Τι ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ?" Η φωνή μου είχε γίνει βραχνή για κάποιο λόγο. Τα μεγάλα πράσινα μάτια έμοιαζαν σαν να ήταν περίπου τρία πόδια από το έδαφος και έμοιαζαν να μας κοιτάζουν πίσω. Δεν είχαμε φώτα τόσο μακριά στην αυλή μας.

«Νομίζω ότι είναι bobcat».

«Είναι όλοι μέσα, σωστά;

«Ναι, κάλεσε την αστυνομία».

"Πραγματικά?" Δεν θα το σκεφτόμουν.

"Ναι."

Ετσι έκανα. Ίσως θυμάστε ότι ζούσαμε σε μια πολύ μικρή πόλη και βρισκόμασταν τετράγωνα μακριά από την αστυνομία και την πυροσβεστική. Αφού καθόρισε πού ζούμε, ο αποστολέας μας ευχαρίστησε και είπε: «Το περιπολικό θα βγει αμέσως».

Άρπαξα την Μπραμπλς και την έβαλα στην προεξοχή του παραθύρου για να δω την αντίδρασή της. Συνέχισε πλήρως συναγερμός; χωρίς να κουνηθεί, τα μάτια της έγιναν τεράστια και επικεντρώθηκαν στα πράσινα μάτια που φαινόταν σαν να την κοιτούσαν πίσω. Η γούνα σε όλο το μήκος της πλάτης της σηκώθηκε, τα αυτιά της στραμμένα προς τα εμπρός και η ουρά της ήταν γεμάτη χνούδι.

Σίγουρα, μέσα σε λίγα λεπτά είδαμε ένα πολύ ήσυχο περιπολικό της αστυνομίας να περνάει από το μπροστινό μέρος της ιδιοκτησίας μας και να συνεχίζει στον σκοτεινό δρόμο. Ο Κρίστοφερ άναψε το φως της βεράντας μας και μετά έσβησε ξανά. «Αυτό θα τους ενημερώσει ότι είμαστε αυτοί που τηλεφώνησαν».

Και μετά πέρασαν ξανά. Ήταν σε stealth mode.

Μέσα σε λίγα λεπτά, η ξαδέρφη της διπλανής μας γειτόνισσας, η Deanna, ήρθε σπίτι. Επισκεπτόταν για μια εβδομάδα από άλλη πολιτεία. Τον είδαμε να παρκάρει στο δρόμο τους και παρακολουθήσαμε τα φώτα του μονοπατιού του κήπου να ανάβουν καθώς πλησίαζε την εξώπορτά τους. Του έδωσα λίγα λεπτά και μετά τον κάλεσα στο τηλέφωνο του σπιτιού τους.

"Ναι?"

«Γεια, είναι ο διπλάνος σου γείτονας. Είδες τίποτα στην αυλή σου απόψε;»

Η φωνή του ταλαντεύτηκε λίγο. «Ναι, είδα πράσινα μάτια να με ακολουθούν καθώς ανέβαινα το μονοπάτι! ΤΙ ΗΤΑΝ ΑΥΤΟ?"

«Ω, ρε φίλε», ήταν το καλύτερο που μπορούσα να κάνω.

Ούρλιαξε, «Τι ΕΙΔΟΥΣ ΖΩΑ έχετε εδώ;»

«Θα μπορούσε να ήταν bobcat». είπε ο Κρίστοφερ. Είχα την κλήση στον ομιλητή και δεν μπορούσε βοηθήστε να γελάσετε λίγο.

"Είσαι καλά?" Ο Κρίστοφερ ήθελε να βοηθήσει αν χρειαζόταν. «Η αστυνομία ήταν δίπλα».

"Εντάξει. Αλλά ΔΕΝ θα ξαναπάω εκεί έξω απόψε!"

«Καλή ιδέα», γέλασε ο Κρίστοφερ. Υπήρχαν bobcats στο τωρινό του εργοτάξιο.

Τα μάτια είχαν φύγει, κανείς δεν τραυματίστηκε και όλα τα γατάκια μας ήταν ασφαλή. Ο Μπραμπλς καθόταν παγωμένος στο περβάζι. Και δεν ήθελε να την σηκώσουν ούτε να τη χαϊδέψουν.

Είπα απαλά μια προσευχή ευγνωμοσύνης στους αγγέλους της γατούλας μας: «Ευχαριστώ για την προειδοποίηση».

Συναντηθήκαμε στις διπλανές αυλές μας με την ξαδέρφη της Ντίνα το επόμενο πρωί και κάναμε ένα γέλιο γι' αυτό, αλλά είχαμε τεθεί σε εγρήγορση. Ο κίνδυνος ήταν υπαρκτός.

5. Κοιτάζετε το μωρό! Μοιάζει με ένα μικρό Bobcat

Όταν η Brambleberry Rose ήταν περίπου δέκα μηνών, συνέβη ένα άλλο ασυνήθιστο πράγμα. Ο Navar Star βγήκε στην αυλή μας το πρωί και γύρισε σπίτι με τραυματισμό στο μπροστινό του πόδι. Όπως ανέφερα νωρίτερα, δεν μάλωνα ούτε καν πλησίαζε άλλες γάτες.

«Ο Navey είναι πληγωμένος. Ελεγε αυτό.»

«Ας τον πάμε στον Δρ Τόμας. Μπορείτε να τηλεφωνήσετε και να τους ενημερώσετε ότι είμαστε καθ' οδόν;»

Κατά τη διάρκεια της διαδρομής, ο Κρίστοφερ ρώτησε: «Πώς στο καλό συνέβη αυτό;»

«Είναι ένα μυστήριο, έτσι δεν είναι;» Δεδομένου ότι ήταν τόσο ώριμος μάγκας και του άρεσε να είμαι κοντά, κράτησα τον Navey στην αγκαλιά μου.

Ο νεαρός, γλυκός κτηνίατρος μας κράτησε την μπροστινή πόρτα ανοιχτή, «Ο γιατρός θα είναι μαζί σας μισό λεπτό. Μπορείτε να περιμένετε στη μέση εξεταστική αίθουσα».

Ενώ ήμασταν εκεί, είδαμε ένα γατάκι να κάθεται σε ένα από τα ρείθρα. Έμοιαζε με μωρό γάτας. Ήταν σκούρο γκρι-λευκό με ρίγες τίγρης με λευκό στόμα από γάλα.

«Βλέπεις αυτό το γατάκι;»

«Κοίτα αυτό το μωρό. Μοιάζει με ένα μικρό bobcat.»

“Τι χαριτωμένο γατάκι!”

Ο Δρ Thomas εξέτασε το πόδι του Navar και μας είπε: «Θα είναι εντάξει. Είναι απλώς μια μικρή πληγή. Θα το ντύσω και θα του δώσω μερικά αντιβιοτικά». Έλεγε τα άλλα πόδια του Νέιβι. «Δεν ήταν εδώ για τραυματισμό στο παρελθόν. Τι συνέβη?»

“Καλή ερώτηση.” Ο Christopher είχε το χέρι του στο κεφάλι του Navey. Ο Navar ήταν το ιδιαίτερο γατάκι του αγάπη. «Αυτό είναι ένα πρώτο. Βγήκε στην αυλή και γύρισε έτσι. Δεν ακούσαμε τίποτα».

«Δεν είναι δάγκωμα γάτας», είπε ο Δρ Thomas. «Είναι από ζώο».

Ο Κρίστοφερ κοίταξε πέρα από την αίθουσα των εξετάσεων το μικρό μωρό που έμοιαζε με άγρια. «Αυτό είναι σίγουρα α χαριτωμένο γατάκι.»

«Ω, ναι, χρειάζεται ένα σπίτι».

Δεν πίστευα ότι ήταν επιλογή. Πίστευα ότι όλα τα ζώα στην κλινική του είχαν σπίτια. Τότε έμαθα επίσης ότι ο Δρ Τόμας προσφέρθηκε εθελοντικά σε πολλές τοπικές οργανώσεις διάσωσης ζώων. Επίσης έσωσε σκύλους και γάτες.

«Όταν ήταν έξι εβδομάδων, έσπασαν και τα δύο πίσω πόδια της. Οι τοπικοί μας φίλοι ζώων τη βρήκαν και με κάλεσαν. Την έφερα εδώ και την έχω ήδη χειρουργήσει δύο φορές. Είναι σταθερή αλλά εξακολουθεί να θεραπεύεται».

«Ω», συνέχισε, «την λένε Μίλι».

Ο Κρίστοφερ κι εγώ κοιταχτήκαμε. «Θες άλλο γατάκι;»

"Ναί."

Απάντησε τόσο γρήγορα, που ξαφνιάστηκα. Ήταν ξεκάθαρο ότι και οι δύο την είχαμε ερωτευτεί.

«Έχει ένα σπίτι», είπε ο Κρίστοφερ στον Δρ Τόμας.

Δεν ήταν αυτό που πιστεύαμε ότι θα συμβεί εκείνη τη μέρα. Αγαπητέ αναγνώστη, πιστεύεις ποτέ ότι τα πράγματα συμβαίνουν για κάποιο λόγο;

«Μπορείς να την πάρεις μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων».

Την επόμενη μέρα ήταν παραμονή Χριστουγέννων και ήξερα ότι το γραφείο του ήταν προγραμματισμένο να κλείσει.

«Μπορούμε να την πάρουμε αργότερα σήμερα;» Ήμουν τόσο ενθουσιασμένος που την έφερα σπίτι. Δεν υπήρχε έτσι ήθελα να αφήσω αυτή τη μικρή ομορφιά πίσω από τα κάγκελα για τις τρεις μέρες των διακοπών. Δεν είχε σημασία για μένα πόσο φιλικό και αγαπητό μέρος βρισκόταν.

«Το προσωπικό μου πρέπει να την κρατήσει απόψε».

Έφυγε από την αίθουσα των εξετάσεων, συζήτησε κάτι με ένα μέλος του προσωπικού του και μετά επέστρεψε. «Μπορείς να έρθεις να την πάρεις γύρω στο μεσημέρι αύριο;»

Και έτσι αποκτήσαμε το πέμπτο γατάκι μας. Την παραμονή των Χριστουγέννων.

Χρειαζόμασταν ένα όνομα για το νέο μας γατάκι και αποφασίσαμε να διατηρήσουμε ένα μέρος του ονόματός της ίδιο. Δοκίμασαμε πολλές επιλογές. Επειδή δεν ήταν σε θέση να περπατήσει όπως τα άλλα γατάκια μας, αλλά πιστεύαμε ότι κάποια μέρα - στη Γη ή στα αστέρια - ο Κρίστοφερ πρότεινε τη Χάλεϊ. Προσγειωθήκαμε εκεί, μετά το πιο διάσημο πεφταστέρι, τον κομήτη του Χάλεϋ. Το έγγραφα διαφορετικά — Hayleigh.

Δεν μπορούσα να μην σκεφτώ ότι αν δεν είχε δαγκώσει το Navar Star, δεν θα ήμασταν στο ιατρείο του γιατρού Thomas εκείνη την ημέρα. Επειδή εκείνη η αίθουσα εξετάσεων έβλεπε εκείνα τα ρείθρα, αν ήμασταν σε μια από τις άλλες αίθουσες εξετάσεων, δεν θα την είχαμε δει. Καταλάβαμε ότι υπήρχε ένας λόγος που μας την έφερε ο Νέιβι.

Η Brambleberry Rose αγάπησε αμέσως τη νέα της μικρή αδερφή, όπως και τα άλλα παιδιά μας. Ο Brambleberry και ο Hayleigh έπαιζαν και κοιμήθηκαν μαζί. Η Brambleberry ήταν η καλύτερη μεγάλη αδερφή. Η Brambleberry Rose και η Hayleigh γεννήθηκαν την ίδια χρονιά, με διαφορά περίπου επτά μηνών, και έμοιαζαν μεταξύ τους.

Κάποια απογεύματα η Girl Grey κοιμόταν ακριβώς δίπλα στη Hayleigh, σαν να την προστατεύει από κάτι που ο Christopher κι εγώ δεν μπορούσαμε να δούμε. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που βλέπαμε την Γκρέι να το κάνει αυτό, αφού συνήθως κρατούσε τον εαυτό της τις περισσότερες φορές.

Κατά καιρούς λέγαμε τη νέα μας γατούλα «Hayleigh, Hayleigh, Hayleigh», και μαζί της λευκά Στο στόμα ήταν τόσο χαριτωμένη. έμοιαζε μόνιμα σαν να είχε μόλις τελειώσει το γάλα.

Η Μπράμπλς ήταν ακόμα μικρή και πολύτιμη, αλλά ήταν αποφασισμένη. Νομίζω ότι ήταν το Tortitude μέρος της κληρονομιάς της. Μόλις εστίαζε σε κάτι, δεν θα την πτοούσε. Οι γάτες, συμπεριλαμβανομένου του μικρού Hayleigh, βγήκαν έξω το απόγευμα και τους φώναξα όλους πριν βραδιάσει. Αλλά η Brambleberry άρχισε να μένει έξω αργότερα το βράδυ από τις άλλες γάτες μας.

Λοιπόν, φυσικά, αυτό δεν επρόκειτο να συμβεί.

Το τελευταίο πράγμα που ήθελα ήταν να χάσω το γατάκι μου. Έμενα ξύπνια αργά και αργά κάθε βράδυ, τηλεφωνώντας της μέχρι να έρθει τρέχοντας μέσα από τους θάμνους.

Εφόσον φαινόταν αποφασισμένη να περιπλανηθεί, αποφάσισα να της βάλω τσιπ για ταυτοποίηση στο Δρ. Τόμας. Όταν οι διαπραγματεύσεις μου μαζί της αποδείχθηκαν ανεπιτυχείς, άρχισα να την κρατάω μέσα μετά το απογευματινό της γεύμα. Αυτή η αλλαγή στο πρόγραμμά της δεν την έκανε χαρούμενη. Αλλά επειδή η καθυστέρηση της ήταν κάτι καινούργιο, την καθησύχασα ότι θα της επιτρεπόταν να βγει ξανά έξω με τα αδέρφια και τις αδερφές της.

«Θυμάσαι αυτά τα πράσινα μάτια που είδες; Πρέπει να σε έχω στο σπίτι όταν έξω είναι σκοτεινά. Θα σε αφήσω να περιπλανηθείς ξανά όταν είναι ασφαλές, το υπόσχομαι».

Γύρισε το πρόσωπό της μακριά μου.

«Σου υπόσχομαι, γλυκιά μου, θα είσαι πάλι έξω».

Σε ένα από τα βράδια που την κράτησα μέσα, αποφάσισα να παίξω ένα νέο παιχνίδι μαζί της. Αναρωτήθηκα αν θα έπαιρνε ένα παιχνίδι, έτσι τσάκισα χαρτί σε μπάλες και τις πέταξα, αλλά δεν την ενδιέφερε. Της πέταξα τα ποντικίσια παιχνίδια, αλλά αφού τα χτύπησε, απλώς τα δάγκωσε και τα τίναξε. Ένα βράδυ κύλησα ένα πράσινο σταφύλι στο πάτωμα — και εκείνη έτρεξε πίσω του. Δεν μπορούσα να πιστέψω αυτό που έβλεπα. Όταν είδε το σταφύλι, ο Navar Star ήταν εντελώς αδιάφορος.

Ο Huckleberry Moon και το Girl Grey ενδιαφέρθηκαν περισσότερο να δουν τον Brambleberry να τρέχει παρά να κυνηγήσουν το πράσινο φρούτο. Ο Hayleigh παρακολουθούσε με αδιαφορία. Θα κυνηγούσαν παιχνίδια που πετούσα αλλά όχι φρούτα.

Αλλά η Brambleberry Rose έτρεξε στο πάτωμα, πήρε το στρογγυλό σταφύλι στο στόμα της και μου το έφερε πίσω. Φυσικά, αναρωτήθηκα αν θα το έκανε ξανά. Όταν έριξα ξανά το σταφύλι, έτρεξε πίσω του και μου το έφερε ξανά.

Ο Κρίστοφερ ήταν σίτι. «Θέλεις να δεις κάτι ωραίο, μωρό μου;»

Μπήκε στο σαλόνι μας.

«Δες τι κάνει».

Η Brambleberry Rose το έκανε ξανά — κυνήγησε το πράσινο σταφύλι στο χαλί του σαλονιού και μου το έφερε πίσω στο στόμα της. Ήταν τόσο όμορφο να βλέπεις τα ασυνήθιστα χρώματά της με το απαλό πράσινο στο στόμα της.

«Το Brambleberry είναι καλύτερο στο να φέρει από μερικά από τα σκυλιά με τα οποία έχω δουλέψει». Χαμογελώντας, πρόσθεσε, «Αναρωτιέμαι αν θα με βοηθήσει στο μέλλον αν διδάξω περισσότερα σκυλιά να ανακτούν;» Νωρίτερα στη ζωή του, εκτός από τα δικά του σκυλιά, είχε εκπαιδεύσει και πολλούς σκύλους-οδηγούς για τυφλούς.

Η Brambleberry κυνήγησε πολλά ακόμα σταφύλια. ήταν ξεκάθαρο ότι αυτό ήταν κάτι που ήξερε να κάνει. Αλλά πως? Και ναι, το πράσινο των χρυσοπράσινων ματιών της ταίριαζε όμορφα με το πράσινο των σταφυλιών. Δεν τα έφαγε. απλά συνέχισε να μου φέρνει πίσω κάθε σταφύλι για άλλη μια ρίψη μέχρι να πολτοποιηθεί το σταφύλι και ήθελε ένα καινούργιο.

Προσπάθησα ξανά, αλλά καμία από τις άλλες γάτες μας δεν θα έφερνε τίποτα.

«Ξέρω τι σκέφτεσαι. Θυμάμαι όταν είπες ότι είχες ένα συναίσθημα που έχεις την γνώρισα από πριν».

«Και μετά είδα αυτό το πράγμα σαν το πρόσωπο της Γης πάνω στο πρόσωπο του Μπράμπλς».

«Πιστεύεις ότι θα μπορούσε να ήταν Γη;»

"Δεν γνωρίζω. Σου έχει συμβεί ποτέ κάτι τέτοιο;»

Ο Κρίστοφερ έβαλε το χέρι του στο στόμα του για λίγο, σκεπτόμενος: «Όχι, δεν το έχω κάνει, αλλά αυτό είναι πραγματικά διαφορετικό! Κάτι τρέχει.»

«Φέρνει ένα ολόκληρο σύμπαν μαζί της. Ποιος ξέρει πόσο πίσω πάει;»

«Δεν είναι μόνο αυτό — εσείς οι δύο έχετε μια περίεργη και υπέροχη σχέση. Υπάρχει κάτι το χαρακτηριστικό για το Brambleberry».

Έμοιαζε σαν να υπολόγιζε κάτι σημαντικό: «Μπορεί να το ήξερες ο ένας τον άλλον πριν. Ίσως ήταν η γάτα σας νωρίτερα ή σε παλαιότερη ζωή; Είναι ξεκάθαρο ότι υπάρχει μια βαθιά αγάπη».

«Λοιπόν, αυτό είναι νέο. Δεν το έχω νιώσει αυτό πριν - δεν το έχω δει ή ακούσει γι' αυτό.»

Αργότερα, σκέφτηκα: Σοβαρά, πόσες γάτες ανακτούν πράσινα σταφύλια;

Είχαμε την πιο γλυκιά οικογένεια γατούλων και όλοι τα πήγαιναν καλά. Ήταν τόσο διασκεδαστικό να έχεις πέντε γατάκια. Όπως ήταν αναμενόμενο, ο Navar Star ήταν ο προστατευτικός μεγάλος αδερφός. Του άρεσε το νέο μας μωρό. Δεν θα έπαιζε μαζί της, όπως ανέφερα δεν έπαιξε. Δεν ήταν αυτό το στυλ του, αλλά την παρακολουθούσε, και όταν πήγε πολύ μακριά στην αυλή μας —πολύ κοντά στην άκρη— έκανε κύκλους μπροστά της και τη γύρισε. Ήταν κάτι όμορφο να δεις. Αν δεν ήξερες τις γάτες που εμπλέκονται, θα μπορούσες να το χάσεις, αλλά ο Κρίστοφερ κι εγώ τον βλέπαμε μερικές φορές να τη μαντάρει.

Καθόμασταν στη βεράντα ένα αργά το απόγευμα.

«Το ξανακάνει». είπε ο Κρίστοφερ.

Ο Hayleigh περιπλανήθηκε στο δρόμο μας στο δάσος με τις μεγάλες βελανιδιές και τα ψηλά χόρτα πιο πέρα. Δεν είχε ιδέα ότι είχαμε δει πράσινα μάτια εκεί έξω πριν φτάσει. Ο Navar γλίστρησε γύρω από την κορυφή του δρόμου δίπλα στη φαρδιά πύλη και, χωρίς να επιστήσει την προσοχή σε αυτό που έκανε, μπήκε ανάμεσα σε αυτήν και στα όρια της αυλής. Ήταν εκπληκτικό να το παρακολουθήσετε.

«Ξέρει ότι το κάνει αυτό;»

«Δεν νομίζω ότι το κάνει. Νομίζω ότι απλά τον βλέπει και γυρίζει. Ξέρει ότι δεν θα παίξει μαζί της.»

Έτσι, έφυγε πίσω στο δρόμο όπου ήταν ασφαλής, και ο Navar πέρασε με κρουαζιέρα στην μπροστινή βεράντα και στο σαλόνι από την ανοιχτή μπροστινή πόρτα.

Ο Χάκλμπερι ήταν απλά χαλαρός, του άρεσε ο καθένας, του άρεσε ο Ναβάρ και έμοιαζε να είναι ένα πολύ χαρούμενο αγόρι. Επισκεπτόταν ακόμα τη γατούλα του, την Άννα. Δεν ήρθε στο σπίτι μας, αλλά η Ντίνα μου είπε πώς οι Μπαγκς θα περιπλανιόταν και οι δυο τους θα έπαιζαν και θα καθόντουσαν μαζί στην μπροστινή βεράντα.

Ένα ηλιόλουστο ανοιξιάτικο πρωινό, ενώ δούλευα στο γραφείο μου, κοίταξα έξω στην περιοχή που έμοιαζε με πάρκο δίπλα στο γραφείο μου και είδα ίσως είκοσι σκίουρους να σκάβουν στο κάλυμμα του εδάφους με ροκανίδια. Ήταν σε μια περιοχή που χρησιμοποιούσαμε για να παρκάρουμε αυτοκίνητα, οπότε ήταν μεγάλη και δεν είχε φυτεύσεις. Ξαφνικά ένας από αυτούς άρχισε να πηδά, και μετά ένας άλλος άρχισε να πηδά και άρχισαν να κάνουν τούμπες.

«Κρίστοφερ, πρέπει να το δεις αυτό».

Καθίσαμε και παρακολουθήσαμε τους σκίουρους να σκάβουν και μετά αρχίσαμε να συμπεριφερόμαστε όπως ήταν παραισθήσεις. Διασκέδαζαν τόσο πολύ κυνηγώντας ο ένας τον άλλον, έτρεχαν πολύ γρήγορα πάνω στις βελανιδιές και μετά πηδούσαν κάτω. Βλέπαμε τους σκίουρους κάθε μέρα και αυτό ήταν κάτι νέο.

«Ξέρεις τι κάνουν;»

«Φαίνεται να σκάβουν κάτι, μάλλον βελανίδια . . . Ίσως υπάρχει ένας μύκητας που αναπτύσσεται πάνω τους την περίοδο των βροχών που τα κάνει να μπερδεύονται. Είναι μωρά».

"Πώς μπορείς να λες? Μου φαίνονται όλοι ίδιοι».

«Αυτοί εκεί έξω που το κάνουν είναι μικρότεροι».

Αυτή η διασκέδαση κράτησε αρκετές ώρες και τα μωρά σκίουροι έδειχναν να το λατρεύουν.

Πιθανότατα θα χρειαζόταν τουλάχιστον άλλη μια σεζόν με σκίουρους για να μπορέσω να αναγνωρίσω τα μωρά σκίουρους, αλλά ήταν σίγουρα διασκεδαστικό να τα παρακολουθώ να τρέχουν, να πηδούν και να στρίβουν τούμπες.

Οι Brambleberry Rose, Girl Grey και Hayleigh μερικές φορές κυνηγούσαν ο ένας τον άλλον το σπίτι. Ο ήχος των ποδιών τους που χτυπούσαν στα ξύλινα πατώματα ήταν μια χαρούμενη ρακέτα. Μερικές φορές η Brambleberry Rose και ο Hayleigh κυλούσαν και τσακώνονταν στο χαλί του σαλονιού.

Ο Christopher και εγώ πήγαμε στο αγαπημένο μας κατάστημα κατοικίδιων ζώων και πήραμε στον Hayleigh μια τσάντα γεμάτη νέα παιχνίδια. μπάλες καμπάνας, μασώμενα πράγματα και ψεύτικα ποντίκια που θα μπορούσε να τα ονομάσει δικά της.

Η Χέλι παρακολούθησε την Γκρέι να παίζει τη μουσική της με τα πολύχρωμα κουτάκια για αρκουδάκι και, όταν ο Γκρέι έφυγε, περιπλανήθηκε για να δει αν αυτό ήταν ένα παιχνίδι με το οποίο ήθελε να παίξει. Έβαλε τα μεγάλα γάντια της στο καλάθι και κίνησε τα τενεκεδάκια της αρκούδας — έκαναν τον μαγεμένο, σχεδόν μουσικό ήχο τους, αλλά η Hayleigh πρέπει να αποφάσισε ότι δεν την ενδιέφερε. Έτρεξε να βρει τα νέα της παιχνίδια.

Κοιμήθηκε και έπαιξε στο τούνελ της γατούλας, σκαρφάλωσε στον πύργο της γάτας με τον δικό της μοναδικό τρόπο, χτύπησε τις αιωρούμενες μπάλες καμπάνας στο δέντρο και όλα ήταν ήρεμα. Εκείνη, με την εμφάνιση του μωρού της Bobcat και την Brambles με την ομοιότητα με τον λύγκα, ήταν ένα όμορφο θέαμα που έτρεχε μέσα στο σπίτι.

Το ένα πόδι του Hayleigh είχε επουλωθεί όμορφα, αλλά το άλλο έμεινε ίσιο.

«Δεν λυγίζει στο γόνατο». Ο γιατρός Τόμας κινούσε απαλά το πόδι της για να δει αν θα λυγίσει. «Έβαλα μια καρφίτσα εκεί και τα οστά έχουν επουλωθεί γύρω της. Μπορεί να εμποδίζει το γόνατο να λυγίσει.»

«Να κάνουμε κάτι;»

«Θα μπορούσαμε να αφαιρέσουμε την καρφίτσα. Είναι σταθερή και μπορεί να λειτουργήσει. Μπορεί και όχι.»

Ο Κρίστοφερ κι εγώ αποφασίσαμε να το δοκιμάσουμε. Έκανε λοιπόν άλλη μια χειρουργική επέμβαση και ενώ ανάρρωνε της πήραμε ένα καρότσι. Ήταν παρόμοιο με το τούνελ της γατούλας, με σκούρο πράσινο δίχτυ παντού, και ήταν τόσο χρήσιμο γιατί μπορούσα να τη βγάλω στην αυλή και δεν χρειαζόταν να βάλει βάρος στο τυλιγμένο πόδι της. Ο Christopher το ονόμασε Kitty RV της. Είχε μια μαλακή, σκεπαστή κρυψώνα με ένα στρογγυλό παράθυρο στο πίσω μέρος και μια ακάλυπτη «μπροστινή βεράντα» όπου μπορούσε να καθίσει και να παρακολουθήσει όλα τα πλάσματα στην αυλή μας.

Όταν δεν ήταν έξω και παρακολουθούσε τα πουλιά και τους σκίουρους, μπορούσα να αποσυνδέσω το μέρος του καροτσιού από τις ρόδες και το βάλουμε στο κρεβάτι μας. Τη μέρα που ήταν σπίτι, ο Κρίστοφερ μπήκε στο δωμάτιό μας για να τη χαϊδέψει και να της φέρει λιχουδιές. Συχνά την ξυπνούσε και μια μέρα αφού έπαιζε μαζί της, τη ρώτησε: «Έχεις παρατηρήσει ότι χασμουριέται μέχρι το πίσω μέρος των αυτιών της;»

Μετά τον χρόνο που χρειάστηκε για να επολωθεί, ο Δρ Τόμας ξετύλιξε το πόδι της, αλλά η επέμβαση δεν είχε αποτέλεσμα. Ο Hayleigh δεν θα μπορούσε να περπατήσει ή να πηδήξει όπως οι άλλες γάτες μας. Το πόδι της επρόκειτο να μείνει ακίνητο για όλη τη διάρκεια της μικρής της ζωής.

Ανέπτυξε τον δικό της τρόπο αναρρίχησης — το έκανε με τα μπροστινά της πόδια και με αυτά μεγάλα γάντια της. Έτρεξε πολύ γρήγορα μέσα στο σπίτι. Όταν στρογγύλιζε μια γωνία, πέταξε το ίσιο πόδι της έξω από πίσω της και έτρεξε στα τρία εύκαμπτα πόδια της. Έκανε έναν μοναδικό ήχο στα ξύλινα πατώματα.

«Πετάει αυτό το πόδι πίσω της σαν πηδάλιο. Το χρησιμοποιεί για να κατευθύνει τον εαυτό της». Χριστόφορος είπε.

«Όταν τελικά γλιστρήσει τους δεσμούς της Γης εκεί που ζουν τα αστέρια και οι κομήτες, θα περπάτησε μια χαρά, όπως έπρεπε να κάνει».

«Αυτό είναι αλήθεια και το κάνει τώρα», είπε ο Κρίστοφερ. «Στο πνεύμα της, τρέχει, πηδά και παίζει όπως όλα τα γατάκια που δεν έχουν τραυματιστεί».

«Τι σκέφτεστε να προσθέσετε το «SkyWalker» στο όνομά της;»

«Hayleigh SkyWalker;» Χαμογελώντας, είπε, «Είναι τέλειο. Της ταιριάζει.»

Παρακολούθησε τα αδέρφια και τις αδερφές της να σκαρφαλώνουν στο δέντρο έξω από την κουζίνα μας και μετά έκανε το πιο απροσδόκητο πράγμα. Έμαθε να πιάνει το φλοιό με το ένα μπροστινό πόδι και μετά το άλλο. Ήταν αξιοσημείωτο να βλέπεις τον ελιγμό της σαν μια μικρή αιλουροειδών ορειβάτης με γατούλα κραμπόν. Και το βλέμμα στο πρόσωπό της ήταν απόλυτη εστίαση με 100% αποφασιστικότητα. Έτσι ανέβηκε στο δέντρο, κάτω από την προεξοχή, και κάθισε σε αυτό το πολύτιμο ράφι που μπορούσαν να πηδήξουν τόσο χαριτωμένα τα αδέρφια και οι αδερφές της και όλοι οι φίλοι μας σκίουροι. Το σχεδόν απίστευτο με το επίτευγμα της Hayleigh που αφηφούσε τη βαρύτητα ήταν ότι ο κορμός αυτού του δέντρου λύγισε μακριά από το σπίτι και σκαρφάλωνε στο εσωτερικό ενός ημισελήνου - τα πίσω πόδια της δεν μπορούσαν καν να αγγίξουν τον κορμό.

«Δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο», είπε ο Κρίστοφερ ένα απόγευμα ενώ το παρακολουθούσε μοναδικός αθλητικός ελιγμός. «Νομίζω ότι αυτή μπορεί να είναι μια από τις γατούλες υπερδυνάμεις της».

Ταΐσαμε τους σκίουρους μας σε αυτό το όμορφο ξύλινο ράφι που είχε φτιάξει ο Κρίστοφερ. Όλα τα άλλα γατάκια μας πήδηξαν πάνω του από τη μαγευτική βελανιδιά που απλωνόταν πέρα από αυτό. Ως τρόπος για να επιστρέψουμε στο σπίτι μας, μπήκαν επίσης στο τραπέζι της κουζίνας μας από αυτό το ράφι. Όταν το παράθυρο ήταν ανοιχτό, έβγαιναν σε αυτό το ράφι και μετά πηδούσαν στα χαμηλότερα κλαδιά της βελανιδιάς και κατέβαιναν στο έδαφος. Μερικές φορές, ένας από αυτούς καθόταν στο ράφι και έβλεπε τα πουλιά και τους σκίουρους να πετάνε χαρούμενα και να τρέχουν και να πηδούν στην αυλή μας.

Εκείνη τη στιγμή, παρατήρησα ότι η συμπεριφορά του Hayleigh Skywalker προς τον Brambles άρχιζε σιγά-σιγά να αλλάζει. Άρχισε να κάθεται και να παρακολουθεί τον Μπραμπλς —δεν το είχε ξανακάνει αυτό— και μετά όσο περνούσε η ώρα, φαινόταν να θυμώνει. Είναι κι αυτό δυνατό;

Ένα βράδυ, ρώτησα τον Κρίστοφερ σχετικά με αυτό: «Μπορείς να δεις τις εκφράσεις στο πρόσωπό της;»

«Μπορώ να καταλάβω πότε θυμώνει».

«Το βλέπεις αυτό;»

«Ναι, τα μάτια της είναι μισόκλειστα και τα αυτιά της είναι κάπως επίπεδα και τα βάζει πίσω. Αυτή εκπέμπει μια τρομακτική ατμόσφαιρα.»

Μου άρεσε τόσο πολύ ο τρόπος με τον οποίο ο Κρίστοφερ αφηγήθηκε τα μωρά μας.

Στη συνέχεια, όμως, άρχισε να χτυπά τον Μπραμπλς. Στην αρχή, φαινόταν πιο ενοχλητικό, αλλά ήταν κλιμακώθηκε. Πολύ σύντομα, όταν χτύπησε στον Μπραμπλς, φάνηκε ότι ήθελε να της κάνει κακό.

Ο Κρίστοφερ κι εγώ προσπαθήσαμε να την αποτρέψουμε. "Έ εσύ. Μικρό άτακτο. Άσε την αδερφή σου ήσυχη". Ο Κρίστοφερ δεν μπορούσε να συγκρατηθεί από τα γέλια, αλλά ήταν σοβαρός.

«Χέλι! Σταμάτα το ΤΩΡΑ. Χέλι; Το εννοούσα επίσης και πόσο καλά πιστεύεις ότι λειτούργησε;

Δεν.

Σε μια μετεγχειρητική εξέταση, ρώτησα τον Δρ Thomas για αυτό. «Φαίνεται ότι δεν της αρέσει ο Brambles. Είναι αυτό εφικτό?»

«Ναι, αυτό μπορεί να συμβεί».

«Θα αλλάξει και θα επιστρέψει όπως ήταν;»

Μας κοίταξε πάνω από τα γυαλιά του. «Λοιπόν, μπορεί να επιλυθεί μόνο του, αλλά η Hayleigh έχει ένα δυνατό μικρό πνεύμα και είναι κορίτσι. Μόλις οι γάτες αποφασίσουν, σπάνια τις αλλάζουν».

Ο Κρίστοφερ κι εγώ κοιταχτήκαμε.

«Ω, όχι», αναρωτήθηκα δυνατά. "Τι κάνουμε τώρα?"

«Μπορείς να τα κρατήσεις χωριστά;» Ο Δρ Τόμας προσφέρθηκε, «αν χρειαστεί να την παραδώσεις, το οι άνθρωποι που τη έσωσαν θα την πάρουν πίσω».

«Εντάξει, ευχαριστώ, αλλά θέλω να την κρατήσω. Σημαίνει απλώς ότι θα πρέπει να κρατήσουμε τον Hayleigh μακριά από τον Brambles. . κρατήστε την μέσα, ή κάτι τέτοιο!»

Ήμουν απογοητευμένος, αλλά ήλπιζα ότι η Hayleigh θα έχανε την ελευθερία της και θα έπαιρνε το πρόγραμμα. Γρήγορα.

Αλλά χειροτέρευσε και φαινόταν ότι ο Hayleigh ήταν κακός. Μόνο στον Μπραμπλς. Έπαιζε ακόμα με τον Χάκλμπερι και μερικές φορές με το Γκριλ Γκρέι. Άρχισα λοιπόν να την κρατάω στο σπίτι και άφησα τα άλλα παιδιά να πάνε έξω. Δεν μπορούσα να αφήσω την μπροστινή πόρτα τόσο πολύ ανοιχτή, έτσι τα γατάκια δεν μπορούσαν να πηγαίνουν όπως ήθελαν — εκτός αν η Hayleigh βρισκόταν πίσω από τουλάχιστον μια κλειστή πόρτα.

Έγινε σαφές ότι η μία καλή φωτογραφία που είχα με τα δύο μικρότερα μωρά μας να κοιμούνται μαζί μπορεί να ήταν η μόνη που θα έπαιρνα.

Αν δεν σας το είπα, αγαπητοί αναγνώστες. Ο Christopher σχεδίασε και κατασκεύασε εκπληκτικά όμορφα, custom homes και συνεργάστηκε μαζί του ως διακοσμητής εσωτερικών χώρων για τα έργα μας. Είχαμε δημοσιευθεί, κερδίσαμε βραβεία και είχαμε φτιάξει αξιόλογα έργα, συμπεριλαμβανομένου του skybox για την επαγγελματική ομάδα μπέιζμπολ στην πόλη από την οποία είχαμε μετακομίσει. Είχα αναγνωριστεί επαγγελματικά για την επιτυχία των εγκαταστάσεων φωτισμού μου. Ήξερα πώς να δημιουργήσω χώρους για περιβάλλον υψηλής τεχνολογίας και άλλους για φωτισμό εργασιών, και να φαίνονται όλα όμορφα και αβίαστα.

Ο Κρίστοφερ ήταν ένας ιδιοφυής σχεδιαστής. Τον είδα να κάνει πράγματα με ξύλο, ατσάλι και γυαλί που άλλοι δεν μπορούσαν. Πάνω από μία φορά, στάθηκα σε ένα εργοτάξιο και άκουσα άλλους κατασκευαστές και αρχιτέκτονες να τον ρωτούν: «Πώς το έκανες αυτό;»

Λοιπόν, ο λόγος που το αναφέρω είναι επειδή έλαβε μια κλήση και ένα από τα εκπληκτικά σπίτια του κοντά στην πρώην πατρίδα μας είχε προταθεί για το σπίτι της χρονιάς. Πέταξε πίσω σε αυτή τη μικρή παραλιακή πόλη για να συναντηθεί με την επιτροπή λήψης αποφάσεων.

Ενώ έφυγε ο γείτονάς μας, ο Στέφανος, σταμάτησε. «Ε, τι συμβαίνει με το μαύρο σου Γάτα?"

"Γιατί?"

«Δεν τον έχω ξαναδεί να κάθεται στην μπροστινή σου βεράντα. κοίταζε επίμονα την μπροστινή πύλη. Με παρακολουθούσε καθώς έμπαινα μέσα. Είναι λίγο εκφοβιστικός».

"Αυτό είναι αστείο. Δεν το πρόσεξα. Μάλλον επειδή ο Κρίστοφερ έφυγε».

«Η γάτα σου μοιάζει περισσότερο με σκύλο».

"Ευχαριστώ . . . Υποθέτω. Το έχω ξανακούσει - είναι χαριτωμένο. Θα ενημερώσω τον Κρίστοφερ ότι έχει μια γάτα ρολογιού."

Στη γειτονιά μας στη Σάουθλαντ, οι απέναντι μας γείτονες, ο Ντέιβιντ, ένας ψυχίατρος, και η υπέροχη σύζυγός του, η Καρολίνα, διοργάνωσαν απίστευτα υπέροχα δείπνα. Συνήθως τη βοηθούσα να προετοιμαστεί για τους καλεσμένους τους και, μετά το δείπνο, οι περισσότεροι από εμάς καθόμασταν στο πίσω κατάστρωμα τους. Θα απολαμβάναμε το βράδυ και θα μιλούσαμε και, μέσα στο σκοτάδι, θα ακούγαμε έναν ήχο παρόμοιο με ένα νιαούρισμα, αλλά ξεκίνησε με ένα R. Κάπως σαν βρυχηθμός. Κάπως έτσι: Reoow! Μαντέψτε ποιος ήταν αυτός; Ο μεγάλος, μαύρος γάτος μας μας είχε ακολουθήσει, ανέβηκε στη στέγη τους και συμμετείχε στο κέφι μας.

«Η γάτα σου μοιάζει περισσότερο με σκύλο παρά με γάτα», είχε παρατηρήσει ο Ντέιβιντ. Έδειχνε τη μεγάλη μαύρη γάτα στη στέγη του και έλεγε στους άλλους στο πάρτι, «αυτή είναι η γάτα τους».

Αυτό ήταν αρκετά διασκεδαστικό για τους καλεσμένους τους. Ο Navar έμεινε εκεί, συζητώντας, μέχρι που περπατήσαμε πίσω στο δρόμο στο τέλος της νύχτας. Μας ακολούθησε τόσο γρήγορα και δεν είδα ποτέ πώς κατέβηκε, αλλά έτρεξε πίσω μας. Δεν ήμασταν σίγουροι πώς σηκώθηκε στην ταράτσα, αλλά ήταν κάτι που ο Κρίστοφερ κι εγώ αγαπούσαμε κάθε φορά που το έκανε.

Όταν επέστρεψε από τη Σάουθλαντ, ο Κρίστοφερ ήταν πολύ χαρούμενος και ο Ναβάρ Σταρ πήγε πίσω στην κανονική του συλλογή νοημοσύνης για τα γατάκια.

"Το έχουμε! Είμαστε το σπίτι της χρονιάς! Ήταν μια ισόπαλη ψηφοφορία ανάμεσα σε μια όμορφη αποκατάσταση και σε εμάς, οπότε τη δίνουν και στους δυο μας. Αυτό είναι το πρώτο για το περιοδικό».

«Ω, αυτό είναι συναρπαστικό. Και το σπίτι. . . είναι εντυπωσιακό. Συγχαρητήρια!"

«Θα δημοσιεύμαστε στο περιοδικό σε δύο μήνες από τώρα. Θέλεις να κατέβεις για η τελετή απονομής;»

"Ναί . . . ρε φίλε, ποιος θα φροντίσει αυτούς τους μικρούς ράτσους;» Ρώτησα.

«Κάποιος πολύ γενναίος».

Ένας βοηθός τεχνολογίας που είχε βοηθήσει με τον Hayleigh και γνώριζε το πλήρωμά μας, συμφώνησε να τους προσέχει. Μας τηλεφώνησε δύο φορές την ημέρα ενώ λείπαμε. Πήγε αρκετά ομαλά. Δεν ήθελε να αφήσει κανένα από αυτά να βγουν, και συμφώνησα, αλλά τα γατάκια δεν χάρηκαν γι' αυτό. Προφανώς, της έδωσαν στάση. Ήταν στο σπίτι μας όταν επιστρέψαμε.

«Τα γατάκια σου συμπεριφέρονται τόσο καλά όταν τα φέρνεις στο γραφείο, αλλά φαίνεται να είναι θυμωμένοι μαζί μου. Όχι Huckleberry ή Girl Grey», πρόσθεσε. «Φαινόταν να τους αρέσει η ησυχία. Αλλά οι άλλοι ήταν ανήσυχτοι».

«Πώς λειτούργησε να κρατήσεις τον Hayleigh και τον Brambles χωριστά;»

«Ο Hayleigh είναι άγριος. Ήθελε πολύ να φτάσει στο Μπράμπλς και φαινόταν θυμωμένη».

Κουνώντας το κεφάλι μου ρώτησα: «Μπορούσες να το δεις;»

"Λοιπόν ναι. Το πρόσωπο της."

«Ναι, είναι η γατούλα μας με τα χίλια πρόσωπα».

«Μπορεί να είναι τρελή, γιατί δεν έχει ένα χαζό όνομα μούρων».

Ο Κρίστοφερ μόλις είχε επιστρέψει στο σαλόνι μας. «Χα! Ευχάριστος! Δεν έχω ακούσει αυτή τη λέξη εδώ και καιρό. Καημένη η Χέλι.»

Όταν δημοσιεύτηκε το περιοδικό που ανακοινώνει τους νικητές, ένας από τους στενούς μας φίλους, ο αιδεσιμότατος Rob, έγραψε στον ιστότοπό μας: Ο Christopher έχει το χάρισμα του αργά αναδυόμενου, αλλά σχεδόν αιώνιου σχεδιασμού. Τέτοιο ταλέντο.

Συμφώνησα με τον Ρομπ και είπα στον Κρίστοφερ για χιλιοστή φορά: «Είσαι ιδιοφυΐα».

Ήξερα ότι με άκουσε όταν το είπα. Νομίζω ότι με πίστεψε.

Γίναμε καλύτεροι στο να κρατάμε χωριστά τα μικρότερα κορίτσια και ως επί το πλείστον λειτουργήσε. Όλες εκείνες οι πόρτες στο παλιό μας σπίτι που ήταν μια αναδρομή στο παρελθόν έγιναν βοηθοί μας.

«Θα έπρεπε να το σκεφτούμε σαν να ήταν μια υλικοτεχνική επιχείρηση σε ένα υποβρύχιο», είπε ο Κρίστοφερ. «Πρέπει να κρατάμε δύο πόρτες κλειστές ανάμεσά τους ανά πάσα στιγμή. Ο Hayleigh θέλει να φτάσει σοβαρά στο Brambles. Μερικές φορές κάθεται ακριβώς δίπλα στην πόρτα και, όταν ανοίγει, πριν προλάβω να φτάσω κοντά της, μπαίνει με βελάκια. Μικρό ληστή».

«Εντάξει, αυτό είναι ένα καλό σχέδιο». Αυτό που είπα ήταν κωμικό αλλά με εξέπληξε επίσης γιατί Ένωσα ότι η Μπράμπλς δεν ήταν απόλυτα ασφαλής στο σπίτι της!

Λειτουργήσε καλά για εμάς να χρησιμοποιήσουμε το "Operation Submarine". Αυτό ήταν περίπου την εποχή που ο Hayleigh πήρε ένα άλλο όνομα ... Hayleigh Monster. Όταν ήταν στο σπίτι, είχε πολλά παιχνίδια για τον εαυτό της και μπορούσε να κοιμηθεί σε οποιοδήποτε από τα θολά κρεβάτια για γάτες. Μερικές φορές καθόταν σε ένα από τα παράθυρα και παρακολουθούσε τι γινόταν στην αυλή μας. Αν έβλεπε τον Μπράμπλς, έπεφτε στα μπροστινά της πόδια, θα τραβούσε τα αυτιά της προς τα πίσω και θα φουσκώσει την ουρά της, χτυπώντας την στο παράθυρο. Είχε γίνει σαφές ότι δεν επρόκειτο να το αφήσει αυτό να πάει. Αλλά η Μπράμπλς ήταν ασφαλής έξω — και όταν ήθελε να είναι στο σπίτι, μπορούσα να αφήσω τη Χέλι να βγει έξω. Δεδομένου ότι δεν ήταν κακή γατούλα, η Μπράμπλς είχε πάντα την πρώτη επιλογή να είναι στην αυλή.

Αρκετές εβδομάδες αργότερα, όταν σκέφτηκα ότι η Hayleigh ήταν ασφαλής, βγήκε από το μέρος της σπίτι και στην αυλή μας. Ο Μπραμπλς απλώς έτυχε να περπατάει μέσα από το ψηλό γρασίδι και ο Χέιλι την κυνήγησε μέσα από το κενό στην πύλη και στο δρόμο. Ήταν τρομακτικό. Τη στιγμή ακριβώς που ο Μπραμπλμπερι διέσχισε το κανονικά ακατοίκητο στενό πλάτος της ασφάλτου, ένα αυτοκίνητο πέρασε με πυροβολισμούς. Δεν υπήρχαν πολλά αυτοκίνητα στον δρόμο μας και συνήθως δεν ταξίδευαν τόσο γρήγορα. Νόμιζα ότι έχασα τη γάτα μου. Η καρδιά μου σχεδόν σταμάτησε. Την αναζήτησα στην άκρη του δρόμου. Αφού επέστρεψα τη μικρή της αδερφή στον περιορισμό μέσα στο σπίτι μας, πίσω από δύο πόρτες, την φώναξα, αλλά δεν υπήρχε ακόμα σημάδι από την Brambleberry Rose.

Περίπου σαράντα λεπτά αργότερα, ο Brambleberry επέστρεψε στο σπίτι. Φυσικά, της έδωσα λιχουδιές, τη φίλησα και φρόντισα να μην τραυματιστεί.

Ευχαρίστησα επίσης τους φύλακες αγγέλους της γατούλας που την προστάτευαν.

6. Και ήταν ακόμα φύγει

Στα τέλη του καλοκαιριού, πριν γίνει δύο ετών, η Brambleberry Rose άρχισε να μένει ξανά αργότερα αργότερα. Έκανα ό,τι μπορούσα για να την κρατήσω μέσα, αλλά αγαπητοί αναγνώστες, ίσως θυμάστε όλες αυτές τις πόρτες. Έγινε καλλιτέχνης απόδρασης και μπόρεσε να φύγει ο Χουντίνι, και άρχισε να μένει έξω αργότερα και αργότερα.

Μια ήσυχη, ζεστή νύχτα έφυγε και . . . Λοιπόν, ήμουν έξω όλο το βράδυ και της τηλεφώνουσα. Το επόμενο πρωί, όταν οι ακτίνες του ήλιου άγγιξαν τον ουρανό, εξακολουθούσα να φωνάζω, κι εκείνη είχε φύγει ακόμα.

Η αυξημένη εγρήγορσή μου είχε αποδειχθεί αποτελεσματική με τη Hayleigh, οπότε ήξερα ότι ήταν μέσα και δεν είχε προκαλέσει την φυγή του Μπραμπλ.

Τηλεφώνησα και την φώναξα. Τρόμαξα την τσάντα λιχουδιάς της.

Ήταν ακόμη νωρίς το πρωί όταν γύρισα στο σπίτι και ήμουν αναστατωμένος. «Κρίστοφερ, είμαι τρομοκρατημένος».

«Καλέστε τον έλεγχο των ζώων στην αστυνομία. . . »

Τηλεφώνησα στην τοπική αστυνομία για να μάθω - ω, ναι, δεν ήθελα να κάνω αυτό το τηλέφωνο -

«Γεια, μπορώ να μιλήσω με τον Υπεύθυνο Ελέγχου Ζώων;»

Ήμουν τόσο αναστατωμένος που σχεδόν είχα ξεχάσει τους τρόπους μου. "Σας παρακαλούμε?"

«Η Christine είναι εδώ σήμερα. Αντέχεις;»

Το στομάχι μου έτρεμε ενώ περίμενα να έρθει στη γραμμή.

«Γεια σου Κριστίν, συγγνώμη που σου το λέω αλλά η γάτα μου λείπει. . . . Είναι δύσκολο για μένα να ρωτήσω: έχετε βρει τραυματισμένες ή νεκρές γάτες στη γειτονιά μου; Έχω τελειώσει από το Θέατρο Δάσους».

«Όχι, μόλις ήμουν εκεί σήμερα το πρωί».

Ωχ, ξαναβρήκα την ανάσα μου. «Ω, δόξα τω Θεώ!»

«Πώς μοιάζει η γάτα σου; Πόσο καιρό έχει φύγει; Είναι τσιπαρισμένη;»

«Το όνομά της είναι Brambleberry Rose. έχει σκούρες γκρι ρίγες και χρυσές κηλίδες. Έλειπε όλη τη νύχτα και, ναι, είναι τσιπαρισμένη».

«Περπατήσατε την ιδιοκτησία σας;»

«Ναι, και δεν την είδα. Την καλούσα από τότε που έφυγε».

«Μπορείς να μου φέρεις μια φωτογραφία της; Θα την ψάξω. Παρεμπιπτόντως χαριτωμένο όνομα.»

Αυτό μου χάρισε ένα χαμόγελο. "Ευχαριστώ ευχαριστώ. Θα το φέρω αργότερα σήμερα και αν δεν είστε εκεί Θα το αφήσω στο γραφείο».

Έφτιαξα φυλλάδια με τη φωτογραφία της και τα μοίρασα σε όλους τους γείτονές μας και άφησα ένα για την Κριστίν. Εκείνο το βράδυ την ξαναφώνησα. Ο Κρίστοφερ και εγώ περπατήσαμε στη γειτονιά μας αναζητώντας την και ρωτώντας τους ανθρώπους αν την είχαν δει.

Δεν υπήρχε τίποτα άλλο παρά σιωπή στον κόσμο μου. Χάθηκα. Ήξερα ότι ήταν κάπου εκεί έξω. Ήμουν πάλι έξω μεταξύ δύο και τέσσερις τα ξημερώματα, περπατούσα στους ήσυχους, σκοτεινούς δρόμους, φωνάζοντας το όνομά της. Ο ήχος της φωνής μου μεταφερόταν τόσο καλά στη σκοτεινή ησυχία που ήμουν σίγουρος ότι θα με άκουγε.

Τηλεφώνησα σε κάθε κτηνίατρο της πόλης, συμπεριλαμβανομένου του Δρ Thomas, καθώς και στην SPCA. Κανείς δεν την είχε, τους έδωσα το όνομά της και ότι την έψαχνα, ήταν τσιπαρισμένη και να με πάρει τηλέφωνο αμέσως αν την έφερνε κάποιος.

Ήξερα ότι έπρεπε να τηλεφωνήσω στον Στίβι και τον Μπράιαντ, αλλά το φοβόμουν. Ήταν μια θλιβερή κλήση όταν εγώ είπα στον Στίβι, «Ο Μπραμπλς έφυγε. Λυπάμαι πολύ, έχασα το μωρό που μεγάλωσες και αγάπησες».

Αφού έπιασε τις λεπτομέρειες, ο Stevie είπε με σιγουριά: «Θα το πω στην ομάδα διάσωσης μου και θα λέμε προσευχές ευγνωμοσύνης για την ασφαλή επιστροφή του Brambleberry».

Είχαν περάσει δύο μέρες και δεν ακουγόταν πουθενά ούτε ένας ψίθυρος της. Ευχαριστούσα τον Θεό ότι είχα άλλα γατάκια να φροντίζω και να αγαπώ. Η συμπεριφορά τους δεν άλλαξε εκτός από το ότι ίσως ο Hayleigh ήταν πιο χαρούμενος. Την κρατούσαμε μέσα όλη την ώρα. Αν την άφηνα να βγει, έστω και για ένα λεπτό, και ο Μπραμπλς επέστρεφε σπίτι, μπορεί να έδιωχνε την αδερφή της που έφυγε. Αυτή η σκέψη ήταν φρικτή και απαράδεκτη.

Στεκόμουν στα σκαλιά της μπροστινής βεράντας και καλούσα τον Μπραμπλς όταν βρεθήκαμε απέναντι ο γείτονας, ο Στέφανος, βγήκε έξω από το σπίτι του.

«Γεια, είστε καλά παιδιά;»

«Στέφαν, έχασα το γατάκι μου».

"Ποιό απ'όλα?"

«Μπραμπλς, ο χελώνας».

Του είπα αυτό που ξέραμε και ανησυχούσε το ίδιο. «Λυπάμαι πολύ και θα την προσέχω».

"Ευχαριστώ."

«Η αυλή μου είναι εντελώς περιφραγμένη, οπότε αν μπει εκεί τουλάχιστον θα είναι ασφαλής».

«Αυτό είναι μια παρηγοριά, ευχαριστώ».

«Αν θες ποτέ παρέα, θα περπατήσω νωρίς το πρωί μαζί σου. Απλώς επιτρέψτε μου να ξέρω."

«Θα το κάνω, ευχαριστώ, Στέφεν».

Ο Κρίστοφερ επέστρεψε στο σπίτι αργά το απόγευμα.

"Οτιδήποτε;" ρώτησε. «Ξέρω ότι θα ήμουν η πρώτη σου κλήση. ... απλά αναρωτιέμαι."

«Κρίστοφερ, είμαι τόσο λυπημένος. Πρέπει να γυρίσει σπίτι».

«Σταμάτησα στο μικρό παρεκκλήσι στην Ιεραποστολή και έκανα μια προσευχή στο δρόμο για το σπίτι μου. Θέλετε να πάτε εκεί κάτω;»

«Νομίζεις ότι μπορεί να τη βρούμε εκεί;» Δεν ήμουν αυθάδης.

«Κάνεις εξαιρετική δουλειά, Άμπερ. Πρέπει να εμπιστευτούμε. Ο Δημιουργός σας την έδωσε μια φορά και αυτό δεν ήταν λάθος». Πλησίασε πιο κοντά και με έβαλε τα χέρια του. «Πρέπει να εμπιστευτούμε την αγάπη του Δημιουργού για να τη φέρει πίσω στο σπίτι και να σας τη δώσει για δεύτερη φορά».

"Ευχαριστώ. Μου λείπει τόσο πολύ. Ναι, ας πάμε στην Αποστολή για λίγα λεπτά». Ένωθα ότι έπρεπε να είμαι κοντά μου κάθε στιγμή σε περίπτωση που επέστρεφε, αλλά μπορούσα να αντέξω λίγο χρόνο μακριά για να κάνω μια προσευχή.

Άρπαξα δύο μπόλ για γατάκια και τα άφησα στη βεράντα, το ένα με μερικές κροκέτες γατούλας και άλλο με νερό. «Θα τα αφήσω σε περίπτωση που επιστρέψει. Ευχαριστώ, Κρίστοφερ."

Οι μέρες περνούσαν χωρίς εμφανίσεις. Ήμουν εξ ολοκλήρου επικεντρωμένη στο να την πάρω πίσω. Ήξερα ότι δεν είχε εξαφανιστεί. Πραγματικά με έκανε να νιώσω καλύτερα γνωρίζοντας ότι η Κριστίν κοιτούσε

για εκείνη κάθε μέρα και δεν με είχε πάρει τηλέφωνο. Αφού δεν είχε βρεθεί κάπου νεκρή, άρχισα να νιώθω ότι ήταν ακόμα ζωντανή.

Στην πραγματικότητα, ήξερα ότι ήταν ζωντανή. Την ένιωθα στην καρδιά μου με τον ίδιο τρόπο που ένιωθα όταν ήταν μαζί μου. Τότε ήταν που έμαθα ότι ήξερα τη διαφορά ανάμεσα στη γάτα μου να είναι ζωντανή και να είναι νεκρή. Η Brambleberry Rose ήταν ζωντανή. Ίσως με κάποιο τρόπο είχε χαθεί ή κάποιος την κράτησε κατά λάθος στο σπίτι ή στο γκαράζ τους. Λόγω του μικροσπί που είχε τοποθετηθεί κάτω από το δέρμα της, ήξερα ότι αν κάποιος την έβρισκε και την πήγαινε στην αστυνομία ή σε κτηνίατρο, θα μας επέστρεφε. Ήμουν τόσο ευγνώμων για αυτό το αναγνωριστικό τσιπ υπολογιστή και ευχόμουν να ήταν μια συσκευή παρακολούθησης.

Η καρδιά μου πόνεσε γι' αυτήν. τα πάντα στη ζωή μου ήταν να την βρω. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ όλη τη νύχτα γιατί δεν ήταν εκεί. Αν και τώρα η Μπράμπλεμπερι είχε σχεδόν μεγαλώσει πλήρως, κοιμόταν κάθε βράδυ δίπλα μου — όπως όταν ήταν νέα, κουλουριασμένη με το πρόσωπό της δίπλα στο δικό μου. Ίσως ξέρετε πώς είναι όταν λείπουν: μας λείπουν τα πάντα. Μου έλειψαν ακόμη και τα μουστάκια της να μου γαργαλούν τη μύτη και να με ξυπνούν.

Ο Κρίστοφερ έφερε ένα κέικ σοκολάτας στο σπίτι. «Νόμιζα ότι αυτό μπορεί να σε βοηθήσει να νιώσεις καλύτερα».

«Λοιπόν, θα γίνει, ευχαριστώ. Ευχαριστώ που είσαι ο βράχος μου. · · σε ευχαριστώ που την αγαπάς.»

Μου έλειψε η απαλή γούνα της και η ομορφιά των χρυσοπράσινων ματιών της. Κάθε ώρα ήταν αργή
βασανιστήριο.

Ο Κρίστοφερ και εγώ ξέραμε για έναν επικοινωνιοζώο που δούλευε κοντά στη μικρή μας πόλη στη Νότια Χώρα. Είχαμε μιλήσει μαζί της για μια άλλη γάτα μας πολλά χρόνια πριν.

«Ας κλείσουμε ένα ραντεβού με τη Σούζαν», πρότεινε ο Κρίστοφερ.

Μάθαμε γι' αυτήν όταν βοήθησε να καταλάβουμε γιατί οι ελέφαντες στο ζωολογικό κήπο της πόλης συμπεριφέρονταν επιθετικά προς τους φύλακές τους χωρίς προφανή λόγο. Η Σούζαν είχε ρωτήσει τους ελέφαντες γιατί δεν τους άρεσαν οι φύλακές τους. Αποδείχτηκε ότι, όταν κανείς άλλος δεν ήταν τριγύρω, ένας από τους ανθρώπους που η δουλειά τους ήταν να τους φροντίζει τους έβλαψε σκόπιμα. Τοποθετήθηκε μια κάμερα ελέφαντα, ο δράστης κινηματογραφήθηκε και πυροβολήθηκε. το πρόβλημα λύθηκε και η ιστορία δημοσιεύτηκε στην τοπική μας εφημερίδα.

Η Σούζαν είχε ένα άνοιγμα λίγες μέρες αργότερα. Ήμουν ακόμα έξω και περπατούσα τις πρώτες πρωινές ώρες κάθε μέρα και μοιράζοντας καθημερινά την αφίσα του Brambles που ήθελε.

«Πόσο καιρό έχει φύγει;»

"Περίπου μια εβδομάδα."

«Δεν το έχει ξανακάνει αυτό;»

"Όχι."

«Και κανείς δεν έχει δει τίποτα;»

«Όχι, και τα άλλα γατάκια μου δεν φαίνεται να είναι αναστατωμένα».

Η Σούζαν σώπασε ενώ ο Κρίστοφερ κι εγώ περιμέναμε. Λίγα λεπτά. · · Έπρεπε να θυμάμαι να αναπνέω κάθε φορά

«Ο Μπραμπλς με μπλοκάρει. Δεν μπορώ να τη φτάσω. Δεν θέλει να επικοινωνήσει».

"Τι? Είναι συνηθισμένο αυτό;»

«Όχι, είναι ασυνήθιστο, αλλά μπορούν να το κάνουν. Ζείτε σε μια περιοχή που μοιάζει με δάσος;»

«Ναι, πολλά δέντρα».

«Εντάξει, η εικόνα που έχω είναι με ψηλά δέντρα, πολλά είδη, και γρασίδι, μερικά ψηλά. Έτσι μοιάζει η αυλή σου;»

"Ναί."

«Εντάξει, τη βλέπω να περπατά ανάμεσα στα δέντρα, κοιτάζοντας προς το ψηλό γρασίδι, και μετά ακούγεται μια λάμψη λευκού φωτός! Και έφυγε».

"Τι σημαίνει αυτό?" Σκεφτόμουν τι είπε πρώτα η Σούζαν για το μπλοκάρισμα του Μπράμπλς αυτήν.

«Πραγματικά μισώ που σου το λέω αυτό. · · αλλά θα μπορούσε να είχε πεθάνει».

"ΟΧΙ!!!"

Το είπα γρήγορα και σαν να μπορούσα να αλλάξω οτιδήποτε. Ο Κρίστοφερ με έπιασε από το χέρι με μια ανήσυχη ματιά στο πρόσωπό του.

«ΟΧΙ», επανέλαβα. « Δεν είναι νεκρή! Μπορώ να την νιώσω στην καρδιά μου. Είναι ζωντανή».

«Εντάξει, αφού ξέρετε πώς είναι αυτό, μείνετε σε αυτό. Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι αυτό που εγώ είδε. Αν είναι ζωντανή, είναι ένα πολύ δυνατό πλάσμα. Θέλει αυτό. Είναι σημαντικό για εκείνη.»

«Και δεν υπάρχει τρόπος να μάθω αν θα επιστρέψει;»

"Όχι. Συγγνώμη!"

Ο Κρίστοφερ κι εγώ καθίσαμε για λίγα λεπτά και απλώς απορροφούσαμε αυτά που είχαμε ακούσει. Γύρισα να τον κοιτάξω.

«Ποιος είναι λοιπόν ο Μπραμπλς;»

Είχαμε αναγνωρίσει και οι δύο προηγουμένως ότι ο Navar είχε υπερδυνάμεις ελέγχου του νου, η Hayleigh είχε τη δική της εξαιρετική ικανότητα αναρρίχησης με δύο πόδια, που αφηφούσε τη βαρύτητα, και τώρα είχαμε ένα άλλο μικρό που φαινόταν να είναι κάτι περισσότερο από μια απλή γάτα.

«Βγαίνω έξω και της τηλεφωνώ. Ας δούμε αν μπορώ να την πάρω πίσω».

Αποφάσισα να τηλεφωνήσω στον φίλο μας, Γουίλιαμ, ο οποίος ήταν δάσκαλος πνευματικών εννοιών και ένα ενστικτώδης. Είχε την ικανότητα να βλέπει και να ακούει πράγματα που οι άλλοι —συμπεριλαμβανομένου και του Κρίστοφερ— δεν μπορούσαν. Δεν είχα ζητήσει τη συμβουλή του πριν, αλλά σκέφτηκα ότι θα μπορούσε να μας βοηθήσει.

Ήξερε για την οικογένεια των αιλουροειδών μας και πόσο αγαπούσα τον Μπραμπλς, και άκουγε Ο Κρίστοφερ κι εγώ του λέμε όλη την ιστορία.

«Επιστρέφει», είπε.

«Ουάου». Ο Κρίστοφερ κι εγώ κοιταχτήκαμε. «Είναι τραυματισμένη;»

"Όχι."

«Κρατείται παρά τη θέλησή της;»

"Όχι." Έμεινε σιωπηλός για μερικά λεπτά. αύριο." · · «Δεν νιώθω ότι θα συμβεί

«Μπορούμε να κάνουμε κάτι;»

«Να τη φέρω σπίτι; Ναι, μπορείς να προσευχηθείς. Αυτό θα την κρατήσει ασφαλή». Το είπε με τόση σιγουριά και έμεινα κάπως έκπληκτος. Δεν ήξερα τις πεποιθήσεις του για τη δύναμη του Δημιουργού του Σύμπαντος, αλλά δέχτηκα τον λόγο του και άρχισα να προσεύχομαι πολλές φορές κάθε μέρα για την ασφάλειά της και τη γρήγορη επιστροφή της.

Λίγες μέρες αργότερα, καθώς περπατούσα στο κέντρο της πόλης προς το ταχυδρομείο, είδα την Κριστίν να οδηγεί το χαριτωμένο ηλεκτρικό της αστυνομικό όχημα. Σταμάτησε όταν με είδε και τράβηξε κοντά στο πεζοδρόμιο. «Έχεις ακούσει τίποτα;»

«Όχι, έχεις;» Και τότε ήταν που παρατήρησα ότι είχε κολλήσει την αφίσα του Brambles που ήθελε το ταμπλό του οχήματός της. «Ω, Θεέ μου, είναι μαζί σου».

"Κάθε μέρα. Και την ψάχνω».

"Ευχαριστώ."

Λίγες μέρες αργότερα, όταν της έδειξα το φυλλάδιο στο τοπικό μας ταχυδρομείο, μια πολύ ωραία γυναίκα αναφώνησε: «Α, επιστρέφει». Μου άρεσε ο πίνακας της κοινότητας στο ταχυδρομείο και η αφίσα μου με το Brambles ήθελε φαινόταν πολύ χαριτωμένη στον τοίχο. Το μαντέψατε: αυτό ήταν χρόνια πριν όλοι αρχίσουν να δημοσιεύουν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Καθώς περιπλανιόμουν στη γειτονιά μας και μιλούσα με ανθρώπους, μοιράζοντας την αξιολάτρευτη φωτογραφία της, άκουσα τόσες πολλές ιστορίες για ανθρώπους των οποίων τα ζώα είχαν επιστρέψει στο σπίτι. Δεν είχα ιδέα ότι τόσα πλάσματα έκαναν περιπέτειες με τα πόδια.

Ένας εργολάβος που δούλευε στο διπλανό σπίτι της γειτόνισσας μας, της Deanna's, μου είπε για τον σκύλο του, τον Jethro, ένα αδύνατο μαύρο εργαστήριο, που ήταν μαζί του σε μια δουλειά σε μια μικρή πόλη βόρεια της δικής μας. Μια μέρα στο μεσημεριανό γεύμα, ο Jethro μόλις έφυγε.

«Φυσικά, νόμιζα ότι θα επέστρεφε. Αλλά δεν το έκανε και έπρεπε να πάω σπίτι. Τον πήρα τηλέφωνο και τον έψαξα για πολλά τετράγωνα και μέχρι το σπίτι. Ήμουν τόσο αναστατωμένος. Όταν επέστρεψα την επόμενη μέρα ήλπιζα ότι θα ήταν εκεί, αλλά δεν ήταν. Αυτό συνεχίστηκε για τρεις ημέρες. Την επόμενη μέρα μόλις εμφανίστηκε στο σπίτι. Έξω στην κοιλάδα!»

«Ήταν καλά;»

«Ήταν καλά, υγιής. Δεν είχε τραυματιστεί.»

«Έχετε ιδέα πού πήγε ή τι έκανε;»

«Όχι, καμία ιδέα, είναι ένα μυστήριο. Αλλά μένει περισσότερο σπίτι τώρα, δεν έρχεται στη δουλειά μου μαζί μου».

«Τον πειράζει;»

«Δεν πειράζει, η γυναίκα μου δεν τον αφήνει!»

Δεν μπορούσα να συγκρατήσω τα γέλια. Έτσι το κατάλαβα.

Η φίλη μας η Σαμάνθα μου είπε μια ιστορία για τον Μίλτον, το μαύρο κουνελάκι της. «Του είχα ένα πολύ ωραίο σπίτι για κουνέλι στην πίσω αυλή και μια μέρα δραπέτευσε. Είχε φύγει! Νόμιζα ότι τον έχασα. Στη συνέχεια, μια μέρα, μερικές εβδομάδες αργότερα, η γάτα μας, ο Scout, που ήταν φίλος του Milton, εξαφανίστηκε. Λοιπόν, νόμιζα ότι κάποιος απήγαγε τα κατοικίδια μου». Γέλασε αλλά το εννοούσε.

«Αλλά ο Σκάουτ επέστρεψε εκείνο το βράδυ. Μετά, άρχισε να φεύγει κάθε μέρα αργά το απόγευμα. Μια μέρα λοιπόν τον ακολούθησα και μάντεψε τι; Με πήγε στο Μίλτον».

"Τι? Οπου?"

«Ένας από τους γείτονές μας στην ίδια πλευρά του δρόμου είχε φτιάξει ένα νέο σπίτι για τον Μίλτον και ήταν εκεί, και ήταν χαρούμενος».

«Άφησα τον Μίλτον να μείνει στο νέο του σπίτι γιατί του άρεσε εκεί και ήταν ασφαλής, και στο φως λίγο πριν το βράδυ τις περισσότερες μέρες, ο Σκάουτ έφευγε. Περιπάτησε στο δρόμο για μια επίσκεψη και κάθισε στον φράχτη δίπλα στο νέο σπίτι των κουνελιών του Μίλτον. Έμεινε εκεί μέχρι να δύσει ο ήλιος και μετά ξαναγύρισε σπίτι».

Μου φαινόταν σαν μια θαυματουργή ιστορία. Σκέφτηκα αν μπορούσε να βρει το κουνελάκι της θα μπορούσα σίγουρα βρες τη γάτα μου.

Άκουσα πολλές ιστορίες για γάτες που έλειπαν για μέρες. Ένας είχε φύγει για μήνες πριν επιστρέψει.

Μια συμπαθητική γειτόνισσα μου είπε μια ιστορία για το πουλί της, ένα χρυσό κοκατίλ. «Βολάν είχαν ένα μεγάλο σπιτάκι πουλιών μέσα, αλλά μερικές φορές αφήναμε την πόρτα της ανοιχτή και την αφήναμε να πετάξει μέσα στο σπίτι. Μια μέρα μόλις πέταξε έξω από την εξώπορτά μας. Έτρεξα πίσω της. Την έβλεπα στο δέντρο αλλά δεν ήθελε να γυρίσει!».

Έμεινα σιωπηλός, ελπίζοντας ότι αυτή η ιστορία θα είχε καλό τέλος.

«Μετά από αρκετές μέρες, ο Ράφλες εμφανίστηκε στη βεράντα και πέταξε πίσω στο σπίτι!»

«Ήταν καλά;»

«Ναι. Και φαινόταν χαρούμενος που ήμουν ξανά σπίτι».

Πώς θα μπορούσα να μην γελάσω; «Τώρα αυτό είναι ιστορία!»

Πήρα αυτές τις ιστορίες ως μηνύματα από το στοργικό Σύμπαν ότι η Brambleberry θα έβρισκε το δρόμο της πίσω σε εμάς. Φοβόμουν ακόμα, αλλά είχα και μια υγιή δόση εμπιστοσύνης. Νόμιζα ότι ζούσαμε σε μια ενδιαφέρουσα περιοχή όπου οι φίλοι των ζώων μπορούσαν να κάνουν διακοπές με τα ζώα και να είναι ασφαλείς.

Την ένιωθα ακόμα στην καρδιά μου και πίστεψα ότι ήταν ζωντανή όταν επικοινωνήσαμε με έναν τοπικό υπεύθυνο επικοινωνίας ζώων.

«Πιστεύω ότι είναι ζωντανή», είπε η Αμάντα.

«Έχεις ιδέα πού είναι;»

Λατρεύω τον τρόπο που οι αναγνώστες σιωπούν για να ακούν.

«Είναι κοντά. Νιώθω ότι είναι κάτω από ένα σπίτι, ίσως ένα τετράγωνο στα δύο από το μέρος που μένεις. Το φαίνεται σαν ένα σπίτι που έχει μπροστινή βεράντα με σκαλοπάτια. Η βεράντα είναι ψηλότερα από την αυλή — είναι εκεί κάτω».

«Μπορείς να δεις χρώματα στο σπίτι;»

«Βλέπω ένα είδος ανοιχτό μπλε του ωκεανού, αλλά δεν μπορώ να είμαι σίγουρος για αυτό. Πιστεύω ότι είναι ζωντανή».

Ήθελα να μείνω σε αυτές τις ασφαλείς στιγμές με τον αναγνώστη. Δεν ήθελα να τελειώσει η ανάγνωση.

«Πιστεύεις ότι πλησιάζει;» Ρώτησα τον Κρίστοφερ, σαν να ήξερε.

"Ας πάμε μια βόλτα." Ήταν έτοιμος να τη φέρει στο σπίτι.

Υπήρχε ένα σπίτι στο δρόμο πίσω από το δικό μας, ένα τετράγωνο πιο μακριά και πιο κοντά στην πόλη, που ταίριαζε η περιγραφή. Όταν φτάσαμε εκεί, της φώναξα το όνομά της. Είχα τις λιχουδιές της μαζί μας και έτριξα τις τσάντες, αλλά καμία απάντηση.

Επιστρέψαμε αργότερα εκείνο το βράδυ και τηλεφωνήσαμε ξανά. Όμως όλα ήταν ακόμα σιωπηλά.

Οι μέρες και οι νύχτες έγιναν εβδομάδες και σύντομα πέρασε ένας ολόκληρος μήνας χωρίς αυτήν. Ακόμα μοίραζα φυλλάδια στο ταχυδρομείο και ενημέρωσα τη φωτογραφία της στον κοινοτικό πίνακα και στα γραφεία των κτηνιάτρων. Περπατούσα στους δρόμους σχεδόν κάθε πρωί. Μου έλειπε η Brambleberry Rose κάθε λεπτό και την ήθελα πίσω. Μίλησα με όλους για αυτήν. Κατά τη διάρκεια εκείνων των πρωινών ερευνών, εξακολουθούσα να φωνάζω το όνομά της και προσευχόμουν για την ασφάλειά της.

Ακόμα πίστευα ότι ήταν ζωντανή. Και επειδή το πίστευα, πίστευα επίσης ότι θα μπορούσα να τη βρω.

Ήμασταν τριάντα μία μοναχικές μέρες και ανήσυχες νύχτες όταν είδα ένα όνειρο. Σπάνια θυμόμουν τα όνειρά μου, οπότε ένιωθα ότι αυτό ήταν σημαντικό. Στο όνειρο, είδα την Brambleberry Rose — ήταν πάλι σπίτι! Ήταν κουλουριασμένη στον ύπνο, αλλά ήταν μικρότερη.

Σχεδόν κάθε πρωί της κοινής μας ζωής, ο Κρίστοφερ έλεγε: «Είδα ένα όνειρο χθες το βράδυ», οπότε όταν του είπα ότι είχα δει ένα όνειρο, ήξερε ότι κάτι διαφορετικό συνέβαινε. Εμπιστεύτηκε τα όνειρά του και τα χρησιμοποιούσε στη δουλειά του.

Μέσα σε λίγες ώρες αργότερα, έλαβα ένα τηλεφώνημα από την Christine: «Νομίζω ότι βρήκα την Brambleberry. Μπορείτε να με συναντήσετε στις 7 και στο Saint-Jupitèro;» Ήμουν καθ' οδόν πριν βάλω το τηλέφωνο κάτω. Παρόλο που ήταν μόνο δύο τετράγωνα από το μέρος που μέναμε, οδήγησα το αυτοκίνητό μου.

«Ο γείτονας της διπλανής πόρτας την άκουσε να κλαίει και μας πήρε τηλέφωνο».

Επειδή ήταν μέλος του αστυνομικού τμήματος, η Κριστίν μου είπε ότι μπορούσε να πάρει τον αριθμό τηλεφώνου του ιδιοκτήτη. Δεν ήταν στην πόλη, αλλά, αφού μίλησε μαζί τους για λίγα λεπτά, ήξερε πώς να μπει στον κλειστό χώρο κάτω από το κατάστρωμα.

Και ήταν η Brambleberry Rose!

Προφανώς αυτή ήταν η δεύτερη φορά στη ζωή της που κάποιος άλλος την άκουγε να μιλά περισσότερο από ό,τι είχα. Έβλεπα μια μικρή απόσταση κάτω από το σπίτι. Επειδή είχε παγιδευτεί εκεί για μερικές μέρες, είχε σκοτεινιάσει και ήταν μικρότερη, δεν την αναγνώρισα στην αρχή.

«Μπράμπλς . . .» Το είπα απαλά, πήρα μια βαθιά ανάσα και κράτησα οπτική επαφή με τη γατούλα μου.

Ήρθε κοντά μου και με άφησε να την πάρω. Ήταν πολύ μικρότερη!

«Σε ευχαριστώ, σε ευχαριστώ πολύ, Χριστίνα! Δεν έχω καν λόγια».

" Ευχαριστώ. Δεν τα παράτησες ποτέ!» Η Κριστίν ήταν σχεδόν το ίδιο χαρούμενη με εμένα. «Η ιστορία σας με την Brambleberry Rose είναι μια ξεχωριστή εμπειρία για μένα — μια από τις καλύτερες μου ως τοπικός Υπεύθυνος Ελέγχου Ζώων. Αυτή είναι μια τόσο καλή μέρα για μένα. Και εσύ . . . και αυτή!» Χαμογέλασε και τα μάτια της άστραψαν.

Όταν την πήγα σπίτι, τηλεφώνησα στον Κρίστοφερ. «Την έχω! Μπορείτε να το πιστέψετε αυτό;»

«Είμαι καθ' οδόν, δώστε μου λίγα λεπτά. Είσαι σπίτι;»

«Θα τηλεφωνήσω στον γιατρό Τόμας και θα μείνω εδώ μέχρι να φτάσεις εδώ. Οδηγά με ασφάλεια. Σ'αγαπώ!"

Αμέσως - αφού τη φίλησα ξανά - τηλεφώνησα στον κτηνίατρό μας με τα φοβερά νέα.
Ο Κρίστοφερ έφτασε σε λίγα λεπτά.

Μόλις ο Δρ Τόμας εξέτασε και ενυδάτωσε ξανά τον Μπραμπλς, είπε, με ένα τεράστιο χαμόγελο αντικαθιστώντας την ανησυχία, «Θα είναι εντάξει».

Μπορούσα να αναπνεύσω ξανά και έκανα το σημείο του σταυρού. Ο Κρίστοφερ με τύλιξε στο δικό του αγκάλιασε και με φίλησε. «Ευχαριστώ που πίστεψες σε αυτήν».

Ο γιατρός Τόμας είχε ένα τόσο ευγενικό χαμόγελο και τα μάτια του φωτίστηκαν. «Μπορείς να την πάρεις σπίτι. Κρατήστε την μέσα όλη την ώρα, μέρα και νύχτα, να της δίνετε μικρά, συχνά γεύματα και να της έχετε πάντα διαθέσιμο νερό».

«Ω, αγαπητέ Κύριε, ευχαριστώ. Θα είναι ασφαλής και θα είμαι μαζί της κάθε μέρα. Ευχαριστώ!"

Μόλις γυρίσαμε σπίτι, τηλεφώνησα στον Στίβι. Ήταν τόσο χαρούμενη που άκουσε ότι ο Μπραμπλς ήταν σπίτι πάλι και εντάξει.

Η Brambleberry Rose ήταν τόσο εξαντλημένη που δεν μπορούσε να περπατήσει από το πάτωμα μέχρι το κάθισμα ενός καρέκλα. Ήταν η ψηλή μας πτήση, αλλά τώρα ήταν προσγειωμένη. Ήταν οδυνηρά αδύνατη — το είχα ξανακούσει αυτό. Τώρα το ένιωσα. Καθόταν για ώρες δίπλα στο πιάτο με το νερό της. Το έκανε για μέρες. Μερικές φορές απλώς καθόταν και κοιτούσε το νερό της.

Ήμουν τόσο, τόσο χαρούμενη και μπορούσα να χαλαρώσω ξανά επειδή ήταν πίσω στο σπίτι. Ο γιατρός Τόμας είχε είπει ότι μπορεί να χρειαστούν μερικοί μήνες για να είναι ξανά 100%. Μετά από περισσότερο από ένα μήνα συνεχούς φροντίδας, φαινόταν καλύτερα και ήταν σε θέση να περπατήσει γύρω από το σπίτι μας εύκολα, αλλά είχαμε ακόμα δρόμο να διανύσουμε. Δεν ήταν δυνατή όπως ήταν.

Ένα απόγευμα με τον Κρίστοφερ καθόμασταν στην κουζίνα μας και την σήκωσα και την έβαλα στο τραπέζι. Έβλεπε την αυλή μας και τη μοναδική ξύλινη προεξοχή που έφτιαξε ο Κρίστοφερ. Κάθισε κοντά στο παράθυρο και μετά σήκωσε το πόδι της σαν να ρωτούσε αν μπορούσαμε να της το ανοίξουμε.

«Όχι μωρό μου, λυπάμαι πολύ. Θα είσαι πάλι έξω, στο υπόσχομαι!» Έσκυψα και τη φίλησα.

«Θέλεις να ανοίξεις το παράθυρο μόνο και μόνο για να μυρίζει το εξωτερικό;»

Το άνοιξα περίπου μια ίντσα και έβαλε τη μύτη της εκεί που περνούσε το αεράκι. Ήθελε να αναπνεύσει το άρωμα των αρχών του φθινοπώρου. Κάθισε εκεί για αρκετά λεπτά. Είδα μια ήσυχη σοφία στον χαρακτήρα της. Είχα την αίσθηση ότι αποδέχτηκε τους περιορισμούς. Την παρακολουθούσε και ο Κρίστοφερ.

«Ουάου, είναι όμορφη. Τώρα είναι πιο δυνατή. . . σαν τον Navar. Αυτό είναι εντυπωσιακό!»

Εκείνο το βράδυ έτρεξε στο διάδρομο και πήδηξε σε μια καρέκλα και μετά στο κρεβάτι μας. Από τότε που ήρθε σπίτι, την έπαιρνα και την έβαζα στο κρεβάτι. Όταν το έκανε αυτό, κοίταξα τον Κρίστοφερ. χαμογελούσαμε και οι δύο.

«Είμαστε στο δρόμο της επιστροφής στην κανονικότητα».

«Καλή δουλειά εσύ. Αυτό χρειάστηκε εντερικό σθένος. Καλή δουλειά!»

Εκείνες τις πρώτες μέρες, ενώ ήταν ακόμα τόσο αδύναμη, οι άλλες γάτες μας της έδιναν χώρο, αλλά όσο δυνάμωνε ήταν και πάλι κοντά. Το κορίτσι Γκρέι έμεινε κοντά της περισσότερο από ό,τι πριν, και ο Χάκλμπερι ήταν ο γλυκός εαυτός του, μερικές φορές κοιμόταν μαζί της τα απογεύματα.

Καθώς τη βοήθησα να συνέλθει από το ταξίδι της, ανέπτυξα βαθύ σεβασμό για το Brambleberry Rose μου. Συχνά αναρωτιόμουν πού ήταν και ποιος την είχε ταΐσει στην πορεία. Ίσως είχε πιάσει ποντίκια;

«Πιστεύετε ότι η Brambleberry Rose ήρθε σε αυτή τη ζωή εν μέρει για να το κάνει αυτό ταξίδι;» ρώτησε ο Κρίστοφερ ένα βράδυ. «Όπως οι ιθαγενείς της Αμερικής, ίσως ήταν μια πνευματική αναζήτηση για εκείνη — και αυτός είναι ο λόγος που ήρθε να ζήσει μαζί μας εδώ».

«Δεν το είχα σκεφτεί αυτό . . . θα μπορούσε.»

«Μπορεί να ήξερε ότι θα ήταν πιο ασφαλής εδώ παρά στην πόλη μας στη Σάουθλαντ. Είναι πιο ήσυχα εδώ, πουθενά τόσο απασχολημένα».

"Έχεις δίκιο. Θα την έχανα εκεί κάτω!»

Ήμουν περίεργος και έτσι αναζήτησα την αναζήτηση πνευματικής όρασης: μια υπερφυσική εμπειρία στην οποία ένα Το άτομο επιδιώκει να αλληλεπιδράσει με ένα πνεύμα φύλακα, συνήθως ένα ανθρωπομορφωμένο ζώο, για να λάβει συμβουλές ή προστασία. Συνειδητοποίησα ότι, μαζί με την ομορφιά της, τη χαρά που μου έφερε και τη βαθιά αγάπη μεταξύ της Μπράμπλμπερι και εμένα, υπήρχε ένα βάθος μέσα της πέρα από αυτό που ήξερα ή μπορούσα ακόμη και να καταλάβω πλήρως.

Θα μπορούσε να είχε πεθάνει όταν μπλέχτηκε στα κορδόνια των παραθύρων. Θα μπορούσε να είχε πεθάνει κατά τη διάρκεια της πνευματικής της αναζήτησης, αλλά δεν το έκανε. . . πάλι. Αυτό φαινόταν να είναι ένα νήμα στη ζωή της και αναρωτήθηκα αν υπήρχε σχέση ανάμεσα στο να γεννήθηκε και να αφεθεί σε εκείνη την πλαστική σακούλα στα σκουπίδια και να κάνω όλα τα τηλεφωνήματα για να τη βρω.

«Αυτό μπορεί να φαίνεται προφανές. . .»

Σκεφτόμουν δυνατά και ο Κρίστοφερ έκανε υπομονή.

" . . . αλλά δεν το είχα βάλει μαζί μέχρι τώρα. Θυμάστε τον πρώτο μας χειμώνα εδώ, όταν τηλεφωνούσα σε όλους στην πόλη προσπαθώντας να τη βρω;»

«Ναι, ούτε τότε τα παράτησες».

«Ήταν την ίδια στιγμή που ο Stevie τη μεγάλωνε. Νομίζεις ότι επικοινωνούσε μαζί μου; Αν δεν ήμουν έτοιμος για εκείνη ή δεν μπορούσα να τη βρω, θα μπορούσε αυτός ο κάδος να ήταν η στρατηγική της εξόδου;»

Ο Κρίστοφερ ανασήκωσε τα φρύδια του και κοίταξε μακριά, σαν να έψαχνε για απαντήσεις.

«Ποια είναι αυτή η γάτα;»

Ήθελα η Brambleberry να είναι μαζί μου. Απλώς την ήθελα κοντά μου. Συνέχισε να αναρρώνει και ο Δρ Τόμας την καθάρισε για υπαίθριες δραστηριότητες. Οι στιγμές της ζωής μας αναδιπλώθηκαν σε ένα αναγνωρίσιμο μοτίβο.

Πέρασαν μερικές εβδομάδες πριν την αφήσω να βγει, αλλά, όταν το έκανα, την αφήσα να πεινάσει λίγο. Όταν τους τηλεφώνησα, έτρεξε πίσω με τις υπόλοιπες γάτες και έμενε πιο κοντά μου τις περισσότερες φορές κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Ανέκτησε το βάρος που είχε χάσει και μετά λίγο περισσότερο, κάτι που ήταν ενδιαφέρον γιατί ήταν τόσο αθλητική και αδύνατη πριν από τον περίπατό της.

Ένα απόγευμα της έκανα έκπληξη ενώ ήταν ξαπλωμένη στον ήλιο στο πέτρινο μονοπάτι μας. Γύρισε το πρόσωπό της προς το μέρος μου, δείχνοντας μια άγρια πλευρά που δεν είχα ξαναδεί. Ήταν πραγματικά εκπληκτικό. Με κοίταξε επίμονα και γρύλισε απαλά, ενώ τραβούσε τα χείλη της προς τα πίσω για να δείξει τα κυνόδοντά της.

Ένωσα ότι με προειδοποιούσε.

Φαινόταν ότι η γλυκιά οικιακή γάτα μου είχε γίνει ένα ισχυρό ον.

Κατάλαβα επίσης ότι έμοιαζε με μωρό λύγκα. Ήταν πραγματικά εντυπωσιακό.

Η συμπεριφορά του Hayleigh Skywalker απέναντι στην Brambleberry Rose ήταν ακόμα ένα θέμα και έπρεπε να το κάνω κρατήστε την Μπράμπλς με ασφάλεια μακριά από τη μικρή της αδερφή. Φαινόταν ότι η Hayleigh την ήθελε ακόμα μακριά από τον πλανήτη! Δεν ήμουν σίγουρος αν φοβόταν τον Μπράμπλπερι ή αν δεν ήθελε να είναι πίσω στο σπίτι. Ίσως η Hayleigh είχε συνηθίσει να έχει φύγει;

Παρόλο που η Hayleigh ήταν μικρότερη, λόγω της πρόσθετης δύναμης στο πάνω μέρος του σώματός της, ένιωθα ότι αν χτυπούσε τον Brambleberry θα της έκανε κακό. Αλλά λόγω της Επιχείρησης Submarine Doors, μπόρεσα να κρατήσω τον Hayleigh Skywalker στο ένα μισό του σπιτιού και τον Brambleberry Rose στο άλλο. Απλώς σήμαινε ότι ο Κρίστοφερ και εγώ έπρεπε να θυμόμαστε πάντα να κρατάμε τις πόρτες κλειστές. Καταφέραμε να κλείσουμε τη μια πόρτα πριν ανοίξουμε την επόμενη στο διάδρομο όπου συνδέονταν οι δύο πλευρές του σπιτιού.

«Πρέπει να κάνουμε κάτι για να κάνουμε την Brambles πιο ασφαλή».

«Ίσως θα μπορούσαμε να δοκιμάσουμε να βάλουμε τον Hayleigh Monster κάτω από το σπίτι».

Ίσως θυμάστε, αγαπητοί αναγνώστες, όταν η Μπράμπλς εξαφανίστηκε σε αυτόν τον σπηλαιώδη χώρο τις πρώτες εβδομάδες της μαζί μου.

«Θυμάσαι όταν βάλουμε τον Χάκλμπερι εκεί κάτω;»

«Δεν έπιασε κανένα ποντίκι. . Όχι; και βγήκε μέσα σε δύο λεπτά!»

«Πιστεύεις ότι θα φύγει;»

Μεταφέραμε τη Hayleigh στην πίσω αυλή μαζί και δεν την πείραξε καθόλου. Όταν κλείσαμε την πόρτα της είπαμε ότι την αγαπάμε και μετά παρακολουθήσαμε στο μπροστινό μέρος του σπιτιού τα πολλά ανοίγματα που μπορούσε να βγει. Ήταν μια μη εμφάνιση. Αρκετές ώρες αργότερα ανοίξαμε την πόρτα, φωνάξαμε το όνομά της και η Hayleigh ήρθε με τα πόδια προς το μέρος μας. Δεν τρεχω.

«Της αρέσει εκεί κάτω!»

Πριν την ξαναβάλουμε εκεί, το δοκιμάσαμε ξανά με τον Χακ. Κλείσαμε την πόρτα αλλά ήταν έξω πριν φτάσουμε στο μπροστινό μέρος του σπιτιού. Δεν ξέραμε πώς βγήκε ο Χακ, αλλά σκεφτήκαμε ότι η Χέλι μπορεί να μην μπορούσε να σκύψει όπως θα μπορούσε λόγω του ποδιού της. Έτσι έγινε ιδιοκτήτρια του δικού της ιδιωτικού καταφυγίου.

Το σπίτι μας είχε χτιστεί χωρίς σωστή θεμελίωση και είχε πολλά σημεία όπου το φως της ημέρας ήταν ορατό κάτω από το σπίτι. Υπήρχαν επίσης οθόνες πάνω από ορθογώνια ανοίγματα περίπου δώδεκα επί έξι ίντσες, έτσι είχε πάντα καθαρό αέρα και μπορούσε να δει έξω. Ήταν ένα ολόκληρο χρώμα και τόσο μεγάλο όσο το σπίτι μας, και ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι υπήρχαν μικρά άγρια πλάσματα εκεί κάτω για να της κάνουν παρέα. Καμία άλλη γάτα δεν θα πήγαινε πρόθυμα εκεί, οπότε ήταν όλα δικά της, και μακριά από τιμωρία.

Έτσι, η Brambleberry ήταν ασφαλής στο σπίτι μας —και πάλι έξω στην αυλή μας— και η Hayleigh ήταν ασφαλής κλειδωμένη σε ένα ωραίο μέρος που της ανήκε .

Με έναν στοργικό τρόπο, ένα βράδυ, ο Κρίστοφερ παρατήρησε: «Χα! Είναι στη φυλακή Hayleigh."

Ο Μπραμπλς αναρρώνει όμορφα και μπορούσε να πηδήξει και να σκαρφαλώσει ξανά. Κάποια απογεύματα κοιμόταν κουλουριασμένη σε ένα πέτρινο λουτρό πουλιών που ήταν σχεδόν τέσσερα πόδια μακριά από το έδαφος. Κάποτε το γεμίσαμε για τα πουλιά μας τις ζεστές μέρες, αλλά δεν αφήναμε νερό μέσα σε αυτό όλη τη νύχτα ή τα χαριτωμένα μικρά ρακούν το μετέτρεπαν σε νιπτήρα και πιθανότατα το αναποδογύριζαν στη διαδικασία. Αλλά αφού την είδα κουλουριασμένη, το άφησα απλήρωτο και έκανα ένα κρεμασμένο λουτρό πουλιών για τους φτερωτούς φίλους μας. Το πέτρινο λουτρό πουλιών στεκόταν σε μια βάση από σφυρήλατο σίδηρο, και δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ανέβηκε εκεί χωρίς να το ανατρέψω.

Δεν την είδαμε να πετάει μέσα από τα δέντρα αλλά μπορούσε να πηδήξει ξανά.

Μιλούσε ακόμα σπάνια, ίσως μια φορά κάθε τρεις ή πέντε εβδομάδες, και η φωνή της ήταν ακόμα ένα μικρό τσιριχτό νιαούρισμα.

Το περιστασιακό ζεστό απόγευμα που έβρισκε τον Κρίστοφερ στο σπίτι, μερικές φορές ξάπλωνε και έπαιρνε έναν υπνάκο. Εκείνες τις μέρες φαινόταν πεπεισμένη ότι ήταν δουλειά της να κοιμηθεί μαζί του, και κουλουριάστηκε κοντά στο πρόσωπό του. Αυτό του άρεσε.

Για άλλη μια φορά, είχαμε ηρεμία στο σπίτι και την αυλή μας και όλα τα γατάκια μας ήταν χαρούμενα.

Η φίλη μας η Deanna, από τη διπλανή πόρτα, επισκεπτόταν ένα όμορφο, καθαρό, ζεστό πρωινό ενώ εμείς ταΐζαμε τους σκίουρους μας στο ξύλινο προεξοχή. Στην αυλή της άφησε φιστίκια και άλλες λιχουδιές για αυτά, αλλά δεν είχε ράφι για σκίουρο. Σχολίασε πόσο πολύ της άρεσε να τους παρακολουθεί να κάθονται σε αυτή την ωραία πλατφόρμα και να σιμπολογούν τους μαύρους ηλιόσπορους και τα φιστίκια τους.

Ξαφνικά, ένας από τους μικρούς κόκκινους σκίουρους σκαρφάωσε στο δέντρο και πήδηξε στο ράφι — η μόνη διαφορά ήταν ότι αυτό ήρθε με ένα δώρο! Κουβαλούσε ένα μεγάλο -

σχεδόν τόσο μεγάλο όσο εκείνη — κομμάτι απαλού πράσινου βρύου στο στόμα της. Το άφησε στην προεξοχή, κούνησε την ουρά της πέρα δώθε και μετά έτρεξε πίσω στο δέντρο.

Κοιταχτήκαμε όλοι μεταξύ μας και αρχίσαμε να γελάμε.

«Ήταν σκόπιμα!» είπε η Ντίνα.

«Ήταν απροσδόκητο». πρόσθεσε ο Κρίστοφερ.

«Πιστεύεις ότι σε ευχαριστεί για τις λιχουδιές;»

«Χαίρομαι πολύ που το είδαμε όλοι, ουάου!»

Αποφάσισα να κάνω κάποια έρευνα αργότερα για αυτό που μόλις είχαμε δει. ανακάλυψα ότι οι σκίουροι και άλλα ζώα έχουν καταγραφεί να συμμετέχουν σε αλτρουιστική συμπεριφορά. Ήταν όμως αυτός, ή ήταν αυτό που πρότεινε η Deanna, ένας τρόπος να μας ευχαριστήσουμε;

Οι σκίουροι χρησιμοποιούν βρύα για να επενδύσουν τις φωλιές τους και να κρατήσουν τα μωρά τους ζεστά, γι' αυτό το πήρα ως δώρο για το σπίτι μας. Τι ιδιαίτερη απόλαυση ήταν να έχεις αυτό το ωραίο κομμάτι μαλακού, πράσινου βρύου.

Παρακολούθησα ένα πρωί καθώς οι Zeros βομβάρδιζαν τους ιδιαίτερους, χαρισματικούς φίλους μας σκίουρους. Παρατήρησα ότι ακολουθούσαν ένα σχέδιο πτήσης. Κατέβαιναν από τα δέντρα και επιτέθηκαν από οριζόντιες θέσεις. Έτσι σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να διακόψω την πορεία πτήσης τους εμποδίζοντας το πιο απομακρυσμένο άκρο του ραφιού των σκίουρων. Περπάτησα στην αυλή μας και βρήκα ένα κλαδί βελανιδιάς περίπου μια ίντσα σε διάμετρο, ίσως τρία πόδια, με μια ίσια βάση και μια θαμνώδη κορυφή. Το κάρφωσα στην άκρη του ραφιού. Και παρακολούθησε. Δούλεψε απόλυτα! Οι φίλοι μας οι σκίουροι μπορούσαν ακόμα να κάθονται στο ράφι και να απολαμβάνουν τις λιχουδιές τους χωρίς να διακόπτεται η θέα τους, οι γάτες μας μπορούσαν ακόμα να πηδούν πάνω και από το ράφι και αυτοί οι άθλιοι Zeros δεν μπορούσαν να τους πλησιάσουν.

Ο Κρίστοφερ και εγώ αγαπούσαμε να κάνουμε υπαίθρια δείπνα. Ανάβαμε φωτιά στο πυροσβεστικό δαχτυλίδι μας και περνούσαμε υπέροχα έξω με τους φίλους μας. Ο Hayleigh ήταν με ασφάλεια στη φυλακή Hayleigh, άφησα την μπροστινή πόρτα ανοιχτή για τους καλεσμένους μας και οι γάτες το λάτρεψαν. Ο Navar, ο Girl Grey, ο Huck και ο Brambles θα μπορούσαν να είναι έξω στην αυλή μας, να σκαρφαλώνουν στα δέντρα αργότερα από τις περισσότερες νύχτες και μετά να περιπλανώνται μέσα για δείπνο όταν ήθελαν. Με τόσους πολλούς ανθρώπους στην αυλή μας, ήταν απόλυτα ασφαλείς.

Οι περισσότεροι φίλοι μας γνώριζαν τα γατάκια μας και απολάμβαναν τη συντροφιά τους, αν και οι γάτες έβλεπαν κυρίως από ασφαλή απόσταση.

«Οι γάτες σας είναι τόσο διασκεδαστικές με τον τρόπο που σκαρφαλώνουν στα δέντρα και στη στέγη και μας παρακολουθούν!» είπε ένας φίλος.

«Η μαύρη γάτα τους μοιάζει περισσότερο με σκύλο». Ο Στέφαν ακουγόταν διασκεδαστικός.

Ο Κρίστοφερ χαμογέλασε και τα μάτια του χόρευαν με απόλαυση, «Αν επιστρέψεις ως ζώο αφού περάσεις, θα πρέπει να επιστρέψεις ως ένα από τα γατάκια της Άμπερ. «Οι γάτες της παίρνουν τα καλύτερα – τα καλύτερα χειροποίητα γεύματα – και έχουν μια τέτοια εξαιρετική ζωή».

Μερικές φορές, όταν βρισκόμασταν στην μπροστινή αυλή μας αργά το βράδυ, κοιτάζαμε ψηλά στα πεύκα μας και βλέπαμε κόκκινα μάτια να μας κοιτάζουν κάτω. Στην αρχή, δεν ξέραμε σε ποιον ανήκουν, αλλά μετά καταλάβαμε ότι τα ρακούν, που σπάνια βλέπαμε, κάθονταν εκεί πάνω και μας παρακολουθούσαν. Ήταν τόσο χαριτωμένο γιατί υπήρχαν πέντε ή έξι ζευγάρια μικρά, κόκκινα, λαμπερά μάτια και κινούνταν καθώς περπατούσαμε στην αυλή μας.

Μπορεί να ανέφερα ότι ο Κρίστοφερ και εγώ αγαπούσαμε να ζούμε σε αυτό το βιβλίο ιστοριών, σχεδόν δασική γειτονιά. Είχαμε δει το bobcat μόνο μια φορά, και τώρα που είχαμε το Hayleigh και τα Zeros, εμείς και τα γατάκια μας είχαμε ειρηνική ζωή. Κάθε. Ημέρα.

Μερικά χρόνια αργότερα, ένα από αυτά τα ομαλά Σάββατα, η Brambleberry Rose επέστρεψε από τις πρώτες πρωινές συζητήσεις της με τα πουλιά και την εξερεύνηση της αυλής μας, και παρατήρησα ότι κουτσούσε. Την Κυριακή φαινόταν καλύτερη. τότε τη Δευτέρα ήταν πάλι χειρότερη. Ο Κρίστοφερ και εγώ καλέσαμε για ένα πρωινό ραντεβού με τον Δρ Τόμας.

Μετά την εξέτασή του, είπε: «Η Brambleberry έχει σχισμένο πρόσθιο χιαστό σύνδεσμο ή ACL. Αυτό συμβαίνει συνήθως σε αθλητικές γάτες. Την έχετε δει να πηδά ιδιαίτερα ψηλά ή να κυνηγά μια από τις άλλες γάτες. . . ή να τρέχεις πολύ γρήγορα;»

Σκέφτηκα να την κυνηγήσει η Hayleigh αλλά, καθώς ήταν στη φυλακή Hayleigh τις περισσότερες φορές, δεν είχα δει κάτι τέτοιο.

«Χμμμ . . . ” Έψαξα το μυαλό μου. Μετά κοίταξα τον Κρίστοφερ αλλά δεν είχε οτιδήποτε να προσθέσω.

«Ω. . . αυτές οι δύο αδερφές γάτες. . . θυμάμαι?»

«Αχ. . . σωστά!»

Είπα στον γιατρό Τόμας γι' αυτά. «Δύο αδερφές γάτες μετακόμισαν στη γειτονιά μας. είναι και οι δύο ασπρόμαυρες, είναι μεγάλες γάτες και μπαίνουν κρυφά στην αυλή μας».

«Φαίνονται σαν γάτες νταής», πρόσθεσε ο Κρίστοφερ.

«Αν κάποιος από αυτούς την κυνήγησε και πήδηξε στραβά ή προσγειώθηκε στραβά, αυτό θα μπορούσε να συμβεί».

Σκέφτηκα ότι ο Navar Star πρέπει να ήταν μέσα ή σε άλλο μέρος της αυλής όταν συνέβη αυτό το απαίσιο και δεν μπορούσε να την προστατεύσει από αυτά.

«Είναι καλό που την έφερες τόσο γρήγορα. Μπορώ να της κάνω ορθοπεδική επέμβαση σήμερα και να αποκαταστήσω τη ζημιά».

Αφού κοιτάξαμε ο ένας τον άλλον, και ο Κρίστοφερ και εγώ κουνήσαμε καταφατικά την αποδοχή μας.

«Μετά το χειρουργείο θα είναι ακόμα όπως ήταν;»

«Είναι μια ρίψη νομίσματος. Μερικές γάτες θεραπεύονται όμορφα και άλλες δεν είναι το ίδιο μετά την επέμβαση. Θα χρειαστεί να την κρατήσεις μέσα για έξι μήνες».

Και πάλι, ο Κρίστοφερ και εγώ ελέγξαμε ο ένας τον άλλον.

«Ναι, μπορώ να το κάνω αυτό», είπα.

Στη συνέχεια, ο γιατρός Thomas μας μίλησε για το υπόλοιπο της ανάρρωσής της. «Μην την αφήσετε να σκαρφαλώσει ή να πηδήξει αυτούς τους έξι μήνες».

Μίλησε σιγά και είπε τα λόγια σαν να παρήγγειλε μεσημεριανό, αλλά ο Κρίστοφερ ήξερε τι σήμαιναν για μένα. Έβαλε τα χέρια του γύρω από τους ώμους μου.

Σκεφτόμουν, Σοβαρά; Η πολύτιμη ιπτάμενη γάτα μου; *Mystère* μου;

Η καρδιά μου ράγισε για εκείνη. Ήξερα ότι το πάθος της σε αυτή τη ζωή ήταν να πηδήξει και να πετάξει μέσα από το δέντρο.

«Θα πρέπει να δουλέψω σε αυτό! Ουάου. . . .»

«Μετά τη χειρουργική επέμβαση», συνέχισε ο Δρ. Τόμας, «θα την ξεκινήσουμε με από του στόματος φαρμακευτική αγωγή για να μην πάθει αρθρίτιδα στο γόνατό της. Όσο περισσότερο την κρατάτε στο έδαφος, τόσο μεγαλύτερες είναι οι πιθανότητες της για πλήρη ανάκαμψη».

Της φίλησα το πολύτιμο κεφαλάκι της και την αφήσαμε στα καλύτερα χέρια, την πιο ικανή φροντίδα που ξέραμε. Ο Κρίστοφερ έβαλε ξανά το χέρι του γύρω μου καθώς απομακρυνόμασταν.

"Πώς είσαι?"

«Είναι τρομακτικό και πονάει».

"Λυπάμαι πολύ."

«Μπορούμε να σταματήσουμε στην Ιεραποστολή στο δρόμο για το σπίτι και να κάνουμε μια προσευχή για αυτήν;»

«Ω. . . υπέροχη ιδέα, ναι, ας το κάνουμε.»

Αργότερα εκείνο το απόγευμα, ο Δρ Τόμας τηλεφώνησε για να μας ενημερώσει ότι η όμορφη Brambleberry Rose τα πήγε καλά με τη χειρουργική επέμβαση και θα μπορούσαμε να την πάμε σπίτι το επόμενο πρωί μετά από αυτήν. εξέταση.

Κάλεσα το τοπικό μας αστυνομικό τμήμα και ρώτησα αν μπορούσα να κάνω κάτι για να προστατέψω τις γάτες μου στην αυλή τους. Με συνδέσαν ξανά με την Christine, την αγαπημένη μας Υπεύθυνη Ελέγχου των Ζώων.

«Πώς είναι ο Μπράμπλς;»

«Γεια σου Κριστίν, έχει αναρρώσει όμορφα, ευχαριστώ, αλλά τώρα έχουμε άλλο πρόβλημα», και εξήγησα τι είχε συμβεί.

«Λυπάμαι που σας το λέω, αλλά οι γάτες θεωρούνται φυσικοί περιπλανώμενοι. Δεν μπορείς να τα διαχειριστείς σαν τα σκυλιά και πρέπει να βρεις τρόπο να ζήσεις με την κατάσταση. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω. Λυπάμαι πολύ! Ξέρεις ποιος είναι ο ιδιοκτήτης τους; Μπορείς να κάνεις κάτι μαζί τους;»

"Μπορεί. Θα προσπαθήσω. Ευχαριστώ, Κριστίν.»

Την επόμενη μέρα η Μπράμπλς γύρισε σπίτι και ήμουν πολύ χαρούμενη που την είχα πίσω. Ήξερα επίσης ότι είχαμε ένα ταξίδι μπροστά μας που θα απαιτούσε πολλή υπομονή από την πλευρά της και από τη δική μου.

«Είσαι καλά», της είπα. «Ο μπαμπάς σου κι εγώ σε αγαπάμε τόσο πολύ. Είμαι εδώ μαζί σου. Κάθε μέρα μωρό μου. Εχω εσένα!"

Επειδή δεν μπορούσε να περπατήσει πολύ καλά, της έφερα φαγητό και νερό και μετά την πήγα στο κουτί της απορριμμάτων. Αυτό λειτούργησε καλά την πρώτη μέρα. Μετά από αυτό, βάλουμε το θεραπευτικό της γόνατο με σκαλοπάτια, ώστε να μπορεί να περπατήσει μέχρι το κρεβάτι μας και να μην χρειάζεται να πηδήξει κάτω.

Μίλησα με μερικά μέλη του δημοτικού συμβουλίου μας για να μάθω αν μπορούσα να κάνω κάτι για να προστατέψω τα γατάκια μας. Συμφώνησαν με την Κριστίν και είπαν ότι δεν υπήρχε κανένας τρόπος να με βοηθήσουν. Ο καλός μας φίλος, ο Άντονι, ανησυχούσε ιδιαίτερα γιατί την ήξερε από τότε που ήταν μικρό μωρό που ερχόταν στις συνεδριάσεις του δημοτικού συμβουλίου με το δερμάτινο σακίδιο μου και του άρεσαν οι γάτες.

«Είναι μια ομορφιά», είπε, «και τη φροντίζεις τόσο καλά. Μακάρι να υπήρχε τρόπος να σε βοηθήσω σε αυτό. Φυσικά, αν χρειάζεστε κάτι, απλά τηλεφωνήστε!».

Ο ιδιοκτήτης των ασπρόμαυρων γατών νταής ζούσε περίπου δύο πόρτες και μια διασταύρωση γειτονιάς-δρόμου μακριά στην ίδια πλευρά του δρόμου μας. Χτύπησα την εξώπορτά της και ρώτησα αν είχε χρόνο να μιλήσουμε.

«Βεβαίως, τι συμβαίνει;»

Όταν της είπα τι είχε συμβεί και τι είπε ο γιατρός Τόμας, κοίταξε κάτω και κούνησε το κεφάλι της από άκρη σε άκρη. «Οι γάτες σου φαίνεται να χτυπούν άλλες γάτες».

«Λυπάμαι πολύ για τον Μπραμπλς. Το έχω ακούσει από άλλους γείτονες».

"Πραγματικά? Υπάρχει κάτι που μπορείτε να κάνετε για να τα κρατήσετε μέσα;»

«Χμμμ . . . Μπορώ να προσπαθήσω. Σίγουρα, θα τους κρατήσω μέσα και θα δω πώς θα λειτουργήσει».

«Ευχαριστώ, ελπίζω να βοηθήσει. Δεν θέλω να πληγωθούν περισσότερες από τις γάτες μου».

Έφυγα με δάκρυα στα μάτια για το όμορφο μωρό μου και μια ελπίδα για ειρήνη στο δικό μας αυλή.

Η ζωή της Brambleberry Rose άλλαξε, όπως και η δική μου.

Δεδομένου ότι δούλευα ως επί το πλείστον από το σπίτι, το να μένω με τον Μπράμπλς δεν ήταν θυσία. Ήταν στρατιώτης και με άφησε να τη φροντίζω, να της φέρω λιχουδιές και να της λέω ιστορίες για το πώς θα έπαιρνε τη ζωή της πίσω.

Την πρώτη φορά την είδα να κάθεται στο συρτάρι μου και να κοιτάζει σχεδόν τέσσερα πόδια ευθεία την κορυφή του οπλισμού μας την απέτρεψα απαλά.

«Ω, μωρό μου, όχι ακόμα. Ξέρω ότι στο μυαλό σου ακόμα πηδάς όσο ψηλά θέλεις . . . αλλά μωρό μου, περίμενε μέχρι να θεραπευτείς. Εντάξει? Σ'αγαπώ."

Δεν απάντησε, αλλά συμπεριφέρθηκε σαν να έκανε αυτό που της ζήτησα. . . προς το παρόν.

Έκανα ό,τι μπορούσα για να τη διασκεδάσω. Την μετέφεραν στα αγαπημένα της μέρη στην αυλή και κάθισα κρατώντας την στον ήλιο. Αγοράσαμε νέα παιχνίδια και έπαιζα μαζί της στο σπίτι και την παρακολουθούσα όλη την ώρα.

Συχνά έπαιρνε έναν υπνάκο στο τέλος του κρεβατιού μας, όπου είχαμε ένα απαλό, θολό δέρμα προβάτου. Μπορεί να ξέρετε από τώρα ότι αυτή και ο Κρίστοφερ είχαν μια γλυκιά σχέση. Παρόλο που καταλάβαινε τα μωρά μας με έναν τρόπο που θαύμασα, υπήρχε μια συζήτηση μεταξύ του Μπράμπλς και του οποίου έλειπε συνέχεια. Του άρεσε να αγγίζει την πλούσια γούνα της και, όταν μπήκε στην κρεβατοκάμαρά μας και τη βρήκε να κοιμάται, δεν μπόρεσε να αντισταθεί. Ένα κατοικίδιο ήταν αποδεκτό, δύο ήταν οριακά - και παρόλο που από αγάπη τον προειδοποίησα - σκέφτηκε ότι ένα τρίτο κατοικίδιο θα ήταν ευπρόσδεκτο. Δεν ήταν ! Πρώτα, τον δάγκωνε σιωπηλά, και αν προσπαθούσε να τη χαϊδέψει ξανά, συναντούσε όσες πατούσες μπορούσε, με τα νύχια έξω, προειδοποιώντας τον να μην το ξαναδοκιμάσει!

Ήταν το ίδιο κάθε φορά. Τραβούσε το χέρι του κουνώντας το κεφάλι του.

Τόσες φορές!

«Είναι μια γατούλα με δύο κατοικίδια, μόνο αυτό παίρνεις μαζί της». Διασκεδάζα κάθε φορά που το έκανε αυτό.

Μερικές φορές έβλεπε ένα μακρινό, σχεδόν άγριο βλέμμα στα μάτια της και ήξερα ότι σκεφτόταν να πηδήξει κάπου που δεν ήθελα να πηδήξει, ή να κατέβει από το κρεβάτι ή τον καναπέ, και θα την κατευθύνω προς τις σκάλες της.

Το να την παρακολουθούμε να κάνει ακροβατικά πράγματα που τα άλλα γατάκια μας δεν θα μπορούσαν να είναι τόσο διασκεδαστικά. Ήταν μια υπέρτατη πρόκληση να την εμποδίσω να πηδήξει. Αλλά τελικά, εκείνη κι εγώ το καταφέραμε και, στο τέλος, την κράτησα στο έδαφος.

Στο τελευταίο μας ραντεβού με τον Δρ. Τόμας, είπε: «Άλλη μια καλή δουλειά. Μπορείτε να την αφήσετε να βγει έξω στην αυλή σας αν θέλετε. Είναι σταθερή, οπότε αφήστε την να σας πει τι μπορεί να κάνει τώρα. Θα την κρατήσουμε με το φάρμακο κατά της αρθρίτιδας, θα πρέπει να είναι χωρίς πόνο για το υπόλοιπο της ζωής της».

«Θα έπρεπε να είναι γάτα εσωτερικού χώρου για την ασφάλειά της;» Ρώτησα.

«Τις περισσότερες φορές οι γάτες στην περιοχή σας είναι ασφαλείς αρκεί να τις φέρνουν τη νύχτα. Αν θέλετε να την κρατήσετε μέσα κατά τη διάρκεια της ημέρας, κάντε το, αλλά ο Μπραμπλς μου φαίνεται ότι χρειάζεται να είναι έξω. Μερικές γάτες είναι από τη φύση τους γάτες εσωτερικού χώρου. Δεν είναι. Αλλά εξαρτάται από εσάς.»

Ο Κρίστοφερ κι εγώ περιμέναμε να δούμε πώς θα περιηγηθεί στον κόσμο της και αν θα μπορούσε να πηδήξει και να σκαφαλώσει.

Την άφησα να πάει όπου ήθελε στο σπίτι χωρίς να την παρακολουθώ. Θα μπορούσα επίσης να φύγω για μια ώρα ή περισσότερο χωρίς να νιώθω ενοχές. Έβαλα σκαλιά γάτας κοντά στο φαρδύ περβάζι στο γραφείο μου, ώστε να μπορεί να σκαφαλώσει και να παρακολουθήσει τον κόσμο έξω.

Πέρασαν μερικές μέρες και ο Κρίστοφερ ρώτησε: «Την άφησες να βγει έξω σήμερα;»

«Όχι ακόμα, εξακολουθώ να την κρατάω μέσα. Πιστεύεις ότι ήρθε η ώρα;»

«Νομίζω ότι αυτή είναι η κλήση σου. Ο Δρ Τόμας είπε ότι είναι εντάξει, αλλά το αφήνω σε εσάς. Θα να ξέρεις πότε είναι σωστό».

«Θέλεις να είσαι εδώ την πρώτη φορά;»

«Ναι, θα το ήθελα, σίγουρα!»

Λίγες μέρες αργότερα του είπα ότι ήρθε η ώρα, οπότε σκεφτήκαμε πότε θα ήταν σπίτι.

Ήταν νωρίς το απόγευμα όταν άνοιξα την εξώπορτα. Δεν έτρεξε έξω. Ο Ναβάρ ήταν στη βεράντα και ο Μπραμπλς περπάτησε στο πλάι της πόρτας και κοίταξε έξω. Ο Κρίστοφερ βγήκε έξω και γύρισε να δει αν θα ακολουθούσε. Ήμουν ακόμα μέσα, στεκόμουν στην πόρτα.

Έβαλε το πρόσωπό της στον ουρανό και πήρε αρκετές μικρές ανάσες. αναπνοή . . φαινόταν ότι ήταν ελευθερίας.

Και μετά μόλις έφυγε. Περιπάτησε στα σκαλιά, κάτω στον κήπο, και στάθηκε κοιτάζοντας τα φυτά. Ο Κρίστοφερ κι εγώ την ακολουθήσαμε κάπως και εκείνη περιπάτησε στον κήπο και μετά τολμούσε πιο μακριά στην αυλή μας. Το πόδι της δεν λειτουργούσε με τον ίδιο τρόπο, αλλά φαινόταν να είναι χαρούμενη που ήταν έξω. Δεν έτρεξε ούτε σκαρφάλωσε σε ένα δέντρο. Μόλις περιπάτησε στον κήπο της.

Δεν ξέραμε αν η Hayleigh θα προκαλούσε προβλήματα ή θα προσπαθούσε να βγει από τη φυλακή Hayleigh εάν έβλεπε τον Brambles, αλλά δεν το έκανε.

Ο Μπραμπλς έμεινε έξω περίπου μιάμιση ώρα και μετά επέστρεψε στο σπίτι. Της έφτιαξα ένα δείπνο και ανέβηκε στο κρεβάτι μας και πήγε για ύπνο.

«Λοιπόν, αυτό ήταν ευγενικό. Θα την αφήσεις να βγει ξανά αύριο;»

«Νομίζω ναι, ναι. Θα κρατήσω την μπροστινή πόρτα ανοιχτή και θα την ελέγξω, αλλά νομίζω ότι είναι εντάξει».

«Έχεις δει αυτές τις κακές γάτες;»

«Όχι, ήταν ήσυχα από τότε που μίλησα με τη μαμά τους».

Έτσι το επόμενο πρωί άφησα την Μπράμπλς να βγει νωρίς και ήταν καλά. Ανέβηκε ακόμη και λίγα μέτρα πάνω σε μια από τις πλάγιες βελανιδιές της Καλιφόρνια. Δεν πήγε πολύ πριν πηδήξει κάτω, αλλά τα ροκανίδια της έδωσαν μια ήπια προσγείωση.

Βγήκα αρκετές φορές έξω όσο ήταν έξω και περνούσε όμορφα στην αυλή της. Κάποια στιγμή κουλουριάστηκε και πήρε έναν υπνάκο στα ψηλά χορτάρια. Και κάθε μέρα εκείνη και εγώ ήμασταν πιο χαλαροί με την να είναι και πάλι μια γατούλα σε εξωτερικούς χώρους.

Ο Κρίστοφερ κι εγώ την παρακολουθούσαμε και βάλαμε μίνι ξύλινους πάγκους που λειτουργούσαν σαν σκαλάκια σε όλα τα αγαπημένα της μέρη στην αυλή μας.

Τα πήγαινε καλά με τα βήματα της γάτας μέσα και κάθε εβδομάδα της έφερνε περισσότερη αυτοπεποίθηση. Η Brambleberry Rose μπορούσε ακόμα να περνά τις μέρες της στα ηλιόλουστα μέρη έξω. Μπορούσε να σκαρφάλωσει στα ασφαλή μέρη της και να πάρει έναν υπνάκο. Άρχισε να τρέχει στην αυλή όπως οι άλλες γάτες μας και ήρθε τρέχοντας κοντά μου όταν την τηλεφώνησα. Πήδηξε στο κρεβάτι μας το βράδυ. Η μόνη διαφορά ήταν εκείνα τα μίνι σκαλοπάτια και τα παγκάκια που λειτουργούσαν ως σκάλες για αυτήν μέσα και έξω. Η Brambleberry τα κατάφερε και σύντομα πέταξε μέσα από το σπίτι και την αυλή αντί μέσα από τα δέντρα.

Δεν είχα τραυματιστεί έτσι μια γάτα πριν. Έμοιαζε ακόμα και μετά από ένα χρόνο ότι ήταν για πάντα άλλαξε. Καθώς την παρακολουθούσα, ήταν ξεκάθαρο ότι δεν ήταν πια η ακροβάτις που ήταν. Το εύρος της ήταν περιορισμένο. Μπορούσε ακόμα να σκαρφάλωσει όπως οι άλλες γάτες, αλλά δεν μπορούσε πια να πετάξει. Αυτό με ενόχλησε τόσο πολύ. Το να πετάει μέσα από τα κλαδιά των δέντρων ήταν ένα μεγάλο μέρος του ποιος ήταν, για να μην αναφέρουμε

ότι ήταν κάτι ιδιαίτερο να παρατηρήσει κανείς. Ήταν τόσο όμορφο να τη βλέπεις να περιηγείται με σιγουριά στα πιο λεπτά κλαδιά.

Φαινόταν ότι οι μέρες της αλκυονίας μπορεί να ήταν πίσω μας.

7. Oreο, Panda και Licorice

Η ζωή προχώρησε όπως η ζωή.

Η δολοφονία των κορακιών εξακολουθούσε να καταλαμβάνει την αυλή μας μερικές φορές κάθε χρόνο. Οι φίλοι μας σκίουροι ήταν ασφαλείς από τις εναέριες επιθέσεις των Zeros. Ο Χάκλμπερι περνούσε ακόμα χρόνο δίπλα στην Άννα. Κατά καιρούς βλέπαμε συλλογές από κόκκινα μάτια ρακούν στα πεύκα μας και οι κακές γάτες δεν ήταν τριγύρω, οπότε δεν υπήρχαν άλλα τραύματα για το Brambleberry Rose.

Ήταν ένα τόσο μεγάλο μέρος της καρδιάς μου και της ζωής μας. Όσο δούλευα, άφησα τη γαλλική πόρτα στο γραφείο μου ξεκλείδωτο και κρατημένο από μια κλειδαριά αλυσίδας. Μπορούσε εύκολα να το σπρώξει και να μπει μέσα όποτε ήθελε. Κάθε μέρα που έμπαινε από την αυλή μας, την έβλεπα να περπατάει στο διάδρομο προς το μέρος μου και της έλεγα πόσο όμορφη και γενναία ήταν και ότι την αγαπούσα αιώνια.

Η Brambleberry δεν απάντησε. μόλις και μετά βίας έβγαζε ήχο. Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι θα το έκανε εξάντλησε τη φωνή της εκείνη την πρώτη μέρα της ζωής της, μέσα στην πλαστική σακούλα — κλαίει για διάσωση.

Ο Κρίστοφερ κι εγώ καθόμασταν στην μπροστινή μας βεράντα σε στυλ αυλής ένα βράδυ. Ο Μπράμπλπερι ήταν στην αυλή και τον ρώτησα: «Γιατί νομίζεις ότι συνέβη αυτό; Είναι αθώα. Γιατί θα έπρεπε να χάσει την ουσία του πνεύματός της.
· . γιατί να είναι γειωμένο το φυλλάδιο μου;»

«Ω, αγόρι, αυτή είναι μια ερώτηση για τους αιώνες. Δεν έχω απάντηση. Δεν είναι καλό. Νομίζω τα καταφέρνει καλά, αλλά είναι μια απώλεια και δεν μπορώ να απαντήσω στις ερωτήσεις σας. Μακάρι να μπορούσα, συγγνώμη!»

Ο Brambleberry κι εγώ είχαμε έναν ρυθμό ή κάτι τέτοιο. ήμασταν συγχρονισμένοι. Μετά τον τραυματισμό της, είχα αποφασίσει να περάσω περισσότερο χρόνο στο σπίτι. Τα ταξίδια μου διήρκεσαν για μικρότερη διάρκεια. Επέλεξα να περάσω όσο περισσότερο χρόνο γινόταν μαζί της και μου άρεσε να είμαι μαζί της.

Όταν ο Κρίστοφερ και εγώ γιορτάσαμε τα πέμπτα γενέθλια της Μπράμπλπερι Ρόουζ, το Ναβάρ Σταρ ήταν πάνω από δεκαεννέα ετών. Ήταν, και ήταν ακόμα, μια ισχυρή δύναμη και ο πατριάρχης της οικογένειας των αιλουροειδών μας.

Όπως ίσως θυμάστε, ο Κρίστοφερ ήταν πολύ κοντά στον Ναβάρ και περνούσε περισσότερο χρόνο μαζί του από ό,τι συνήθως. Ένα βράδυ είπε, σχεδόν ψιθυριστά, «Είναι καιρός να ταξιδέψει πέρα από τα πέπλα του χρόνου και του χώρου».

Ο Dr Thomas είχε εξετάσει τον Navar αρκετές εβδομάδες νωρίτερα και μας είπε να τον καλέσουμε επειδή ο Navar πλησίαζε στο τέλος των ημερών του. Είπε ότι θα ξέραμε τότε, και ότι θα ερχόταν στο σπίτι μας για να βοηθήσει τον Νάουεϊ να περάσει στην άλλη πλευρά.

«Μπορείς να τον κρατήσεις», είπε ο Δρ Τόμας όταν έφτασε. Έκανε νόημα στον Κρίστοφερ να καθίσει στο κρεβάτι δίπλα στην αγαπημένη του γατούλα.

«Μπορείς να του μιλήσεις . . . Θα χρειαστώ να φύγεις αφού του δώσω τα πρώτα φάρμακα, αλλά μείνε μαζί του προς το παρόν».

Φιλήσαμε και οι δύο το αγαπημένο μας Navar Star. Του είπαμε πόσο τον αγαπούσαμε, ότι ήμασταν και θα είμαστε πάντα οικογένεια και ότι θα τον ξαναδούμε. Και μετά τον αφήσαμε με τον Dr. Θωμάς. Όταν μας κάλεσε πίσω στην κρεβατοκάμαρά μας, ο Navar ήταν κουλουριασμένος σε μια στάση ύπνου και ήταν ακίνητος σαν μια νύχτα χωρίς φεγγάρι. Καθίσαμε μαζί του για μια στιγμή για να πούμε το τελευταίο αντίο, προτού ο Δρ Τόμας προοριζόταν να τον πάρει μακριά.

«Κι αν σας τον φέρουμε σε μια ώρα περίπου;» Ρώτησα.

"Σίγουρος . . . συγγνώμη παιδιά."

Μετά από άλλη μια ώρα ή περισσότερο μιλώντας χαμηλόφωνα με το μεγάλο, μαύρο αγόρι μας και χαϊδεύοντας το χοντρό του, σκούρα γούνα, τον πήγαμε στον γιατρό Τόμας.

Δεν είχα δει τον Κρίστοφερ τόσο λυπημένος σε όλα τα χρόνια που ήμασταν μαζί. Όπως ανέφερα προηγουμένως, ήταν ιδιαίτερα κοντά στη μαύρη, μεγαλόσωμη γάτα του. Η θλίψη ήταν βαθιά χαραγμένη στο πρόσωπό του και, αργότερα το ίδιο βράδυ, άρχισε να σχεδιάζει την τελετή για να αποχαιρετήσει το αγαπημένο του αστέρι του Navar.

Ο πυροσβεστικός δακτύλιος μας είχε έναν φυσικό κύκλο φυτεύσεων που το περιέβαλλε σε μέρος της ιδιοκτησίας μας και ο Κρίστοφερ ήθελε να έχει ένα μνημείο εκεί για τον Ναβάρ.

«Θα ήταν εντάξει αν του είχα φυτέψει ένα δέντρο δίπλα στη φωτιά;»

«Θα μου άρεσε. Τι είδους σκέφτεσαι;»

«Θα δω αν υπάρχουν διαθέσιμα ώριμα γιαπωνέζικα κόκκινα σφενδάμια».

«Λυπάμαι πολύ, Κρίστοφερ».

«Είναι ακόμα μαζί μου. Είναι πραγματικά μεγάλος τώρα!»

«Είναι ακόμα το όνομά του Ναβάρ;»

«Τώρα είναι ο Μπαγκίρα».

«Ω, σαν το βιβλίο της ζούγκλας;»

"Είναι πολύ πρώτο. Μακάρι να μπορούσα να τον δω."

Μπορεί να μην ξέρετε, αλλά ο Κρίστοφερ είχε γεννηθεί στην Αγγλία και μεγάλωσε από μια πολύ Αγγλίδα μητέρα. Από την παιδική του ηλικία, ήταν εξοικειωμένος όχι μόνο με τον Πήτερ Παν, αλλά και με τις ιστορίες του βιβλίου της ζούγκλας. Αγαπούσε ιδιαίτερα τον Μπαγκίρα, τον Μαύρο Πάνθηρα που έγινε φίλος με τον «άνθρωπό» Mowgli. Ο Μπαγκίρα ήταν προστάτης και μέντορας του ορφανού αγοριού, οπότε ταίριαζε ο Ναβάρ ως Μπαγκίρα να ήταν πλέον ο πνευματικός σύντροφος του Κρίστοφερ.

Την επόμενη μέρα, ο Κρίστοφερ και μερικοί φίλοι του τοπίου φύτεψαν ένα χαριτωμένο ιαπωνικό σφενδάμι Red Dragon στην αυλή μας για να τιμήσουν το αγαπημένο μας αγόρι. Ο Κρίστοφερ βοήθησε πραγματικά να σκάψει το νέο σπίτι για το όμορφο δέντρο.

Μερικές μέρες αργότερα, αφότου πήραμε τις στάχτες του Navey από τον Dr. Thomas, ήρθαν αρκετοί φίλοι για την ιερή τελετή μας και ανάψαμε φωτιά στο δαχτυλίδι της φωτιάς μας. Καθώς ο ήλιος έδυε, καθίσαμε σε έναν κύκλο γύρω από τις φλόγες και είπαμε το τελευταίο αντίο στο πολυαγαπημένο μας αστέρι του Navar.

«Ήταν μια τεράστια γάτα», είπε ένας φίλος. «Και τόσο ειρηνικό».

«Και μαζί σου για τόσο καιρό», προσφέρθηκε ένας άλλος.

«Ω, φίλε, αυτά τα πράσινα μάτια!» είπε ο φίλος μας, ο Στέφανος.

"Ήταν ο καλύτερός μου φίλος." Ο Κρίστοφερ φαινόταν κούφιος. Δεν το είχα ξαναδεί αυτό. . και δεν θα με αφήσει «Είναι ακόμα μαζί μου. . . ποτέ».

Η εμπιστοσύνη που είχε ότι η μεγάλη μαύρη γατούλα του ήταν ακόμα μαζί του ήταν νέα για μένα.

Ολόκληρη η οικογένεια των αιλουροειδών μας φαινόταν να νοσταλγεί το Navar Star. Έδειχναν λυπημένοι. Κοιμήθηκαν περισσότερο και δεν ήθελαν να παίξουν τόσο πολύ. Ήταν μαζί μας τόσα πολλά χρόνια — οι νέοι μας τον γνώριζαν όλη τους τη ζωή και εξαρτώνται από την προστασία του.

«Θα είναι τα μωρά μας ασφαλή έξω; Ο Ναβάρ δεν μπορεί πια να τους προστατεύσει. Τριαντάφυλλο Brambleberry, Το Girl Grey, ο Huckleberry Moon και ο μικρός μας τρόμος, ο Hayleigh Skywalker, είναι όλα γλυκά μωρά. Δεν θέλω να πληγωθούν».

«Θα έπρεπε να είναι εντάξει, αλλά είναι δουλειά μας να τα κρατήσουμε ασφαλή τώρα και πρέπει να εμπιστευτούμε τους γατούλες τους αγγέλους». Έτσι το είδε ο Κρίστοφερ. «Την επόμενη φορά, θα μείνω με το γατάκι μας και θα το κρατήσω ενώ περνούω. . . Δεν θέλω να αφήσω άλλο ένα από τα μικρά μας κατά τη διάρκεια αυτής της μετάβασης. Ο,τι κι αν είναι, μπορώ να το χειριστώ. Πρέπει να είμαι μαζί τους».

Έκλαψα για μια εβδομάδα και μετά ένιωσα στην καρδιά μου ότι το στωικό αγόρι μας - γνωστό με αγάπη ως The Fonz - ήταν εντάξει, και σιωπηλά απομακρύνθηκε όπου κι αν πάνε όταν μας άφηναν.

Το Girl Grey και ο Huckleberry Moon αγαπήθηκαν ο ένας τον άλλον. εξακολουθούσαν να κοιμούνται μαζί μερικές μέρες και απλώς έκαναν συχνά παρέα ο ένας κοντά στον άλλον. Ο Χακ εξαφανιζόταν ακόμα μια-δυο φορές κάθε εβδομάδα για να κολλήσει με τη γατούλα του, την Άννα, δίπλα. Ο Hayleigh εξακολουθούσε να έχει την πρόθεση να παρενοχλήσει τον Brambleberry, αλλά, καθώς τους κρατούσαμε χωριστά, είχαμε ειρήνη στο σπίτι μας.

Ένα βράδυ βγήκα στην μπροστινή μας βεράντα και άρχισα να κατεβαίνω τις σκάλες. Ήταν απλά μετατρέπεται σε ένα όμορφο ηλιοβασιλέμα. Κάτω από τα ξύλινα σκαλοπάτια μας βγήκε ένας μεγάλος, χνουδωτός, ασπρόμαυρος παλαμάκιας. Σταμάτησα να περπατάω.

Το Girl Grey και ο Huckleberry ήταν και οι δύο έξω και δεν είχα ιδέα τι θα γινόταν αν συναντούσαν τον παλικαρίσιο. Μαντέψτε τι συνέβη στη συνέχεια, αγαπητοί αναγνώστες; Ένας πολύ μικρότερος παλαβός βγήκε έξω για να ακολουθήσει τον πρώτο σκουκ. . και μετά άλλο ένα μικρό. Δεν είχα κάνει καμία κίνηση όλη την ώρα. Είχα την αίσθηση ότι κοιτούσα μια μαμά και τα δύο μωρά της και αναρωτήθηκα αν υπήρχαν

περισσότερο.

Οι τρεις τους έδειχναν άνετα στην αυλή μας. δεν κρύβονταν, αλλά περπατούσαν ακριβώς στο μονοπάτι που οδηγούσε στα σκαλιά της μπροστινής βεράντας μας, οπότε έπρεπε να πιστέψω ότι αυτό δεν ήταν καινούργιο για αυτούς. Εκείνη την ώρα περίπου ο Χακ ανέβηκε τρέχοντας ένα πλάγιο μονοπάτι από το δρόμο μας. Γύρισε τη γωνία και έβαλε φρένο πολύ γρήγορα! Σταμάτησε και δεν κουνήθηκε ούτε ένα λεπτό και μετά μπήκε ήσυχα στο σπίτι μας. Είχα αφήσει την εξώπορτα ανοιχτή αφού σχεδίαζα να επιστρέψω μέσα σε λίγα λεπτά και ο Χακ εξαφανίστηκε στο σαλόνι μας.

Λίγα λεπτά αργότερα, ο Κρίστοφερ προχώρησε προς την πόρτα. «Γεια, τι όμορφος ουρανός. Φαίνεται ότι μπορεί να έχουμε άλλο ένα βραβευμένο ηλιοβασιλέμα . . . Ε. . . τι συμβαίνει?»

Μέχρι εκείνη τη στιγμή, μπορούσε να δει τα skunks. «Ουάου, κοίτα τους! Πόσοι είναι εκεί?»

Γύρισα αρκετά για να δω πού περπατούσα προς τα πίσω και σιγά σιγά γύρισα στο σπίτι μας. «Το κορίτσι Γκρέυ είναι ακόμα έξω. Ίσως την πάρω τηλέφωνο στην πίσω πόρτα».

Ο Κρίστοφερ έκλεισε το κάτω μισό της εξώπορτας μας και στάθηκε να τους παρακολουθεί. "Νομίζω ήταν εδώ πριν. Εκριζώνουν και φαίνεται να νιώθουν άνετα».

«Τι είναι η εκρίζωση;»

«Σκάβουν στο έδαφος με τα μπροστινά τους πόδια για βρωμιές και έντομα».

Παρακολουθήσαμε τους τρεις νέους γείτονές μας καθώς ο ήλιος άρχισε να χάνεται. Τα φώτα του κήπου μας άναψαν και το Girl Grey περπάτησε στο ίδιο πλαϊνό μονοπάτι που είχε ακολουθήσει ο Huckleberry. Ο Κρίστοφερ της άνοιξε την εξώπορτα. Σοβαρά δεν ανησυχούσε.

Τις περισσότερες μέρες η Girl Grey περνούσε χρόνο μόνη της παρακολουθώντας τα άλλα μωρά, ή τα πουλιά μας ή τους σκίουρους. Φαινόταν πολύ σκόπιμη. σαν να κρατούσε νοερές σημειώσεις. Έπαιζε ακόμα με τα μικρά τενεκεδάκια για αρκουδάκι στο καλάθι που κρατούσα στο σαλόνι. Ήταν γλυκό να περνάω τη μέρα μου και να ακούω αυτόν τον σχεδόν μουσικό ήχο. Δεν της άρεσαν ακόμα τόσο τα παιχνίδια με καμπάνα, αλλά της άρεσαν οι άλλοι ήχοι.

Της άρεσαν τα καινούργια παιχνίδια που της αγοράσαμε. Δεν ήθελε να τους κυνηγήσει αλλά κάθισε και τα χτύπησε κάπως στη θέση τους — φαινόταν σαν να ήθελε να ακούσει τους ήχους που έβγαζαν. Στο μυαλό μου την είδα να φορά ένα μωβ, μυτερό καπέλο μάγου με λαμπερά χρυσά αστέρια και ένα μισοφέγγαρο. Έμοιαζε με ένα κρυφό, πολύ σοφό, απόκοσμο πλάσμα.

Φαινόταν να της αρέσει η οικογένεια των σκουνκ. Μετά από εκείνο το πρώτο βράδυ, είδαμε ότι έδειξαν τα περισσότερα βράδια. Ήταν τόσο ελκυστικοί, είχαν μαύρη γούνα και εντυπωσιακά μακριά λευκά λοφία που έκαναν την ουρά τους να μοιάζει με γιορτή. Το κορίτσι Γκρέι μερικές φορές καθόταν στα σκαλιά της μπροστινής βεράντας και τα εξέταζε εξονυχιστικά. Καμία από τις άλλες γάτες μας δεν το έκανε αυτό. Ήταν παρατηρητής, παρακολουθούσε. . . τόσα πολλά πράγματα. Κάποια δεν μπορούσα καν να τα δω, αλλά αυτό με έκανε να προσπαθήσω να καταλάβω σε τι είχε επικεντρωθεί.

Διάβασα για τα skunks και ένιωσα σίγουρος ότι δεν θα ψεκάσουν επειδή δεν τους αρέσουν να το κάνουν αυτό — και η ευγενική, μυστηριώδης γάτα μου δεν ήταν απειλητική. Όταν τρόμαζαν, αντιμετώπιζαν τον επιθετικό τους και χτυπούσαν τα μαύρα πόδια τους. Τους είδα να το κάνουν μία ή δύο φορές όταν ο Χάκλμπερι τους εξέπληξε. Ήταν το πιο χαριτωμένο πράγμα και τόσο αγαπητό. Μερικές φορές όταν επέστρεφε από την επίσκεψη στην Άννα, έμπαινε στην αυλή μας. Δεν ξέρω γιατί, μόνο ένα από τα πράγματά του.

Πρώτα, ονομάσαμε τη μαμά.

«Τι πιστεύεις για το Oreο;»

"Τέλειος!"

Αφού τα είδα ένα βράδυ, αποφάσισα τα μωρά να ονομάζονται Panda και Licorice.

«Το ένα από τα μωρά είναι πιο γενναίο από το άλλο. Ας την πούμε Γλυκόριζα. Περπατάει πολύ πιο κοντά στο σπίτι μας και δεν τη νοιάζει που ο Γκρέυ είναι έξω. Το Panda, από την άλλη πλευρά, μένει περισσότερο στο πίσω μέρος του κήπου και χνουδωτά την ουρά του όταν ο Χακ συντρίβει το πάρτι τους.»

Αυτή ήταν η ζωή μας, τη λατρέψαμε και απλά κυλούσε από τη μια μέρα στην άλλη.

Λίγα χρόνια αργότερα, το Girl Grey ήταν σχεδόν δεκαεπτά ετών. Είχε ζήσει μια τόσο γλυκιά, μακρά ζωή μαζί μας, και ήταν η ώρα της να ενταχθεί στο Navar Star, την οικογένεια της αιλουροειδούς και τους Χαβάιους προγόνους της στην άλλη πλευρά. Η Δρ Τζένη, βοηθός κτηνίατρος στο γραφείο του Δρ. Τόμας που είχε δουλέψει με τα γατάκια μας για αρκετά χρόνια, ήθελε να βοηθήσει τον Γκρέυ να μας αφήσει και να ταξιδέψει στον Παράδεισο.

Η Δρ Τζένη ήταν τόσο γλυκιά: είχε έρθει στο σπίτι μας πολλές φορές τους τελευταίους μήνες βοήθησε με το Girl Grey και είχε μια ιδιαίτερη σχέση μαζί της. Ο Christopher την αποκάλεσε «Jennyannynodots» από το όνομα της γάτας Gumbie από το μιούζικαλ Cats, βασισμένο στο βιβλίο του Old Possum του TS Eliot με τις πρακτικές γάτες.

Την ημέρα της διέλευσης της, ο Κρίστοφερ και εγώ τοποθετήσαμε βάζα με φρέσκα λουλούδια, μεταξύ των οποίων πασχαλιές λεβάντας που μύριζαν τόσο όμορφα μυρωδάτα, στην ευγενική μπροστινή μας βεράντα. Τοποθετήσαμε Η αγαπημένη κουβέρτα της Grey Grey, ένα κολιέ που της είχα φτιάξει και πολλά από τα αγαπημένα της παιχνίδια κοντά.

Όταν έφτασε η Δρ Τζένη, κράτησα το Girl Grey στην αγκαλιά μου. Ο Κρίστοφερ και εγώ απαγγείλαμε τα ονόματα από τις σχεδόν τριάντα γάτες που μπορούσε να ψάξει στην άλλη πλευρά — καθένα από τα αδέρφια και τις αδερφές της. Κάποιους τους γνώριζε όσο ήταν εδώ, και άλλους θα τους συναντούσε για πρώτη φορά όταν ήταν έφτασε.

Όταν έφυγε, η Δρ Τζένη είπε: «Είναι εντάξει να κάθεται στον ήλιο και να την κρατάς. Αν δείτε ή ακούστε οτιδήποτε, πείτε μου.»

"Εντάξει." Αναρωτήθηκα αν ήξερε κάτι που εγώ δεν ήξερα. «Τα ζώα είναι άγγελοι;»

Εκείνη χαμογέλασε απαλά. "Γιατί το πιστεύεις αυτό?"

«Φαίνονται τόσο σοφοί και στοργικοί».

«Όχι, δεν είναι Άγγελοι. Φαίνονται έτσι γιατί ζουν με την καρδιά τους. Είναι εδώ μαζί μας για να μας δείξουμε αγάπη. Όλα τους. Έχουν συναισθήματα όπως εμείς και θέλουν να είναι αγαπημένα.»

Μετά από αυτό σιωπήσαμε. Μερικά λεπτά αργότερα είδα το Girl Grey στο πνεύμα: κοίταξε το το ίδιο, μόνο που η απαλή, ασημί-γκρι γούνα της ήταν μακριά και αφράτη.

"Την βλέπω." Και είπα στη Δρ Τζένη πόσο χνουδωτό ήταν το Girl Grey.

«Μπορείς να δεις περισσότερα;»

Πέρασαν μερικά λεπτά ακόμα. . . «Υπάρχουν λάμπες που βγαίνουν από τη γούνα της».

«Το έχω ξαναδεί. Μπορείτε να δείτε ποιες είναι οι λάμπες;»

Καθίσαμε στον απαλό απογευματινό ήλιο για λίγα λεπτά ακόμα, χωρίς να μιλάμε, και μετά ένιωσα μέσα μου καρδιά τι έβλεπα στο μυαλό μου: «Οι λάμπες είναι η αγάπη που της δώσαμε . . . είναι τόσο όμορφοι . . . όλη αυτή η αγάπη αναβοσβήνει από τη γούνα της».

«Αυτό είναι λογικό, ούάου!» Η γιατρός Τζένη χαμογελούσε.

Και τότε το ήσυχο, μυστικιστικό μας Girl Grey είχε φύγει.

Μας είχε πει νωρίτερα ότι μπορούσαμε είτε να πάμε το Girl Grey στην κλινική είτε να έχουμε τη γυναίκα να την πάρει το επόμενο πρωί που θα την πήγαινε να αποτεφρωθεί. Αποφασίσαμε να την έχουμε μεταφέρθηκε, οπότε η Δρ Τζένη μας είπε να την κρατήσουμε στο κρεβάτι της εκείνο το βράδυ.

Δεν το είχα κάνει πριν και δεν ήμουν σίγουρος. Όταν την κοίταξα με ανασηκωμένα φρύδια και με ερωτήσεις στα μάτια, με καθησύχασε: «Θα είναι εντάξει, μην ανησυχείς. Τίποτα κακό δεν πρόκειται να συμβεί. Απλώς κουλούρισέ την στο κρεβάτι της και θα είναι καλά».

Έβαλα την Γκρέι στο αγαπημένο της απαλό κρεβάτι φανέλας στο κάθισμα του παραθύρου του γραφείου μου και έκλεισα τις γαλλικές πόρτες. Το επόμενο πρωί, όταν διέσχισα το σαλόνι για να τα ανοίξω, είδα τον Χάκλμπερι Μουν να κάθεται στη μια άκρη του καναπέ που ήταν κοντά σε αυτές τις πόρτες. Ήταν όσο πιο κοντά μπορούσε να φτάσει εκεί που βρισκόταν το Girl Grey. Κατάλαβα ότι είχε μείνει εκεί όλη τη νύχτα για να είναι κοντά της. Είχε κρατήσει τη δική του ιδιωτική αγρυπνία για την αγαπημένη του αδερφή.

«Θα ήθελες να της φυτέψεις μερικά λουλούδια;»

«Μπορούμε να φυτέψουμε κάτι που φυτρώνει στη Χαβάη;»

Ο Κρίστοφερ σκεφτόταν και σκεφτόταν: «Δεν μπορώ να θυμηθώ ένα ανθισμένο φυτό που μπορεί να ζήσει και στα δύο μέρη, αλλά τι γίνεται με τα λουλούδια της φωτιάς που έχουμε στην αυλή μας; Μπορώ να τα μεταμοσχεύσω ώστε να απλωθούν».

«Ω. . . καλή ιδέα. Αγαπούσε τόσο πολύ τον Πελέ».

Μέσα σε λίγες μέρες, το πλήρωμά του εμφανίστηκε και μετέφεραν μερικούς από τους ψηλούς πορτοκαλί ντόπιους μας ανθοφόρα φυτά σε μια ειδική περιοχή γύρω από τη βάση του πανέμορφου ιαπωνικού σφενδάμου Red Dragon του Navar.

«Της άρεσε τόσο πολύ να βρίσκεται σε αυτά τα ψηλά χόρτα». Ο Κρίστοφερ είπε: «Ήταν η δική της ιδιωτική ζούγκλα. Ένωθε τόσο σαν στο σπίτι της εκεί».

«Έμοιαζε να αισθάνεται αόρατη όταν ήταν εκεί».

Καθίσαμε γύρω από το δαχτυλίδι της φωτιάς μας και κάναμε μια ιερή εορτή για αυτήν. Χακ και Μπραμπλς περιπλανήθηκε και κάθισε μαζί μας για αρκετές στιγμές. Ήταν ξεχωριστό και όμορφο.

Ένας από τους μακροχρόνιους ντόπιους φίλους μας ανέφερε τα λουλούδια της φωτιάς. «Γιατί τα διάλεξες;»

«Το μικρό της πνεύμα από τη Χαβάη αγαπούσε τη θεά της φωτιάς Πελέ και σκεφτήκαμε . . .»

"Μάντεψε? Αυτά τα λουλούδια φυτρώνουν σε περιοχές όπου υπάρχει φωτιά. Είναι μερικά από τα πρώτα φυτά που φυτρώνουν και, αφού είναι ψηλά, τα πουλιά πετούν μέσα για να βοηθήσουν στην εκ νέου σπορά της κατεστραμμένης περιοχής».

«Λοιπόν, χωρίς να το γνωρίζουμε, επιλέξαμε ένα «φυτό Phoenix» για το σιωπηλό, μυστηριώδες Girl Grey».

«Και αυτό κάνει στο πνεύμα της — σηκώνεται από τις στάχτες. Ουάου!»

«Είναι πολύ όμορφο», είπε ο Κρίστοφερ απαλά.

Ήταν λυπηρό να αφήσω τον Γκρέυ. ήταν μια τόσο μυστικιστική και μυστικοπαθής ομορφιά. Τα δάκρυά μου κράτησαν για περίπου μια εβδομάδα, και μετά έφυγε κι αυτή γαλήνια και αθόρυβα μακριά μας, όπως ακριβώς ο μεγάλος μαύρος αδερφός της πριν από αυτήν.

Ένα βράδυ, αφού περπάτησε στον κήπο της ευγνωμοσύνης μας, ο Κρίστοφερ μπήκε μέσα και είπε: «Νομίζω ότι το πνεύμα της επέστρεψε στην αγαπημένη της πατρίδα, τη Χαβάη».

«Ουάου. . . αυτό είναι σωστό. Πολύ ωραίο.»

«Ίσως έχει ξαναβρεθεί με τον Πελέ».

«Η θεά των ηφαιστειών και της φωτιάς. . . πόσο υπέροχο για εκείνη».

«Και τα πνεύματα των νησιωτικών προγόνων της». Ο Κρίστοφερ χαμογέλασε.

«Ελπίζω να την έχουμε ξανά ως γατούλα μας κάποια μέρα».

Ήταν λυπηρό για τα μωρά μας να μας εγκαταλείψουν, αλλά ήξερα ότι θα είχαν και οι δύο εξαιρετικές και υπέροχες ζωές. Ο Κρίστοφερ κι εγώ τους αγαπούσαμε. Είχαν γνωρίσει τα γατάκια μέλη της οικογένειάς τους και είχαν ένα ασυνήθιστο και μαγικό μέρος για να ζήσουν. Ήταν μια καλή ζωή και για τους δύο και τώρα βρίσκονταν με ασφάλεια στην άλλη πλευρά — και αυτό με βοήθησε.

Ένα απόγευμα σύστηνα έναν νέο φίλο στα μωρά μας: «Αυτό είναι το αγόρι μας ο Χάκλμπερι . και η Brambleberry υπάρχει · Rose είναι κάπου εδώ γύρω. Είναι τα μικτά μας μούρα. Λατρεύω τη Σελήνη. λέγοντας αυτό." γέλασα. «Και άλλο ένα μικρό τέρας κάτω από το σπίτι. Είναι στη φυλακή Hayleigh.»

Ήταν νέοι: ο Χακ ήταν γύρω στα δεκατέσσερα και ο Μπράμπλμπερι και ο Χέλι ήταν και οι δύο γύρω στα πέντε ή έξι. Τους λάτρεψα και μου άρεσε να περνάω χρόνο μαζί τους.

Η Hayleigh Skywalker ήταν ακόμα το δικό της ιδιαίτερο μικρό πλάσμα και ήταν ακόμα κακή. Αυτή είχε επίσης τα μεγαλύτερα πόδια από οποιαδήποτε από τις γάτες μας.

«Θέλεις να δεις τα μαγικά της γάντια;» Ρώτησα τον Κρίστοφερ ένα βράδυ.

"Φυσικά." Είπε γελώντας λίγο.

Ήταν στην κουζίνα εκείνη την ώρα και ο Μπραμπλς ήταν με ασφάλεια στην κρεβατοκάμαρά μας. Κούνησα την τσάντα κέρασμα της Hayleigh και ήρθε τρέχοντας. Ενώ κινούνταν και είχα την προσοχή της, πέταξα μερικές λιχουδιές στο πάτωμα. Σαν αστραπή, έτρεξε στο πάτωμα από σκληρό ξύλο και τους έπιασε με αυτά τα μεγάλα γάντια.

«Ω. Μου. Καλοσύνη. Μπορείς να το ξανακάνεις;»

Πέταξα μερικές ακόμη λιχουδιές και την παρακολούθησε.

«Ανοίγει τα πόδια της και τα πιάνει σαν το γάντι του μπέιζμπολ», είπε. "Είναι πολύ πρώτο! Θα έπρεπε να την αποκαλούμε κυνηγό γατόψαρου».

«Κυνηγός γατόψαρου; Γιατί?»

«Είναι ένας διάσημος επαγγελματίας παίκτης του μπέιζμπολ πριν από χρόνια. Είναι διάσημος για τον αριθμό ρεκόρ των νικών για την ομάδα του. Με κάνει να τον σκέφτομαι».

«Λατρεύω αυτό το όνομα: ο μικρός μας κυνηγός γατόψαρου».

Πέταξα μερικές ακόμη λιχουδιές και έτρεξε πίσω τους, τις σταμάτησε με ένα από τα μεγάλα γάντια της και μετά άνοιξε το πόδι της και πήρε την λιχουδιά. Το έφερε στο στόμα της, το τσάκισε και με κοίταξε για περισσότερα.

Ο Christopher και εγώ γελούσαμε και ο Hayleigh, Catfish Hunter είχε πολλές λιχουδιές Νύχτα.

Ήταν τόσο χαριτωμένη, αλλά και με δάγκωνε συχνά. Είχες γάτα που το έκανε αυτό; Αυτή ποτέ δεν έσπασε το δέρμα μου, αλλά τα δαγκώματα της εξακολουθούν να πονάνε. Ήταν μια μικρή μαχήτρια και αναρωτιόμουν αν αυτό το μαχητικό πνεύμα ήταν πώς είχε επιβιώσει από ό,τι της συνέβαινε και τις πολλές χειρουργικές επεμβάσεις που είχε υπομείνει ως νεότερη γάτα.

«Έχει άλλο νέο όνομα», είπα στον Κρίστοφερ ενώ έπαιζε μαζί της.

«Εκτός από το αξιολάτρευτο Brat;»

"Bitey Baby!"

«Ω, αγαπητέ. Χα! Αυτό της ταιριάζει.»

«Το λέω με στοργή».

Όταν ήρθε η ώρα για τους ετήσιους ελέγχους τους, τους πήγα όλους μαζί στο ιατρείο του Δρ. Τόμας. Ο νέος του βοηθός ρώτησε: «Ποιοι είναι αυτοί οι χαριτωμένοι;»

Δείχνοντας τον Μπράμπλς, της παρουσίασα: «Είναι η Μπράμπλμπερι Ρόουζ, και αυτή η Χάκλμπερι Μουν. Τα λέμε τα ανάμεικτα μούρα μας και είναι τόσο εύκολο να τα ζεις». Πλησιάζοντας το ρείθρο της Hayleigh, είπα: «Είναι η Hayleigh Skywalker και είναι λίγο ράκος».

Η βοηθός χαμογέλασε, «Λοιπόν, σίγουρα είναι, δεν έχει ένα ωραίο όνομα μούρων».

Δεν μπορούσα να συγκρατήσω τα γέλια. «Είναι η δεύτερη φορά που το ακούω!»

Μερικές εβδομάδες αργότερα έπρεπε να πάρω ξανά τον Χάκλμπερι. Ήταν μια επείγουσα επίσκεψη. Αυτός ήρθε ένα απόγευμα κουτσαίνοντας και δεν μπορούσα να δω έναν τραυματισμό, αλλά ήξερα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Αφού τηλεφώνησα στον Κρίστοφερ, τον πήγα στο γραφείο του γιατρού Τόμας.

Δεν χρειάστηκε ο Δρ Τόμας περισσότερα από λίγα λεπτά για να ρωτήσει: «Επέστρεψαν οι κακές γάτες;»

Εμείνα έκπληκτος. «Δεν τους έχω δει. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν. Η μαμά τους τους κρατούσε μέσα».

«Έχει ένα τραυματισμό από δάγκωμα στο πίσω μέρος της φτέρνας του», συνέχισε ο Δρ Thomas. Αυτό δείχνει ότι ήρθε σε αντιπαράθεση με μια κακιά γάτα και όταν ο Χάκλμπερι γύρισε να φύγει, η κακιά γάτα τον δάγκωσε».

Ήμουν τόσο αναστατωμένος. Πώς μου είχε λείψει που μπορεί να επιστρέψουν;

«Αυτό το είδος τραυματισμού είναι ασυνήθιστα επώδυνο και νομίζω ότι οι κακόβουλες γάτες επέστρεψαν. Λειτουργούν σαν τρομοκράτες γάτες. Στη φυσική σειρά των γατών, όταν μια γάτα υποχωρεί από έναν καυγά και γυρίζει να φύγει, ο επιτιθέμενος πρέπει επίσης να φύγει. Δεν έγινε αυτό!»

"Ω ΘΕΕ ΜΟΥ!"

«Θα είναι εντάξει, αλλά προς το παρόν κρατήστε τον μέσα. Του δίνω αντιβιοτικά. Αυτές οι γάτες δεν το κάνουν συμμορφώνονται με τους φυσικούς κανόνες της γάτας και θηρεύουν άλλες γάτες για να τους κάνουν κακό. Πιστεύω ότι είναι ικανοί να σκοτώσουν άλλες γάτες».

Τι πρέπει να κάνει κανείς με αυτές τις πληροφορίες;

Ήδη σχεδίαζα να μιλήσω με τη μαμά της κακής γάτας όταν γύρισα σπίτι.

Εκείνο το βράδυ πέρασα και ρώτησα για τις δύο γάτες της.

«Είναι καλοί, δεν μπορώ να τους κρατήσω μέσα, ωστόσο», είπε. «Θεραίνουν στο σπίτι, κλαίει και τρέχει από παράθυρο σε παράθυρο. Οπότε τους άφησα έξω».

«Πόσο καιρό τους αφήνεις έξω;

"Κανα δυο μέρες."

Της είπα για το γλυκό μου αγόρι Χακ. «Έτσι, όσο τις κρατούσατε μέσα, οι γάτες μου ήταν ασφαλείς».

«Γεεζ, συγγνώμη!»

«Μπορείς να τους βάλεις γιακά με καμπάνα;»

«Ναι, το δοκίμασα, αλλά τους ξέσπασαν και οι δύο. Σε λίγα λεπτά!»

Όταν έφυγα κουνούσα το κεφάλι μου. . δυνατά. . "Τι κάνουμε τώρα?" ρώτησα τον εαυτό μου

Αργότερα εκείνο το βράδυ, όταν ο Κρίστοφερ γύρισε σπίτι, ρώτησα αν είχε κάποιες ιδέες.

«Τηλεφωνήσατε στο SPCA πριν; Ίσως έχουν μια ιδέα».

«Μπορώ να τα δοκιμάσω ξανά».

«Θες να πάρεις σκύλο;»

«Ουάου. . . καλή ιδέα!»

«Ίσως θα μπορούσαμε να έχουμε μια ηχογράφιση ενός σκύλου να γαβγίζει και να τον τρομάξουμε;» Ο Κρίστοφερ είχε το ανόητο χαμόγελό του.

Τα μωρά μας ήταν όλα στριμωγμένα μέσα εκείνο το βράδυ. Ο Χάκλμπερι ήθελε να κοιμηθεί και ήταν κουλουριασμένος στο κάθισμα του παραθύρου στο γραφείο μου. Ο Μπράμπλς και ο Χέιλι ήταν με ασφάλεια στο πλάι των θυρών, ξέραμε ότι ήταν ασφαλείς.

«Έχω μια συνάντηση αύριο με τον Μακ, τον στερεοφωνικό τύπο – είπε ότι μπορεί να μπορέσει να μας βοηθήσει».

«Με ένα σκυλί που γαβγίζει;»

«Ναι, θα σας ενημερώσω τι μαθαίνω».

Το επόμενο πρωί, ενώ ο Μπραμπλς κοιμόταν στην κρεβατοκάμαρά μας, ο Χέιλι ήθελε να βγει έξω. Εφόσον ήμουν εκεί και μπορούσα να την παρακολουθήσω, σκέφτηκα ότι θα ήταν ασφαλής. Τι μπορεί να πάει στραβά; Σωστά? Άφησα την μπροστινή πόρτα ανοιχτή και άνοιξα την πίσω πόρτα για να μπορέσω να βγω γρήγορα από την οθόνη. Πήγα έξω μερικές φορές και απολάμβανε τον ήλιο και μασούσε φρέσκο γρασίδι.

Γύρισα μέσα και στεκόμουν στην κουζίνα μας όταν άκουσα την πιο δυνατή, πιο άθλια κραυγή που είχα ακούσει ποτέ. Δεν μπορούσα να βγω έξω αρκετά γρήγορα και ήμουν τόσο ευγνώμων που ήμουν τόσο κοντά. Μια από τις κακές ασπρόμαυρες γάτες είχε τον Hayleigh στο λαιμό!

Στέκονταν περίπου δώδεκα μέτρα μακριά μου και έτρεξα στη γάτα φωνάζοντας, «ΑΦΗΣΤΕ ΤΗΝ ΝΑ φύγει! ΦΥΓΕ ΑΠΟ ΕΔΩ!»

Αλλά μαντέψτε τι, αγαπητοί αναγνώστες, δεν το έκανε.

Είχαμε κάνει κάποιες επισκευές στον φράχτη μας και υπήρχαν μερικά μακριά μπαστούνια φράχτη κοντά. Εγώ συνέχισα φωνάζοντας, «ΑΦΗΣΤΕ ΤΗΝ! ΑΣΤΗΝ ΝΑ ΦΥΓΕΙ! ΦΥΓΕ ΑΠΟ ΕΔΩ!»

Όταν σήκωσα το στύλο του φράχτη, σκέφτηκα ότι θα έκανε πίσω.

Δεν το έκανε, οπότε το σήκωσα πάνω από το κεφάλι του και χτύπησα στο έδαφος δίπλα του. φώναζα ακόμα αλλά ο Χέλι ήταν ήσυχος. Χτύπησα ξανά στο έδαφος και, τελικά, την άφησε να φύγει και έκανε πίσω. Όμως, αντί να φύγει, απλώς στάθηκε και με κοίταξε! Την μάζεψα και κάλεσα αμέσως τον Δρ. Θωμάς.

«Φέρτε την μέσα. Μπορώ να τη δω αυτή τη στιγμή.»

Τηλεφώνησα γρήγορα στον Κρίστοφερ και τύλιξα τη Χέλι σε μια από τις απαλές αφράτες κουβέρτες της. Ήταν ζωντανή αλλά δεν κινούνταν και ήταν πολύ ήσυχη.

Ο Δρ Τόμας την έβαλε στο τραπέζι των εξετάσεων του και την έλεγξε, συμπεριλαμβανομένης της σταθερότητάς της πόδι. «Δέκα πέντε δευτερόλεπτα ακόμα και θα ήταν νεκρή. Ήταν κυριολεκτικά δευτερόλεπτα, Άμπερ!»

Η Χέλι σηκώθηκε στο τραπέζι και τον άφησε να τη χαϊδέψει. «Είναι καλά, δεν είναι τραυματισμένη. Ήταν μια από τις γάτες νταής;»

"Ναί!"

«Ευτυχώς που ήσουν τόσο κοντά». Με κοίταξε πάνω από τα γυαλιά του και μετά έτριψε από κάτω της πηγούνη. «Και τι καλός μικρός ουρλιάζοντας ακούω ότι είσαι!» Την άγγιξε τόσο απαλά.

«Ο Κρίστοφερ και εγώ σκεφτόμαστε να βάλουμε υπαίθρια ηχεία και να ανατινάξουμε έναν σκύλο που γαβγίζει εγγραφή. Τι πιστεύετε για αυτό το σχέδιο;»

«Θα μπορούσε να λειτουργήσει. . . Κοίταξε κάτω και μακριά σαν να σκεφτόταν, «και έχω κάποιον που μπορεί να μπορέσει να σε βοηθήσει».

"Ω γλύκα! Ευχαριστώ, και ευχαριστώ που είστε εδώ. Θέλω να πάω να τηλεφωνήσω στον Κρίστοφερ, αλλά θα το κάνω βάλε τον να σε πάρει τηλέφωνο».

«Αργότερα σήμερα το απόγευμα μπορώ να μιλήσω μαζί του εδώ ή σήμερα το απόγευμα στο σπίτι».

Ο Χέλι ήταν ακόμα πολύ ήσυχος. Όταν την επέστρεψα στο σπίτι, ήθελε λίγο φαγητό, γι' αυτό τη θερμάνθηκα φρέσκο, βιολογικό κοτόπουλο και πρόσθετες ωραίες μαγειρεμένες γαρίδες. Μετά από αυτό, την πήρε ο ύπνος. Ο Χακ και ο Μπραμπλς ήταν ήδη μέσα, οπότε τους κράτησα έτσι.

Ίσως θυμάστε, αγαπητοί αναγνώστες, αυτή δεν ήταν η πρώτη μου εμπειρία με κακούς νταήδες αιλουροειδών. Θυμήθηκα τον Boots, τον μπαμπά της γάτας του Navar, και πώς εκφοβίζει μικρά γατάκια. Αλλά δεν είχα δει κάτι παρόμοιο με αυτό που μπορούσαν να κάνουν αυτές οι δύο τρομοκράτες γάτες. Τώρα και τα τρία γατάκια μας είχαν πληγεί από αυτά τα άθλια πλάσματα. Χρειαζόμουν πραγματικά να τελειώσει αυτή η απειλή.

Εκείνο το βράδυ ο Κρίστοφερ και εγώ περπατήσαμε τρία σπίτια κάτω από το δρόμο και είπαμε στον γείτονά μας τι είχε συμβεί. Της ενημέρωσα ότι δεν ήθελα να κάνω κακό στη γάτα της, αλλά παραλίγο να σκοτώσει τον Hayleigh. «Φοβούνται τα σκυλιά;»

«Α, τρέχουν αν ακούσουν σκύλο να γαβγίζει. Με ακολουθούν όταν πάω βόλτα αλλά αν ο σκύλος γαβγίζει τρέχουν πίσω στο σπίτι. Λυπάμαι πραγματικά αυτό που συνέβη!».

Ο Κρίστοφερ κι εγώ κοιταχτήκαμε. «Αυτό μπορεί να λειτουργήσει!»

Έτσι, τα γατάκια μας έμειναν μέσα και, με τη βοήθεια του Δρ. Τόμας, ο Κρίστοφερ έλαβε αρκετές ηχογραφήσεις με σκύλους να γαβγίζουν, να τρέχουν και ένα από τα δύο σκυλιά να παίζουν-τσακώνονται και να γρυλίζουν. Είπα στα παιδιά μας τι θα συμβεί και να μην φοβούνται. Έπαιξα απαλά τις ηχογραφήσεις στο σπίτι και παρακολουθούσα τα γατάκια μας. Όλοι κοίταξαν προς την πηγή των ήχων, αλλά κανείς δεν έτρεξε και κρύφτηκε. Τους είπα ξανά ότι τα σκυλιά ήταν φίλοι τους και θα τα κρατούσαν ασφαλή έξω και τους έδωσα λιχουδιές.

"Ποια είναι τα ονόματά τους?"

"Τα σκυλιά?"

«Πάντα μου άρεσαν οι Chance and Shadow στην ταινία Homeward Bound».

Ο Κρίστοφερ σκεφτόταν ακόμα.

«Τι γίνεται με το Flash;»

"Ω αυτό είναι υπέροχο. Chance, Shadow και Flash. Θα πάμε έξω και θα τους φωνάξουμε. Εντελώς ψεύτικο έξω αυτές οι κακές γάτες!"

Τις επόμενες μέρες, έπαιξα απαλά τα CD και έδωσα λιχουδιές στα παιδιά μας. Τους είπα ότι οι Chance, Shadow και Flash ήταν το νέο τους Navar Star.

«Θα σε κρατήσουν ασφαλή». Και τους έδωσα κι άλλες λιχουδιές.

Κάθε φορά που έπαιξα τα CD, έμπαιναν σε εγρήγορση: τα μάτια τους έγιναν μεγάλα και σκοτεινά, κοίταξαν την πηγή του γαυγίσματος και τα αυτιά τους ανέβαιναν ευθεία, αλλά και πάλι δεν έτρεξαν και κρύφτηκαν.

Περίπου τρεις μέρες αργότερα ο Christopher είχε εγκαταστήσει τα ηχεία και τα συνδέσαμε στο στερεοφωνικό μας σύστημα. Μπορούσα να παίξω τα CD από τα ηχεία και το γάβγισμα ακουγόταν έξω, όχι μέσα. Ήταν ευρηματικό.

Η SPCA μου πρότεινε να πάρω τα ούρα ενός μεγαλόσωμου σκύλου ή άλλου άγριου ζώου, γι' αυτό παρήγγειλα ένα μπουκάλι ψεκασμού με ούρα λιονταριού του βουνού. Το ψέκασα σε όλη τη γραμμή του φράχτη. Δεν μπορούσα να πω ότι ήταν

εκεί, και τα γατάκια μας δεν φαινόταν να με ενοχλούν, οπότε δεν ήξερα αν θα λειτουργούσε — αλλά σχεδιάζω να το ψεκάζω κάθε 4-6 εβδομάδες και μετά από την περιστασιακή βροχή που είχαμε.

Σταδιακά παίζαμε πιο συχνά και πιο δυνατά το ρεφρέν των σκύλων. Η Hayleigh περνούσε τις περισσότερες μέρες στη φυλακή Hayleigh, οπότε δεν την ενόχλησε καθόλου. Το πόδι του Χάκλμπερι είχε επουλωθεί υπέροχα και, οπότε εκείνος και ο Μπράμπλς ήθελαν να βγουν έξω, έπαιζα πρώτα το ρεφρέν των σκύλων. Το άφησα να τρέξει για αρκετά λεπτά και ανέβασα την ένταση και μετά τα άφησα να βγουν αφού περπάτησα το κατάλυμα. Όσο ήταν έξω το έπαιζα κατά διαστήματα και δεν τους ενοχλούσε. Ο Κρίστοφερ κι εγώ «καλούσαμε τα σκυλιά» κάθε μέρα.

Και μάντεψε τι? Δεν είδαμε ποτέ ξανά τις γάτες νταής.

Τα γατάκια μας ήταν και πάλι ασφαλή στην αυλή τους. Μπορούσαν να βγουν μόνο όταν ήμουν σπίτι, αλλά μιας και δούλευα από το σπίτι, είχαν ξανά μια γλυκιά ζωή.

Το φθινόπωρο εκείνης της χρονιάς η μικρή μας πόλη γινόταν εκλογή για δήμαρχος και η φίλη μας, η Σάρα, η σημερινή δήμαρχος έδινε ξανά υποψηφιότητα. Πρόσφερα το σπίτι μας ως τόπο συνάντησης και, επειδή είχε χτιστεί γύρω στο 1924 και διατήρησε τον αρχικό χαρακτήρα της κοινότητάς μας, οι φίλοι μας συμφώνησαν ότι θα λειτουργούσε καλά. Υπήρχε πολύ εύκολο πάρκινγκ στον δρόμο μπροστά και το μεγάλο σαλόνι με τους ελαφρώς ασβεστωμένους, καθαρούς κέδρους τοίχους και την οροφή του έμοιαζε με παλιό ορεινό καταφύγιο. Το τεράστιο τζάκι από τούβλα βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου ανάμεσα σε φαρδιά παράθυρα με πολλά τζάμια που κρατούσαν ακόμα το αρχικό κυματιστό γυαλί.

Η μέρα της συνάντησης ήταν ηλιόλουστη και ζεστή. Άνοιξα την εξώπορτα, έβαλα καρέκλες τριγύρω και βάλτε μπισκότα και ανθρακούχο νερό στο τραπέζι εισόδου. Όλα κύλησαν ομαλά. Η Μπράμπλς ήθελε να κοιμηθεί, οπότε ήταν ασφαλής στην κρεβατοκάμαρά μας. Με αυτές τις χρήσιμες πόρτες του διαδρόμου κλειστές, ο Hayleigh και ο Huck ήταν ελεύθεροι να περιφέρονται όπου ήθελαν.

Πολύς κόσμος εμφανίστηκε και περνούσαμε όλοι όμορφα. Όταν έφτασε η Σάρα, μετά χαιρετώντας αρκετούς από τους γείτονές μου, στάθηκε μπροστά στο τζάκι και άρχισε να μιλάει.

Μετά από λίγα λεπτά, η Hayleigh βγήκε από την κουζίνα και στάθηκε στο διάδρομο κοιτάζοντας τους ανθρώπους που κάθονταν στο μεγάλο δωμάτιό της. Έπειτα, πέρασε από την κουζίνα, πέρα από το σαλόνι μπροστά στη Σάρα, από την ανοιχτή εξώπορτα και έξω στην μπροστινή βεράντα.

Ακούστηκαν μερικά γέλια. Η Σάρα συνέχισε να μας λέει τι είχε καταφέρει μέσα της την περασμένη θητεία και τα σχέδιά της για την πρότειναν την επόμενη θητεία της.

Μαντέψτε ποιος εμφανίστηκε ξανά;

Φυσικά, ήταν ο Hayleigh Skywalker.

Αυτή τη φορά στάθηκε στην μπροστινή πόρτα για λίγες στιγμές - σαν να έψαχνε ένα μονοπάτι μέσα από τον εχθρό - μετά έτρεξε από την εξώπορτα, μπροστά στους ανθρώπους που κάθονταν σε καρέκλες, στο σημείο που στεκόταν η Σάρα και μπήκε στο κουζίνα. Θυμηθείτε ότι δεν μπορούσε να τρέξει όπως οι περισσότερες γάτες και ήταν μικρή. Έτσι, με το ίδιο πίσω πόδι της να την ακολουθεί σαν το πηδάλιο ενός πλοίου, και τα τεράστια μπροστινά της γάντια, έτρεξε ξανά μπροστά από τη Σάρα και ξανά στην κουζίνα!

Αυτή τη φορά όλοι στο δωμάτιο γελοούσαν. Η Σάρα έμεινε σιωπηλή για λίγο. «Λοιπόν, ποτέ δεν με έχει κουνώντας το κεφάλι της. Ξεσηκώσει γάτα πριν!»

Νομίζω ότι η Hayleigh της πήρε μερικές ψήφους. Ήταν πάλι δήμαρχος μας και κέρδισε με πειστική πλειοψηφία.

Ο Χάκλμπερι Μουν ήταν το πιο γλυκό αγόρι γατάκι που γνώρισα ποτέ. Έδειχνε να έχει έντονο συμπαθητικό ρόλο στον χαρακτήρα του. Είχε μεγάλα, στρογγυλά μάτια, λευκά γάντια στα μπροστινά του πόδια και λευκές μπότες στα πίσω πόδια του. Το παλτό του ήταν γκρι τιγρέ, με λευκό στήθος και μύτη. Μερικές φορές, φαινόταν ότι η πανσέληνος έλαμπε στο πρόσωπό του. Έτσι πήρε το μεσαίο του όνομα. Αγαπούσε τους πάντες και όλα τα γατάκια μας — ακόμη και τη Χέιλι. Δεν τον πείραζε που ήταν βλάκας, την αγαπούσε πάντως.

Έπαιζε μαζί της και την άφηνε να κρατάει όλα τα παιχνίδια και την άφηνε να κερδίζει όταν έπαιζαν κυνηγητό. Έτσι, η Hayleigh ήταν ένα αφεντικό γατούλα, αλλά δεν ήταν κακιά - εκτός από τον Brambles.

Μερικά χρόνια αργότερα, όταν το γλυκό μας αγόρι, ο Χάκλμπερι Μουν, ήταν περίπου δεκαέξι και μισό ετών, ο Δρ Τόμας μας είπε ότι τα νεφρά του Χακ δεν ήταν υγιή.

«Μπορώ να του δίνω υποδόρια υγρά κάθε εβδομάδα. Μπορείτε να τον φέρετε μέσα ή η Δρ Τζένη μπορεί έλα στο σπίτι σου».

«Το κάναμε αυτό με το Girl Grey και φαινόταν καλή για πολλούς μήνες. Έχετε ιδέα πόσο καιρό θα είναι ακόμα ευχαριστημένος με αυτή τη θεραπεία;»

«Φυσικά, κάθε γάτα είναι διαφορετική, αλλά οι δείκτες της είναι αρκετά ψηλοί, οπότε νομίζω ότι μπορώ να την κρατήσω άνετα μόνο για μερικούς μήνες».

Ο Κρίστοφερ κι εγώ κοιταχτήκαμε. "Εντάξει ευχαριστώ." Το ξέραμε αυτό το τρυπάνι.

Αφού είχαμε ήδη χάσει τα άλλα δύο μωρά μας που είχαν μετακομίσει σε αυτή τη μικρή πόλη μαζί μας, μετά τον Χάκλμπερι, θα είχαμε μόλις τα δύο μικρότερα μικρά μας. Δεν ήταν διασκεδαστικό να το σκεφτόμαστε, αλλά ήξερα ότι είχε ζήσει μια αξέχαστη ζωή με τον μεγάλο του αδερφό και προστάτη, Navar Star, και τον πολύ ιδιαίτερο φίλο του, Girl Grey, και ήξερα ότι θα ξανασυναντούσε μαζί τους στον πνευματικό κόσμο.

Όταν είπαμε στην Deanna ότι είχε ένα πάρτι για κέρασμα στην μπροστινή βεράντα της για εκείνον και τη γατούλα του, την Άννα.

Δώσαμε στον Χακ όλες τις λιχουδιές που ήθελε και μείναμε έξω μαζί του όταν ήταν έξω, για να βεβαιωθούμε ότι ήταν ασφαλής. Καθώς τον περιέθαλψε μια μέρα, η Δρ Τζέι μας είπε: «Δεν είναι τόσο χαρούμενος όσο την περασμένη εβδομάδα».

Ο Κρίστοφερ κι εγώ είχαμε ήδη αποφασίσει ότι, όταν μάθαμε, θα τον αφήσουμε να φύγει.

«Πότε μπορείς να έρθεις να τον σταυρώσεις;»

«Είναι εντάξει σήμερα και αύριο, άρα τρεις μέρες από τώρα θα λειτουργούσαν για εσάς;»

«Θα μάθω το πρόγραμμα του Κρίστοφερ και θα σε ενημερώσω».

«Συγγνώμη», είπε.

«Κι εγώ, αλλά είναι ζωή, και προτιμώ να τα σταυρώ παρά να τα αφήσω».

Τον κράτησα στο σπίτι το βράδυ πριν το ραντεβού αλλά, γιατί ήθελε να πάει έξω, έφερα μπράτσα ανοιξιάτικο γρασίδι και λουλούδια. Έφτιαξα μια φωλιά από τα μυρωδάτα φρέσκα φυτά. Τον περιέβαλα με σχεδόν οκτώ ίντσες βαθιά φρέσκα χόρτα και απαλά λουλούδια. Έδειχνε τόσο ικανοποιημένος που περιβάλλεται από τον κύκλο των φυτών του και κοιμόταν εκεί το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας.

Όπως είχα κάνει με την αδερφή του, κάθισα στην μπροστινή βεράντα και τον κράτησα. Είχαμε τη λίστα μας με όλα τα γατάκια μας. Ο Κρίστοφερ κάθισε δίπλα μας και του είπε: «Έχεις μια μεγάλη οικογένεια γατούλων που σε περιμένει. Όλοι θα σε αγαπήσουν και θα θέλουν να παίξουν μαζί σου». Ξεκίνησε στην αρχή, χρόνια πριν γνωρίσουμε το μικρό μας αγόρι Bugs.

«Πρώτα είναι το Φθινόπωρο και η Γη, η Σελήνη του Σκορπιού και τα μωρά της: η Hechiza, η Guaro και ο Gusto».

«Ήταν τα πρώτα μου μωρά». Είπα.

«Επειτα είναι ο Άγγελος και η Κλερ Μπαρ, ο κύριος Μπόγιαγκλες, η γατούλα της Μάρλεν — ο Γιόντα και τέσσερις άλλα γατάκια που βρήκαν σπίτια και πήραν τα ονόματά τους από τις νέες τους οικογένειες». συνέχισε ο Κρίστοφερ.

Θα δείτε: «Η Amelia Kitty Heart, η Penelope και οι τρεις μικρές καλλονές της: Bandit, Jackie Χαρτί και Σίμπα».

«Ζούσαν μαζί μας λίγο πριν σε γνωρίσουμε». Είπα.

«Δύο που ήξερες όταν ήσουν μικρός: η Anna PurnaVar και η Jasmine Rosebud».

"Και. τελικά. ο καλύτερος σου φίλος: Navar Star. Και φυσικά, γλυκό, γλυκό, Girl Grey.»

«Είναι όλοι η οικογένειά σου και περιμένουν να παίξουν μαζί σου. Θα μας λείψεις αλλά θα είμαστε όλοι μαζί ξανά. Είμαστε όλοι ακόμα οικογένεια. Σε αγαπάμε για πάντα."

«Πέρα από τα πέπλα του χρόνου και του χώρου, μικρέ φίλε». Ο Κρίστοφερ τον χάιδεψε στο κεφάλι του.

Και τότε το γλυκό μας αγόρι έφυγε.

Η Δρ Τζένη τον άφησε μαζί μας. Είπε ότι η γυναίκα που αποτέφρωσε το Girl Grey θα ήταν κοντά το πρωί και έφυγε.

Ο Κρίστοφερ κι εγώ ακόμα καθόμασταν στη βεράντα. Κρατούσα τον Μπαγκς στην αγκαλιά μου και του μιλήσαμε σιγανά.

Και ακούσαμε.

"Είναι εδώ!" Ψιθύρισα και άπλωσα το χέρι του Κρίστοφερ καθώς καθίσαμε στο ντελικάτο νωρίς το απόγευμα σιωπή.

Με τον ίδιο τρόπο που είχα δει το Girl Grey αφού πέρασε στην Άλλη Πλευρά, είδα το πνεύμα του Huckleberry Moon να περπατά σε απαλό πράσινο γρασίδι.

«Πήδηξε από το γρασίδι!» γέλασα. «Έκανε κλικ στα μπροστινά και πίσω πόδια του μαζί. Σαν καλικάτζαρος. Κτυπάει τα μπροστινά και τα πίσω πόδια του μαζί!»

Ο Κρίστοφερ χαμογέλασε. «Τι γλυκό, γλυκό αγοράκι που είναι».

Τότε ο Χάκλμπερι Μουν έφυγε από κοντά μας.

«Έχει επανενωθεί τώρα με την Anna PurnaVar και την Jasmine Rosebud. . . και το Navar Star και το δικό του αγαπημένο, Girl Grey."

«Βοηθά την καρδιά μου να σκέφτομαι έτσι».

Τον αφήσαμε εκείνο το βράδυ τυλιγμένο με την αγαπημένη του φανέλα κουβέρτα με τα φυτά και τα λουλούδια χωμένο γύρω του. Το επόμενο πρωί, όταν η γλυκομίλητη κυρία ήρθε να τον πάρει, της τον παρέδωσα μαζί με τις στάχτες του Girl Grey. Τα πιο γλυκά μωρά μου αποτεφρώθηκαν μαζί και έχω κρατήσει τις στάχτες τους έτσι, στο ίδιο κουτί μνήμης από ξύλο σκλήθρας.

«Ας του φυτέψουμε μερικά αυτοφυή χόρτα και λουλούδια».

«Γύρω από τον κόκκινο σφενδάμι του Navar;»

«Ναι, μπορούμε να μεταφτεύσουμε μερικά από τα αγαπημένα μέρη του Χακ και να φτιάξουμε μια γλυκιά συλλογή στη μνήμη του γύρω από τα λουλούδια της φωτιάς του Girl Grey».

Αυτό με έκανε να χαμογελάσω. "Μου αρέσει. Ναι ευχαριστώ."

Και πάλι, είχαμε την ιερή μας φωτιά για το όμορφο, πολύτιμο, αγαπημένο μας αγοράκι.

«Δεν έχω γνωρίσει πιο γλυκιά ψυχή σε γατούλες από αυτόν».

«Θυμάμαι την πρώτη μέρα που τον είδα και πώς με ακολούθησε στο σπίτι μας», χαμογέλασε ο Κρίστοφερ. «Αν και όλοι οι άλλοι έμειναν στην μπροστινή αυλή — και ήταν μόνο περίπου επτά ίντσες ψηλός!»

Σκέφτηκα πόσο μικροσκοπικός ήταν και πώς είχε απλώς χάσει τον Κρίστοφερ όσο τίποτα άλλο δεν είχε σημασία.

Ο Μπραμπλς ήρθε σιωπηλά μαζί μας και κάθισε να κοιτάζει για μια στιγμή.

«Πιστεύεις ότι ξέρει τι συμβαίνει;» Ρώτησα.

"Δέχομαι. Εσύ;" Ο Κρίστοφερ είχε τόση αυτοπεποίθηση για τόσα πολλά πράγματα που ακόμα αμφισβητούσα.

«Κοιτάξτε την - μοιάζει με αυτήν. Τι προνόμιο να τον αγαπώ. Είμαι πολύ χαρούμενος που ήταν στην οικογένειά μας».

«Και θα είναι για πάντα», είπε ο Κρίστοφερ, με μια απαλή βεβαιότητα.

Αφού έφυγε ο Χάκλμπερι, άλλαξαν μερικά πράγματα στη ζωή μας: ο αγαπημένος μας Δόκτωρ Τόμας συνταξιοδοτήθηκε και μετακόμισε σε άλλη πολιτεία, ο Δρ Τζέι ανέλαβε το ιατρείο του και ο Κρίστοφερ απέκτησε μια υπέροχη δουλειά σχεδιασμού και κατασκευής εκτός πολιτείας. Αυτό σήμαινε ότι θα έφευγε, αλλά θα μιλούσαμε τουλάχιστον δύο έως τέσσερις φορές κάθε μέρα στο τηλέφωνο και θα τον βοηθούσα με το έργο μέσω Διαδικτύου.

Ήταν ένα μεγάλο συγκρότημα κατοικιών και θα χρειαζόταν μερικά χρόνια. Ο πελάτης ήταν πολύ εκτιμώντας τις ιδέες και την πείρα του. Άφησαν τον Κρίστοφερ ελεύθερο να κάνει την ασυνήθιστη μαγεία του στην ιδιοκτησία τους και στο σχεδιασμό του νέου τους σπιτιού.

Τώρα που είχα μόνο δύο γάτες, η Brambleberry Rose έγινε ακόμα πιο κοντά μου. Ήλπιζα ότι η Hayleigh Skywalker θα μπορούσε να τα πάει καλύτερα με την αδερφή της. Ωστόσο, έπρεπε να περάσει χρόνο μόνη της, κάτω από το σπίτι ή σε διαφορετικό μέρος του σπιτιού. Κούνησα το κεφάλι μου σκεπτόμενος: Απλώς δεν της αρέσει η Brambleberry και φαίνεται ότι δεν θέλει να είναι στον πλανήτη!

Η Brambleberry Rose ήταν τόσο διασκεδαστική για παρέα. Μου άρεσε να τη φροντίζω. Αγόρασα ειδικές λιχουδιές Brambleberry και Hayleigh και ετοίμασα τα αγαπημένα τους γεύματα με κοτόπουλο βιολογικής καλλιέργειας και γαρίδες βιώσιμης εκτροφής. Πήρα τη Hayleigh έξω στην μπροστινή μας βεράντα το πρωί για να ακούσω το τραγούδι των πουλιών και κρατήθηκα πάνω της ενώ η Brambleberry Rose εξερευνούσε την αυλή μας. Περιπλανιόταν για να ερευνήσει τα πράγματα, αλλά δεν πήγαινε μακριά, και ερχόταν πάντα όταν της τηλεφωνούσα.

Καλά . . . μερικές φορές με έκανε να περιμένω λίγο. Εκείνες τις στιγμές που της τηλεφώνησα όνομα, ένιωθα σαν να μου άφηνε ένα μήνυμα: Θα επικοινωνήσω μαζί σου, το υπόσχομαι!

8. Η γάτα σας φαίνεται πολύ σοφή

Κατά τη διάρκεια των ετήσιων εξετάσεών της, όταν η BrambleBerry Rose ήταν έξι μήνες μετά τα δεκατέσσερα χρόνια, η Δρ Τζένη είπε: «Λοιπόν, δεν έχω δει τόσο υγιή γάτα στην ηλικία της. Το αίμα της είναι τέλειο. Μοιάζει και κινείται σαν γάτα πολύ νεότερη από την ηλικία της».

«Ευχαριστώ που το είπες! Ίσως καταφέρω να την κρατήσω για άλλα πέντε χρόνια!».

«Δεν υπάρχει λόγος να μην το σκέφτομαι. Φαίνεται υπέροχη.»

Για όλη της τη ζωή, έτρωγε μια τόσο καθαρή διατροφή με γάτες. Σκέφτηκα ότι ίσως ήταν αυτό λόγος. Ταίσα επίσης τους ανθρώπους της φαγητό: τις αγαπημένες της μαγειρεμένες γαρίδες και κοτόπουλο, ψιλοκομμένα βλαστάρια σιταρόχορτου και φρέσκο σπανάκι και θρεπτική μαγιά αναμεμειγμένη με συμπληρώματα γάτας. Δεν χρησιμοποιούσαμε φυτοφάρμακα στην αυλή μας και μόνο βιολογικά καθαριστικά στο σπίτι μας. Πέρα από το ότι ήταν λίγο υπέρβαρη και η παρατεταμένη παράξενη λειτουργία του ποδιού της - ή όχι - από τον τραυματισμό του ACL, δεν είχε κανένα πρόβλημα υγείας. Οι γάτες νταής είχαν απομακρυνθεί κάποια στιγμή νωρίτερα, οπότε ήταν ασφαλής στην αυλή της. Ήταν όμορφη, ήταν υγιής και από την εμπειρία μου με τις γάτες, ένιωθα ασφαλής να σκεφτώ ότι θα μπορούσα να την κρατήσω για άλλα τέσσερα ή πέντε χρόνια.

Είδα ένα μακρύ, γεμάτο αγάπη μέλλον για εμάς και δεν θα μπορούσα να είμαι πιο ευτυχισμένος.

Όταν του είπα για τις εξετάσεις της, ο Κρίστοφερ χάρηκε. «Ουάου. . . σταθήκαμε τυχεροί με τον Brambles! Θα είμαι σπίτι για μερικές μέρες αφού ολοκληρώσουμε το στήσιμο αυτού του τμήματος του ιδρύματος.»

Επτά μήνες σε εκείνο το δέκατο πέμπτο έτος, παρατήρησα ότι έτρωγε λιγότερο. Αυτό είναι όλο. είδα για αρκετές μέρες, και τη ζύγισα, αλλά δεν είχε αδυνατίσει. Έμοιαζε το ίδιο. Έπραξε το ίδιο.

«Πιστεύεις ότι κάποιος άλλος την ταΐζει;»

«Λοιπόν, πώς θα μπορούσε να είναι αυτό;» ρώτησε ο Κρίστοφερ. «Δεδομένου ότι τα περισσότερα σπίτια κοντά μας είναι δεύτερα σπίτια, κανείς δεν είναι καν εκεί εκτός από τις διακοπές και περιστασιακά τα Σαββατοκύριακα.»

«Ίσως να την κρατήσω μέσα και να δω αν αλλάξει κάτι.»

Ο Κρίστοφερ ήταν ξανά σπίτι ενώ την κράτησα μέσα και παρατηρήσαμε και οι δύο ότι κάτι ήταν λανθασμένος. Τότε ήταν και όταν ο Κρίστοφερ έπρεπε να φύγει ξανά. Λίγο πριν φύγει, φίλησε την BrambleBerry Rose.

“Αντίο πολύτιμη ομορφιά.”

Και σε μένα: «Μην ανησυχείς, όλα θα πάνε καλά».

Θυμηθείτε, αγαπητοί αναγνώστες, λίγες εβδομάδες πριν μου είχαν πει ότι ήταν σε τέλεια υγεία. ο Την επόμενη μέρα η Δρ Τζένη την εξέτασε και είπε: «Υπάρχει κάτι χαμηλού βαθμού και σε όλα τα συστήματά της».

Αυτό συνέβη τη Δευτέρα. Οι ακτινογραφίες δεν έδειξαν τραυματισμό. Δεν υπήρχε τίποτα στο αίμα της που να δείχνει ότι κάτι συγκεκριμένο ήταν λάθος. Τηλεφώνησα στη Στίβι την επόμενη μέρα και, όταν της είπα ότι κάτι συμβαίνει, μου πρότεινε να πάω τον Μπράμπλμπερι Ρόουζ στους κτηνιάτρους με τους οποίους είχε συνεργαστεί. «Μπορεί να έχουν κάποιες απαντήσεις».

Κατά τη διάρκεια της νέας εξέτασης του γιατρού, ξύρισαν το στομάχι της και ανακάλυψαν ότι ήταν μελανιασμένο.

«Μπορεί να έφαγε ένα δηλητηριασμένο ποντίκι, οπότε της δώσαμε βιταμίνη Κ».

Ενώ ήταν εκεί, αρκετοί άνθρωποι, μεταξύ των οποίων δύο γιατροί και δύο μέλη του προσωπικού τους, τη σχολίασαν. «Η γάτα σου φαίνεται πολύ σοφή».

«Είναι πολύ ειρηνική», είπε ένα άτομο.

«Είναι μια εξαιρετική γάτα!»

«Ξέρεις ότι ο Στίβι τη μεγάλωσε με το χέρι από τότε που ήταν μιας ημέρας;»

«Η Stevie μας είπε σήμερα το πρωί, αλλά δεν είναι αυτός ο λόγος που είναι έτσι – είναι στη φύση της. Αυτή είναι σπάνιος.»

Την επόμενη μέρα μπορούσα να πω ότι κάτι ήταν τρομερά λάθος. Την πήγα πίσω στη Δρ Τζένη. «Θέλω να της κάνω έναν υπέρηχο».

Περίμενα στο γραφείο της. Όταν η Δρ Τζένη την έφερε πίσω σε μένα, είπε: «Της έκανα όλες αυτές τις εξετάσεις και ήταν τόσο ήρεμη όλη την ώρα. Έχει μια ασυνήθιστη σοφία. . . μια αίσθηση δύναμης και γαλήνης γαλήνης».

Είπε επίσης ότι τα τεστ έδειξαν αυτό που κανείς δεν θέλει να ακούσει. «Οι καρκινικοί όγκοι έχουν γεμίσει την περιοχή του στομάχου της».

Το είπε τόσο απαλά και μάλλον έπαθα σοκ.

«Υπάρχει κάποιος τρόπος να είναι κάτι λιγότερο θανατηφόρο;»

Η Δρ Τζένη με διαβεβαίωσε ότι οι εξετάσεις ήταν ακριβείς. «Πρόκειται για έναν επεμβατικό τύπο του ασθένεια. Σας προτείνω να συζητηθείτε με έναν ογκολόγο αιλουροειδών».

Αυτό συνέβη το βράδυ της Παρασκευής. Η Δρ Τζένη μίλησε με τον Κρίστοφερ στο τηλέφωνο και τον ενημέρωσε για την κατάσταση.

Το Σαββατοκύριακο έκανα ό,τι μπορούσα. Προσπάθησα να την κάνω να φάει το φαγητό της και να πει νερό. Η Δρ Τζένη μου είχε δώσει λίγη διατροφική σκόνη που την ανακάτεψα με νερό και της άρεσε, αλλά μπορούσε να φάει μόνο μια μικρή ποσότητα. Της είπα ότι την αγαπούσα βαθιά, πολλές, πολλές φορές. Ο Δρ. Η Τζένη είχε αναρροφήσει την περιοχή του στομάχου της και ο Μπράμπλεμπερι φαινόταν πιο άνετος.

Τηλεφώνησα στον Γουίλιαμ και ρώτησα αν είχε κάποια γνώση που θα μπορούσε να με βοηθήσει. «Θα σου πει όταν έρθει η ώρα. Όταν δεν μπορεί πλέον να πάρει τα φάρμακά της είναι ένας δείκτης».

Μέχρι την Κυριακή μπορούσα να πω ότι είχαμε πρόβλημα. Δεν μπορούσε να κρατήσει το υπέροχο μείγμα που αγάπησε κάτω. Όταν το έβαζα μπροστά της, προσπαθούσε να το πει αλλά, αφού εισέπνευσε το φιλόξενο άρωμα, απλώς τράβηξε το κεφάλι της πίσω.

Το πρωί της Δευτέρας επέστρεψα στην Dr. Jenny με την BrambleBerry Rose.

«Λυπάμαι πολύ που σας το λέω - ήταν προνόμιο να τη γνωρίζω και να είμαι ο γιατρός της - αλλά ήρθε η ώρα να φύγει».

Αργότερα εκείνο το απόγευμα, η Δρ Τζένη και η ομάδα της ήρθαν στο σπίτι μας για να στείλουν ειρηνικά την ψυχή μου, την καρδιά μου, την αγαπημένη μου BrambleBerry Rose να είναι με τους Αγγέλους.

Στο παρελθόν, ο Κρίστοφερ ήταν μαζί μου όταν ένας από τους πιο αγαπημένους μας έρωτες πέρασε. Αλλά δεν μπορούσε να επιστρέψει τόσο γρήγορα και ήρθε η ώρα για τον BrambleBerry Rose να φύγει και να πάει στον Παράδεισο, οπότε αφού μίλησα μαζί του στο τηλέφωνο έκανα όλα τα πράγματα που είχαμε μάθει να κάνουμε.

καταστράφηκα. . λυπημένος πέρα από λυπημένος, και προσπαθώ να είμαι δυνατή και να την αγαπάς. Είχα έτοιμη την αγαπημένη της κουβέρτα και, καθώς την κρατούσα στην αγκαλιά μου στο σαλόνι μας, απήγγειλα τα ονόματα όλων των γατών που θα την περίμεναν.

Η Δρ Τζένη έκανε την πρώτη βολή. Αλλά δεν μπόρεσε να βάλει το φάρμακο στη φλέβα του BrambleBerry. Έκπληκτη είπε: «Έφυγε ήδη!» Με σήκωσε το βλέμμα και επανέλαβε: «Έφυγε. Δεν το έχω ξαναδεί αυτό.» Γύρισε στον βοηθό της και είπε ξανά: «Έφυγε!»

Ο κτηνίατρός της άκουσε την καρδιά της BrambleBerry και επιβεβαίωσε ότι δεν ήταν πια μαζί μας. Η ομάδα της Δρ Τζένη τελείωσε τη δουλειά της μαζί της και την άφησε μαζί μου. Ήξεραν από τώρα ότι θα την έφερνα στην κλινική μετά από λίγο και θα μπορούσαν να την πάνε για καύση.

Θέλω να σας πω τι είδα όταν ο BrambleBerry Rose έφυγε από τη Γη για να πετάξει ξανά. Ακόμη και αν και ήξερα ότι κάτι μαγικό θα μπορούσε να συμβεί, και ήμουν προετοιμασμένος για αυτό μετά από αυτό Το είχα ζήσει με το Girl Grey και το Huckleberry Moon, με εξέπληξε.

Καθώς την κρατούσα, την ένιωσα να φεύγει από το σώμα της. Στο μυαλό μου, είδα το πνεύμα της να ξεφεύγει και να στέκεται μέσα μπροστά μου. Ήταν λεπτή, ευκίνητη και δυνατή. Γύρισε να με κοιτάξει πίσω και είχε ένα χαμόγελο στο πρόσωπό της. Σκέφτηκα εκείνη τη στιγμή, Πώς χαμογελούν οι γάτες; Ένιωσα ότι άφηνε το βάρος της το σώμα της πίσω. Είδα τη διαφορά ανάμεσα στο ποιος ήταν στον πνευματικό κόσμο και στο ποιος ήταν εδώ στη γη. Ήταν μεγάλη διαφορά. Ένιωσα την ανακούφισή της που ήταν, ξανά, αυτή που πραγματικά είναι.

Ήταν πάλι η Mystere.

Κάθισα στο φως νωρίς το βράδυ, κρατώντας την, χαϊδεύοντας την πλούσια γούνα της και αγγίζοντας την όμορφο πρόσωπο. "Σ αγαπώ πολύ. Θα σ'αγαπώ για πάντα . . και πάντα. Το ίδιο και ο μπαμπάς σου. Είσαι τόσο όμορφο . . τόσο δυνατός και γενναίος».

Όταν τηλεφώνησα στον Κρίστοφερ, της είπε επίσης πόσο πολύ την αγαπούσε. ότι ήταν δική του αγάπη για πάντα.

Μετά από περίπου σαράντα λεπτά, συνέβη κάτι υπέροχο: στο μυαλό μου, άκουσα είπε, τόσο απαλά, «Δεν είμαι εγώ, μαμά». Έγινε μια παύση. πάρε με κοντά . . μετά συνέχισε, «Μπορείς τους τώρα».

Και αυτό ήταν μόνο η αρχή.

9. Είμαι καλά, μαμά

Όταν είπα στη Stevie ότι η αγαπημένη μας BrambleBerry Rose είχε φύγει από αυτόν τον κόσμο, έγραψε κάτω από τη φωτογραφία του BrambleBerry στην ανάρτησή μου στα social media: «Αγαπητέ μου Άγγελε. Τόση αγάπη για σένα. Απολαύστε τα φτερά σας.»

Δύο μέρες αφότου πήγε στον Παράδεισο, στο καθαρό και ακόμη πρωινό φως του ήλιου, περπατούσα στην αυλή μας μέσα από το μέρος όπου κοιμόταν τα ζεστά απογεύματα. Είπα το όνομά της δυνατά και την άκουσα να λέει: «Είμαι καλά, μαμά».

Δεν αναφέρομαι στον εαυτό μου ως μαμά. Δεν έχω παιδιά και μου φαίνεται ενδιαφέρον ότι, πάλι, Την άκουγα σχεδόν σαν να μου μιλούσε και ότι με αποκαλούσε μαμά.

Παρόλο που, όπως διαβάσατε, είχα δει ψίθυρους από την Άλλη Πλευρά χρόνια νωρίτερα όταν δύο από τις πολυτιμες αγάπες μας είχαν πάει στο Kitty Heaven και είχαν συμβεί ενδιαφέρουσες εμπειρίες όσο ζούσε ο BrambleBerry Rose, δεν ήξερα ότι η γάτα μου, που μόλις είχε φύγει από αυτόν τον κόσμο, να επικοινωνούσε σιωπηλά μαζί μου μέσω των σκέψεών μου.

Είπα στον Γουίλιαμ ότι είχα ακούσει τη Μπράμπλ Μπέρι Ρόουζ. «Μου μίλησε στο μυαλό μου. Είχε μια γλυκιά φωνή με καθαρά, σχεδόν ακουστά λόγια».

Χωρίς δισταγμό, είπε, «Τα ζώα επικοινωνούν μαζί μας μέσω των σκέψεών τους. Αυτοί κάνουν το όσο είναι εδώ μαζί μας και μπορούν να επικοινωνήσουν με αυτόν τον τρόπο από την άλλη πλευρά».

Πρόσθεσε, «Μπορούν να μιλήσουν από την άλλη πλευρά».

Αυτή ήταν νέα πληροφορία για μένα.

«Η BrambleBerry Rose μιλάει τόσο όμορφα», συνέχισε, «επειδή μιλάει στο Παραδεισένια γλώσσα.»

«Γνωριζόμαστε εδώ και αρκετό καιρό - πώς δεν ήξερα τίποτα από αυτά;»

«Μπορεί να θέλετε να ξεκινήσετε ένα ημερολόγιο για να καταγράψετε τις επισκέψεις της. Να θυμάσαι, κάθε φορά που νομίζεις ότι επικοινωνεί μαζί σου, είναι !»

Είπε ότι μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί μου με διάφορους λεπτούς τρόπους και μου πρότεινε να μείνω ανοιχτός όλα όσα νόμιζα ήταν ένα μήνυμα από αυτήν.

Όταν ρώτησα τον Κρίστοφερ αν ήξερε για τα πράγματα που μου είχε πει ο Γουίλιαμ, είπε, «Ήξερα ότι επικοινωνούσαν μαζί μας διανοητικά, αλλά δεν ήξερα τα υπόλοιπα. Οτι έχει νόημα . και, κατά κάποιο τρόπο, με βοηθά να καταλάβω τι συμβαίνει με τον Navar. Ξέρεις ότι ταξιδεύει μαζί μου στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου».

«Μου το είπες . . . Ω, ίσως τώρα το κατάλαβα!»

«Όταν επιστρέψω, θα βάλω το πλήρωμά μου να της φυτέψει λουλούδια».

«Ευχαριστώ, αναρωτιέμαι τι θα επιλέξουμε; Ίσως τριαντάφυλλα;»

«Θα ξέρεις», ήταν όλα όσα είπε ο Κρίστοφερ.

Αργότερα εκείνο το απόγευμα — στη σιωπηλή γλώσσα της — σκέφτηκα ότι άκουσα τον Μπράμπλμπερι να προτείνει να πάω μια βόλτα. Το σκέφτηκα. Χμμμ, ακούγεται καλή ιδέα. . αχ, ίσως αύριο. . .
Ήμουν κουρασμένος και βαθιά λυπημένος. Μετά την άκουσα ξανά. Έτσι τράβηξα το πουλόβερ μου γύρω από τους κουρασμένους ώμους μου και απογειώθηκα περπατώντας μέχρι το ηλιοβασιλέμα.

Ακριβώς στη γωνία και κάτω από το δρόμο, ένας άντρας περπατούσε ένα όμορφο χρυσαφένιο ριτρίβερ με μακριά μαλλιά. το τρίχωμα του σκύλου είχε το ίδιο χρώμα που είχε η γούνα του BrambleBerry στις πιο ανοιχτόχρωμες περιοχές. Είπα ένα γεια και ρώτησα το όνομα του σκύλου του.

«Είναι η Σίλα. . . και είναι οκτώ χρονών».

Η Σίλα ήρθε και κάθισε δίπλα μου, ακουμπώντας το κεφάλι της στο πόδι μου. Στο στόμα της κρατούσε ένα έντονο ροζ Frisbee.

«Θα μπορούσα να της ρίξω το φρίσμπι;»

«Της αρέσει να κουβαλάει το Frisbee της αλλά δεν της αρέσει να το κυνηγάει». Βλέποντάς την είπε: «Της αρέσεις».

Όλη την ώρα που μιλούσαμε, η Σίλα κράτησε το κεφάλι της στο πόδι μου, και εγώ άπλωσα το χέρι μου, χαϊδεύοντάς την.

Μιλήσαμε λίγο ακόμα και η Σίλα μετακινήθηκε για να μπορέσει να ακουμπήσει ολόκληρο το σώμα της στο πόδι μου. Κούνησε την ουρά της και με κοίταξε. Νομίζω ότι χαμογελούσε.

«Ουάου, της αρέσεις πολύ!»

«Νομίζω ότι μου δίνει επιπλέον αγάπη επειδή η αγαπημένη μου γάτα μόλις πήγε στο Kitty Heaven. Ίσως με κάποιο τρόπο ξέρει;»

Το σκέφτηκα.

«Είναι σκύλος θεραπείας;»

«Δεν είναι, αλλά έχει την προσωπικότητα να είναι. Μπορώ να δω από την αγάπη της για σένα ότι είναι φυσικά καλός σε αυτό.»

Αφού μίλησαν μαζί του και χάιδεψαν τη Σίλα για λίγα λεπτά ακόμα, συνέχισαν το δικό τους περπατώ στο δρόμο.

Αυτός ήταν ένας γείτονας μου, αλλά δεν τον είχα ξαναδεί. Όταν σκέφτηκα το Velcro Dog Η Σίλα μετά, αναρωτήθηκα αν η Μπράμπλεπερι Ρόουζ ήξερε ότι η Σίλα θα περπατούσε στο ίδιο μέρος και την ίδια ώρα που ήμουν εγώ, και αν αυτός ήταν ο λόγος που ένιωθα ότι ήθελε να πάω μια βόλτα. Η BrambleBerry ήθελε να πάρω αγάπη από τη Shila; Η αγάπη για το σκύλο είναι τόσο καλή αγάπη - με έκανε να χαμογελάσω - και με βοήθησε στον πόνο που ένιωθα.

Εκείνο το βράδυ, όταν μιλήσαμε με τον Κρίστοφερ, μου είπε κάτι που είχα αναρωτηθεί για τη δουλειά του: «Θυμάσαι εκείνο το υπόγειο σκυλί που φτιάχναμε;»

«Ναι, πώς πάει;» Δεν ανέφερα τη Shila, το Velcro Dog.

«Το τελειώσαμε. Αποφασίσαμε να φτιάξουμε ένα πολύ ωραίο, μονωμένο σπίτι για σκύλους και τους ιδιοκτήτες αποφάσισαν ότι η μαμά τους σκυλίτσα, «Nona» θα μπορούσε να αρχίσει να περνάει χρόνο εδώ».

Μου είχε πει για τον σκύλο τους πριν και πώς την αγαπούσε. Ήταν Βελγίδα Μαλινουά, πολύ καλά εκπαιδευμένο και ετοιμάζεται να αποκτήσει κουτάβια.

Θυμάστε όταν ανέφερα ότι νωρίτερα στη ζωή του είχε μεγαλώσει σκύλους οδηγούς για τους Τυφλός; Ήξερε να εκπαιδεύει σκυλιά και λάτρευε τα κουτάβια. Προφανώς, οι ιδιοκτήτες της τον είχαν δει με τη Nona και συνειδητοποίησαν ότι έκανε περισσότερα από το να χτίζει απίστευτα καινοτόμα σπίτια και ιδιωτικά πάρκα. Ήθελαν τη βοήθειά του με τα κουτάβια αφού έφτασαν.

«Η μεγάλη αυλή έχει τελειώσει ως επί το πλείστον, και τώρα εργαζόμαστε στο σπίτι τους, ώστε να μπορεί να είναι στην αδιάβροχη πορεία της σχετικά ανενόχλητη. Της αρέσει πολύ το νέο της σκυλόσπιτο και θέλουν να έχει τα κουτάβια της εκεί. Δεν θέλουν να τους μετακινήσουν».

Εκείνος είχε την ιστορία του σκύλου του και εγώ τη δική μου. Του είπα για τη Σίλα.

Ο Κρίστοφερ βοήθησε όσο μπορούσε από απόσταση. Ήταν τρομερά λυπημένος που ο BrambleBerry Rose είχε φύγει και δυστυχισμένος που δεν μπορούσε να είναι σπίτι για να με βοηθήσει. Ήταν ευγνώμων που τη φίλησε όταν έφευγε, λέγοντας: «Τουλάχιστον το έχω αυτό».

Το επόμενο βράδυ σκέφτηκα πάλι ότι η BrambleBerry Rose ήθελε να πάω μια βόλτα. Πήρα ένα μονοπάτι μέσα στην πόλη που συνήθως δεν παίρνω και, στο δρόμο για το σπίτι, είδα το τρεμπόπαιγμα από τις φλόγες που χορεύουν πάνω από ένα τραπέζι στο εστιατόριο στην αυλή απέναντι από το ταχυδρομείο. Ένωσα άρρηκτα έλξη από αυτές τις φλόγες.

Μια γυναίκα μιλούσε με τον διακομιστή και, καθώς περνούσα, νόμιζα ότι την άκουσα να λέει κάτι για την απώλεια ενός φίλου ζώου.

Ρώτησα αν είχε μόλις χάσει το κατοικίδιο της και αρχίσαμε να μιλάμε. Δεν γνωριζόμασταν. Αυτήν Το όνομα ήταν Elizabeth και μου είπε ότι ο σκύλος της, η Trixie, είχε περάσει στη γέφυρα Rainbow εκείνο ακριβώς το πρωί. Καθώς μιλούσαμε, ήταν ξεκάθαρο ότι ήμασταν και οι δύο ταραγμένοι και συντετριμμένοι από την απώλεια οι πολύτιμοι φίλοι των ζώων μας. Δεν μπορούσαμε να μην κλάψουμε μερικές φορές. Αγκαλιάσαμε ο ένας τον άλλον και η συζήτησή μας συνεχίστηκε μέχρι που έμεινε μόνο ένα άγγιγμα φωτός στον ουρανό και η νύχτα έμεινε αρχίζει να κρύνει.

Παρατήρησα ότι όσο μιλούσαμε γινόμουν πιο δυνατός. Μέχρι να φύγω, δεν ένιωθα τόσο άδειος από την απώλεια του BrambleBerry Rose. Για κάποιο λόγο, η ενσυναίσθηση με την Ελισάβετ βοήθησε να θεραπευτεί μερικοί από τους χειρότερους πόνους στην καρδιά μου. Και πάλι, αναρωτήθηκα για το χρονοδιάγραμμα, και αν η γάτα μου - που πρόσφατα της είχαν δώσει τα φτερά — με είχε οδηγήσει σε εκείνη την τυχαία συνάντηση.

Λίγες μέρες αργότερα, στο γραφείο της γιατρού Τζένη, μάζεψα τις στάχτες της και το αποτύπωμά της που είχε πιέζεται σε ένα λευκό κεραμικό γλυπτό μνήμης. Νόμιζα ότι θα ήμουν καλά, αλλά δεν μπορούσα σταματήστε να κλαίτε, οπότε όταν πέρασα με το αυτοκίνητο από την τοπική ιστορική Καθολική Αποστολή μας, αποφάσισα να σταματήσω. ήθελα να καθίσει στην ήσυχη ευλάβεια του μικρού παρεκκλησίου.

Μια φίλη, η αδελφή Σάσα, ήταν εκεί και, αφού με ρώτησε γιατί ήμουν τόσο λυπημένος, είπε: «Νομίζω Η BrambleBerry Rose είναι ακόμα μαζί σου».

Προσπαθούσα να επεξεργαστώ αυτό που είχε πει όταν τη ρώτησε: «Με πιστεύεις;»

"Ναί."

«Μα εσύ ακόμα κλαις».

«Δεν είναι εδώ. Μου λείπει τόσο πολύ.»

Η αδελφή Σάσα με βοήθησε να νιώσω καλύτερα. Έμεινα έκπληκτος με αυτά τα λόγια που ήρθαν από μια αδερφή μέσα η καθολική πίστη. Δεν ήξερα αν η εκκλησία επέτρεπε στα ζώα να έχουν ζωή μετά από αυτή τη ζωή.

Λίγες μέρες μετά, περπατούσα ξανά στο αγαπημένο της μέρος στην αυλή μας όταν το άκουσα Το σιωπηλό μήνυμά της: «Ευχαριστώ μαμά, Στίβι» . . . έκανε μια παύση. . «Και μαμά, Άμπερ». άλλη μια παύση, «γιατί μου έδωσες . . . το ένδοξο. . . ιστορία... αυτή ήταν η ζωή μου.
ΑΓΑΠΗ . . . τελεία
ΠΑΝΤΑ . . . τελεία
ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ . . . τελεία.»

Είχα σταματήσει να περπατάω και άφησα τη σιωπή και το πρωινό φως του ήλιου να με κατακλύσουν. Εγώ ήθελα να πιάσω όλα όσα ερχόταν στο μυαλό μου. Νόμιζα ότι θα υπογράψει. Μπορεί έλεγε «πάνω και έξω» ή «πέσιμο του μικροφώνου». Αλλά όχι! Μου έδειξε μια εικόνα με τα γράμματα BBR, και το δεξί πόδι του R ήταν πολύ μακρύ, τελειώνοντας με καμπύλη άνθηση.

Όταν ο Κρίστοφερ το άκουσε, είπε: «Χα! Αυτό το R ήταν η ουρά της!»

Υπάρχουν δύο ενδιαφέροντα μέρη σε αυτό το μήνυμα:

1. Ποτέ δεν την είπα BBR. Ούτε που το σκέφτηκα!

2. Τον τελευταίο χρόνο της ζωής της, είχα αρχίσει να γράφω το όνομά της BrambleBerry Rose με κεφαλαία B τόσο στο Bramble όσο και στο Berry.

Το επόμενο πρωί, ξανά περπατούσα στην αυλή μας στο αγαπημένο της μέρος και την ένιωσα παρουσία. Δυνατά είπα: «Μου λείπεις, ΜπράμπλΜέρι Ρόουζ».

Δεν υπήρχε ανάσα ανάμεσα σε αυτό που είπα και σε αυτό που μου ήρθε: «Είμαι καλά, μαμά».

Μια απαλή γαλήνη συνόδευε τα λόγια της.

10. Ζήστε με αγάπη στην καρδιά σας

Καθημερινά έβρισκα τον εαυτό μου να περνάει χρόνο εκεί που της άρεσε να κάθεται τα ζεστά απογεύματα. Είχε περάσει σχεδόν μια εβδομάδα χωρίς αυτήν και ο ήλιος με έγνεψε να δω τα κρίνα που είχαν ανθίσει. Νόμιζα ότι ξεπήδησαν μόνο για εκείνη και, αργότερα, όταν έψαξα τι αντιπροσωπεύουν, έμαθα ότι είναι σύμβολα νεότητας και αναγέννησης. Καθώς γύρισα να περπατήσω πίσω στο σπίτι μας, ένιωσα την παρουσία της στην καρδιά μου και την άκουσα καθαρά στο μυαλό μου.

Αυτό είπε:

"Είμαι εδώ." Ενδιαφέρον, σκέφτηκα, πού είναι αυτό; «Θέλω να έρθεις εδώ όταν περάσεις οπότε πρέπει: Να συγχωρείς. Όλοι. Τα πάντα."

Εντάξει, στέκομαι στο απαλό φως του ήλιου ενός φθινοπωρινού πρωινού στη δυτική ακτή των ΗΠΑ και η γάτα μου μου μιλάει. Διόρθωση: η γάτα μου που πήγε πρόσφατα στο Φως μου μιλάει!

«Ζήσε με αγάπη στην καρδιά σου».

Έμεινε σιωπηλή για αρκετά λεπτά.

«Μείνετε ενημερωμένοι.» . μην αφήνετε τίποτα βλαβερό ανάμεσα σε εσάς και τους άλλους να μείνει στο δικό σας καρδιά."

Μου έδειξε μια εικόνα μιας καρδιάς που έμοιαζε με καθαρό κρύσταλλο χαλαζία — δεν ήταν σκληρό σαν κρύσταλλο, απλά διαυγές και αστραφτερό. Οι σκέψεις που ήρθαν ταυτόχρονα ήταν ότι, όταν συνέβαιναν δυσάρεστα πράγματα μεταξύ εμένα και άλλων, ήθελε να ασχοληθώ με τα θέματα. Δεν ήθελε να αφήσω τίποτα κακό να μείνει στην καρδιά μου. Ήθελε να μιλήσω μόνο για πράγματα. Όταν έγιναν!

Το μέρος «Ζήσε με αγάπη στην καρδιά σου» δεν ήταν να αγαπάς όλους, ήταν περισσότερο σαν να ήθελε να έχω την αγάπη στην καρδιά μου και να είμαι η αγάπη ως μέρος αυτού που είμαι. Είχα την εντύπωση ότι ήθελε να σκέφτομαι και να ενεργώ για την ευημερία των γύρω μου, συμπεριλαμβανομένων των πλασμάτων, και της Γης, και να το κάνω επίτηδες.

Αργότερα, όταν το σκέφτηκα, αναρωτήθηκα πώς θα μπορούσα να συγχωρήσω μερικά από τα ιστορικά γεγονότα που ήξερα ότι είχαν συμβεί στον κόσμο μας. Πώς θα μπορούσα να συγχωρήσω ηγέτες που είχαν βλάψει και σκοτώσει ανθρώπους σε τεράστιους αριθμούς; Δεν ήξερα πώς να συγχωρήσω σε αυτή την κλίμακα. Αυτό που έμαθα από εκείνη την ημέρα είναι πόσο δύσκολο μπορεί να είναι να συγχωρώ τα πιο μικρά πράγματα που κάνουν όσοι είναι πιο κοντά μου.

Αλλά καθώς στεκόμουν στην ησυχία εκείνου του πρωινού ηλιακού φωτός, ένιωσα μια αλλαγή να συμβαίνει στο μυαλό ή στην καρδιά μου — ή όπου κι αν αλλάζουμε.

Περισσότερο από οτιδήποτε άλλο ήθελα να είμαι ξανά με την BrambleBerry Rose, και είχε μόλις δώσει ένα μονοπάτι να ακολουθήσω.

Εμπιστεύομαι τον Δημιουργό του Σύμπαντος μας και είπα δυνατά: «Δεν ξέρω πώς να συγχωρήσω όλοι τα πάντα. Θα με βοηθήσετε παρακαλώ; Δίδαξέ με ή κάνε το για μένα».

Αλλαξα.

Εκείνη την ημέρα.

Σε εκείνο το σημείο.

Υπήρξε μια ξαφνική και ριζική μεταμόρφωση για μένα, και ήμουν διαφορετικός από αυτούς στιγμές.

11. Ένα μεγάλο, κόκκινο αρπακτικό

Λίγες μέρες αφότου έμαθα για τα τρία πράγματα που ήθελε να κάνω η BrambleBerry Rose, έστειλε έναν φτερωτό επισκέπτη. Πιστή στην πνευματική της πολεμική φύση, δεν ήταν μια όμορφη πεταλούδα ή ένα τρελό, γλυκό, κολιμπρί.

Μου έστειλε ένα γεράκι.

Ακριβώς έξω από το παράθυρο του γραφείου μου.

Ένα μεγάλο, κόκκινο αρπακτικό.

Από το μέγεθός του και την απόσταση που ήταν από εμένα, έκρινα ότι το πουλί ήταν περίπου δύο πόδια σε ύψος από την κορυφή του κεφαλιού του μέχρι τα φτερά της ουράς του. Δεν βιαζόταν και κάθισε για περίπου δώδεκα με δεκαπέντε λεπτά στα κλαδιά που συνήθιζε να σκαρφαλώνει.

Αν και ζούσαμε σε αυτό το ακίνητο για δεκαέξι χρόνια, δεν είχα δει ποτέ ένα αρπακτικό πουλί στο σπίτι μας αυλή. Κατάλαβα αμέσως ότι ήταν ένα ερωτικό μήνυμα από αυτήν. Πίστευα ότι μου έλεγε ότι ήταν καλά — και, πιστή στην ισχυρή και ασυνήθιστη φύση της, εξακολουθούσε να είναι ο πολεμιστής της εαυτός της.

Φυσικά, έψαξα τι σημαίνει στον κόσμο των πνευμάτων όταν ένα γεράκι επισκέπτεται και έμαθε ότι είναι ένα μήνυμα από εκείνους που έχουν πάει στον Άλλο Κόσμο, που μας ζητούν να δώσουμε προσοχή στα σημάδια και τους ψιθύρους. Είναι από τους αγαπημένους μας που έφυγαν από αυτή τη Γη. Πίστευα ότι αυτό το μήνυμα από την BrambleBerry Rose με άφηγε να καταλάβω ότι τα πράγματα που είχα δει και ακούσει ήταν σίγουρα από αυτήν.

Μόλις μια ή δύο μέρες μετά από αυτό, ο William χάθηκε ενώ οδηγούσε σε ένα Reno, Nevada, γειτονιά, και ένα μεγάλο γεράκι με χρυσά φτερά πέταξε στο όραμά του. Προσγειώθηκε σε μια μπροστινή αυλή και, καθώς περνούσε με το αυτοκίνητο, το παρατήρησε για μια στιγμή, σκεπτόμενος, «Αυτό είναι ένα τόσο τεράστιο πουλί». Για κάποιο λόγο, σήκωσε το βλέμμα στην πινακίδα του δρόμου - κάτι που συνήθως δεν κάνει, αφού καθοδηγείται από το GPS του - και είδε το όνομα του δρόμου.

Ήταν η Bramble Drive!

Εκείνη την εποχή συνέβη ένα άλλο ασυνήθιστο πράγμα.

Ενώ δούλευα στο γραφείο μου ένα ήσυχο πρωί, κοίταξα έξω στο ιδιωτικό μας δάσος παρκάρει και είδε ένα ελάφι. Δεν χρειαζόταν να είμαι στην αυλή ή να πάω στην πόλη εκείνη την ημέρα, οπότε έμεινα στο σπίτι και παρακολουθούσα. Τι ομορφιά! Δεν ήξερα την ηλικία ή το φύλο του. Απλά ενθουσιάστηκα που είδα ένα τόσο κοντά. Σε. Μου. Αυλή!

Την επόμενη μέρα είδα μια μικρότερη έκδοση και αυτή είχε κέρατα . υπέθεσε . ή, ίσως κέρατα. Και 'γώ το ίδιο ότι αυτό ήταν το μωρό, ένα αγόρι, και το μεγαλύτερο ήταν η μαμά του. Πόσο τυχερός πιστεύεις ότι ένιωσα;

Ήταν και οι δύο εκεί την επόμενη μέρα, και τότε κατάλαβα ότι ήταν πράγματι μαμά και μωρό, οπότε τους έδωσα ονόματα: Mama Beauty και Baby Buck.

Ένας νέος γείτονας είχε μια πανέμορφη αφράτη γάτα με τζίντζερ το όνομα Ziggy, και άρχισε να έρχεται για να περάσει χρόνο με τα ελάφια. Ο Hayleigh παρακολουθούσε από το παράθυρο και δεν φαινόταν καθόλου αναστατωμένος. Τους παρακολουθούσε για ώρες. Το ελάφι κάθισε, περπάτησε στην αυλή μας, τσιμπολόγησε τα φυτά και κοιμήθηκε με τα τσιπς του φλοιού μας. Μερικές φορές μια νύχτα.

Στον Κρίστοφερ άρεσε πολύ να ακούει για τον Beauty και τον Baby Buck, τον Ziggy και τις περιπέτειές μου με τον Brambles. Είπε επίσης ότι τα κουτάβια της Nova είχαν γεννηθεί. Ήταν εννιά και η Nova ήταν μαζί τους όλη την ώρα.

Τότε ο Κρίστοφερ μου είπε τα νέα του.

«Ξύπνησα χθες το βράδυ. Ήταν σκοτεινά στο δωμάτιό μου και είδα δύο μεγάλα πράσινα μάτια να κοιτάζουν μου!"

"Που ήταν αυτοί?"

«Λοιπόν, αυτό είναι το περίεργο μέρος. Ήταν αρκετά μέτρα κάτω από το ταβάνι!».

"Τι? Ξέρεις ποιος ήταν;"

«Ήταν η Μπαγκέρα. Είναι τεράστιος!»

"Αυτό είναι υπέροχο."

«Ακόμα ταξιδεύει μαζί μου, κρατώντας με ασφαλή. Έπρεπε να πάω σε έναν προμηθευτή σήμερα το απόγευμα και ένιωσα ότι με ακολούθησε στο κατάστημα».

«Έγινε τίποτα;»

«Αυτό είναι το περίεργο μέρος. Είναι το ίδιο κατάσταση από το οποίο αγόραζα εξοπλισμό και σήμερα υπήρχε ένας τύπος που δεν ήξερα να βοηθάει τον κόσμο. Έγινε αγενής μαζί μου, μου είπε ότι δεν μπορούσα να το πάρω

μεντεσέδες πόρτας ήθελα, και δεν μπορούσα να καταλάβω τι συνέβαινε. Κάθε άλλη φορά που πήγαινα, υπήρχαν οι κυρίες που ξέρετε ότι με βοηθούσαν και όλα πήγαιναν ομαλά».

"Εφυγες?"

«Ναι, το έκανα. Υπήρχε τόσο πολύ στατικό και δεν μπορούσα να το καταλάβω, οπότε ο Μπαγκέρα και εγώ φύγαμε. Ήταν τεράστιος στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου και γουργούριζε καθώς έφευγα!»

Η εικόνα του Christopher μου με μια τεράστια μαύρη πνευματική γάτα ήταν γοητευτική!

12. Τα σκυλιά έχουν υπερδυνάμεις

Δεν είχα κανένα λογικό τρόπο να αντιμετωπίσω την τεράστια απώλεια μου.

Σαν τρελή μου έλειψαν τα υπέροχα αφηρημένα σημάδια του BrambleBerry Rose. Πως εγώ λάτρευε τα σκοτεινά σημεία στο κάτω μέρος των ποδιών της και στην οροφή του στόματός της. Υπάρχουν τόσες πολλές όμορφες γάτες. Το γνωρίζω αυτό. Αλλά για μένα ήταν τέλεια. Η απώλεια της ήταν ακατανόητη. Ξέσπασε την καρδιά μου, με πήρε σε ένα σκοτεινό μονοπάτι και με χτύπησε.

* . καθημερινά.

Αρκετές μέρες αργότερα την άκουσα να λέει: «Οι γάτες είναι πιο έξυπνες από τα σκυλιά. . . αλλά τα σκυλιά έχουν υπερδυνάμεις».

Τότε νόμιζα ότι η γάτα μου είχε αίσθηση του χιούμορ. Ρώτησα τι εννοούσε. Η ίδια διευκρίνισε: «Είμαι γάτα και νομίζω ότι οι σκύλοι μπορούν να περπατήσουν στη γη πιο εύκολα από τις γάτες και οι σκύλοι μπορούν να ταξιδέψουν μακρύτερα».

Μου έδειξε μια εικόνα σκύλων που περπατούσαν με τους ανθρώπους τους στην πόλη μας και είπα ότι, ως γάτα, γνώριζε ότι δεν μπορούσε να το κάνει αυτό.

"Σε αγαπώ παρα πολύ . . . και μου λείπεις. Δεν ήθελα να σε αφήσω αλλά ήθελα να φύγω. Υπήρχαν λόγοι».

Κατέληξε με το «Θέλω να γίνω ξανά το γατάκι σου!»

Εντάξει, τώρα κάνω συζητήσεις με τη γάτα μου που έχει φύγει για σχεδόν τέσσερις εβδομάδες, και έχω αρχίσει να είμαι εντάξει με αυτό.

Λίγο μετά το διασκεδαστικό της σχόλιο για τα σκυλιά, ένιωσα την παρουσία της στο σπίτι μας. Σχεδόν σαν να συνέβαινε πραγματικά, την παρακολούθησα καθώς μπήκε στο γραφείο μου από την πόρτα από το διάδρομο, καθόταν στο παράθυρο στην πλάτη της καρέκλας και μετά περπατούσα γύρω μου ενώ δούλευα στο γραφείο μου. Και μετά έφυγε ξανά.

Ήταν τόσο συναρπαστικό συναίσθημα. Ήθελα τόσο πολύ να μείνει περισσότερο.

Ο Κρίστοφερ περνούσε διασκεδαστικά με τα κουτάβια της Nona.

«Περπατούν λίγο στο σπίτι τους που τους έφτιαξα. Είμαι πολύ χαρούμενος που είναι εδώ. Nova's a υπέροχη μαμά και με εμπιστεύεται αρκετά για να με αφήσει να τα κρατήσω. Έχουμε πέντε άτακτα αγόρια και τέσσερα κοριτσάκια! Τα αγόρια τραβούν ήδη την κουβέρτα τους σαν να θέλουν να τη σκίσουν».

«Ενδιαφέρον πώς τα έχεις και εγώ είχα Shila».

«Οι ιδιοκτήτες, ο Randy και η Grace, πήραν την απόφασή τους εν κινήσει λίγες μέρες πριν γεννηθούν τα κουτάβια. Δεν ήξερα ότι σκέφτονταν καν να τους αφήσουν να είναι εδώ. Αλλά σίγουρα μου αρέσει. Βοηθά την καρδιά μου να επουλωθεί».

«Πιστεύετε ότι ο Μπραμπλς είχε κάποια σχέση με αυτό;»

«Μάλλον», είπε, σιγά, σαν ευλαβικός ψίθυρος.

Λίγες ακόμη μέρες μετά την αναχώρησή της, είχα την αίσθηση ότι η BrambleBerry δεν με ήθελε να είσαι λυπημένος. Της έλειπα και στεναχωρήθηκε που με είδε στεναχωρημένη.

Το επόμενο βράδυ, ενώ καθόμουν σε μια θάλασσα από κόκκινα φανάρια κατά τη διάρκεια της βραδινής κίνησης, τη σκεφτόμουν και ευχαρίστησα την BrambleBerry Rose, φωναχτά, που επέστρεψε σε μένα. Αμέσως άκουσα την όμορφη, απαλή φωνή της στο μυαλό μου: «Γύρισα για σένα δύο φορές».

Ουάου! Ήταν σαν μια απαλή γροθιά.

Σκέφτηκα τη δήλωσή της και αναρωτήθηκα αν ήταν μαζί μου σε αυτή τη ζωή, όπως η γάτα μου Γη, πριν ήταν η BrambleBerry Rose. Ήταν δυνατόν να είχε επιστρέψει σκόπιμα σε μένα ως Γη — αυτό εννοούσε όταν το είπε αυτό;

Τώρα είχα ξεφύγει από τα βάθη μου. Πιστεύω ότι ζούμε περισσότερες από μία ζωές; Ειλικρινά, δεν ξέρω. Ξέρω ότι δεν το ξέρουμε; Όχι . . . Οι σκέψεις μου για αυτό μπορεί να αλλάξουν.

Πολλοί από εσάς ξέρετε πώς είναι αυτή η απώλεια. Όταν τα χάνουμε, ΔΕΝ είναι εντάξει και ΠΑΝΤΑ πονάει. Δεν είχα σταματήσει να κλαίω. Πλημμύρισα από θλίψη.

Μια μέρα αργότερα η λύπη μου μειώθηκε λίγο — και άρχισα να αναρωτιέμαι αν ο θάνατος ήταν α καλοσύνη για την BrambleBerry Rose — όταν με πήρε τηλέφωνο η Δρ Τζένη.

«Η αυτοψία του Brambles μας έδειξε τα φάρμακα κατά της αρθρίτιδας που της δώσαμε εκείνη τη στιγμή έσκισε το ACL της δεν λειτούργησε. Το ισχίο της είχε καταστραφεί από αρθρίτιδα».

"Τι?" Σοκαρίστηκα! Σκέφτηκα όλους αυτούς τους μήνες και όλες εκείνες τις μέρες, νομίζοντας ότι τη βοηθούσα.

«Όσο μπορώ να δω, τη στιγμή που μας άφησε, ζούσε χωρίς συμπτώματα. Αλλά μπορεί να της είχε προκαλέσει σημαντικό πόνο στο μέλλον».

Όταν ο Κρίστοφερ άκουσε ότι ήταν εξίσου σοκαρισμένος. «Όλο αυτό το φάρμακο, όλα αυτά . ω αγαπητέ! πονάνει!» · Λυπάμαι πολύ που έφυγε, αλλά μπορεί να ήταν το καλύτερο για εκείνη. Δεν μπορώ χρόνια. να σκέφτεσαι ότι

Ήταν σε ένα κρίσιμο μέρος του έργου και μου είπε ότι το πλαίσιο της πολυώροφης κατασκευής ήταν τεράστιο και φαινόταν πολύ καλό! Ήμουν μόνος με τη Hayleigh Skywalker και την απαίσια σιωπή.

«Δεν μπορώ να διώξω τη λύπη που νιώθω». είπε ο Κρίστοφερ. «Ακόμα δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι η BrambleBerry Rose μας άφησε πραγματικά. Ίσως μου είναι πιο δύσκολο να πιστέψω ότι έφυγε επειδή δεν ήμουν εκεί μαζί σου. Λυπάμαι πολύ που δεν μπορώ να είμαι σπίτι μαζί σου».

«Λυπάμαι που δεν ήσουν εδώ, αλλά μην αισθάνεσαι άσχημα. το καταλαβαίνω. Έχω πάει σε αρκετά εργοτάξια και ξέρω ότι, όταν το φέρνεις έξω από το έδαφος, πρέπει να είσαι εκεί. Νομίζω ότι η Nona σας χρειάζεται επίσης».

«Αυτά τα κουτάβια μεγαλώνουν τόσο γρήγορα — δεν είναι πια πατάτες!»

Μέσα σε αυτές τις πρώτες δύο εβδομάδες, κατάλαβα ότι είχα πρόβλημα. Στα χρόνια του παρελθόντος μου, και στην ιστορία των αγάπες και των απωλειών, είχα θάψει περισσότερα από είκοσι αγαπημένα γατάκια και μεγάλες γάτες, δύο από τους πιο στενούς μου φίλους και τους δύο γονείς μου. Ο θάνατος δεν ήταν ξένος στο σπίτι μας, κι όμως, ήμουν απροετοίμαστος για το βάθος της θλίψης που βίωνα. Ήθελα απλώς να είμαι ξανά με τη γάτα μου. Δεν είχα νιώσει αυτή την απόγνωση πριν. Ένωθα τρομερή μοναξιά και αυτό ήταν ένα νέο συναίσθημα για μένα. Δεν ήθελα να πεθάνω - δεν σκεφτόμουν αυτό - ήθελα απλώς να την ξαναδώ. Ένωσα το φράγμα μεταξύ ζωής και θανάτου να γίνεται λεπτό χαρτί. Οι σκέψεις μου ήταν σκοτεινές και βαθιές, με τραβούσαν κάπου που δεν είχα ξαναπάει. Ήταν άγνωστο και δεν ήξερα πώς να ξεφύγω από αυτό.

Άρχισα να ψάχνω για έναν τοπικό επαγγελματία που ειδικεύεται στη θλίψη με τον οποίο θα μπορούσα να συνεργαστώ.

Εκείνη την ώρα, τηλεφώνησε ο γείτονάς μας στον απέναντι δρόμο, ο Στίβεν. Είπε ότι η πώληση του σπιτιού του είχε κλείσει νωρίτερα από ό,τι είχε σχεδιάσει και αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να μείνει μαζί μου για μερικές μέρες. Αστείο πώς λειτουργούν τα πράγματα, δεν νομίζετε;

Όταν ενημέρωσα τον Κρίστοφερ τι συνέβαινε, είπε, «Ω, αυτό είναι καλό. Αν μπορέσω να μείνω εδώ για μερικές ακόμη εβδομάδες, μπορώ να απογειωθώ και να επιστρέψω σπίτι για μια εβδομάδα περίπου. Ο Στίβεν θα είναι καλή παρέα για σένα».

Καθώς του είπα ότι ήταν ευπρόσδεκτος, έδωσα επίσης μια προειδοποίηση στον Stephen.

«Σίγουρα, μείνε όσο θέλεις, ο Κρίστοφερ δεν θα επιστρέψει για αρκετές εβδομάδες. Αλλά για να ξέρετε: με βασανίζει ακόμα η απώλεια του BrambleBerry Rose και κλαίω αυθόρμητα οποιαδήποτε στιγμή της ημέρας. Δυσκολεύει το παρέα με άλλους. Α, εδώ είναι ένα άλλο πράγμα. Τριγυρίζω στο σπίτι, μιλάω δυνατά μέχρι θανάτου. Μερικές φορές φωνάζω σε αυτό το τέρας».

"Τι λες?"

«Δεν σου ανήκει. την ΚΛΕΨΕΣ! Δεν τη φρόντισες, εσύ ποτέ την αγάπησε! Δεν ξέρεις καν να αγαπάς! ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟ ΦΩΣ και σε μένα! Εσείς είναι κλέφτης. Προκαλείς πόνο και καταστρέφεις! Τίποτα που έχεις δεν σου ανήκει. ΕΙΣΤΕ ΨΕΥΤΗΣ! Δεν θα σου ανήκει ποτέ. ΔΕΝ μπορείς να την κρατήσεις! Είσαι χαμένος. Ξέρεις ΤΙΠΟΤΑ για το φως. Ίσως θα έπρεπε να ΠΑΤΕ ΣΤΟ ΦΩΣ — εκεί θα βρείτε αγάπη και λύτρωση. Είναι δική μου και τίποτα δεν μπορείς να κάνεις δεν θα το αλλάξει ΠΟΤΕ αυτό!»

Δεν θα μπορούσα να με εξέπληξε περισσότερο η απάντηση του Stephen.

«Θα έπρεπε να το κάνεις αυτό. Είναι μια προστασία για εσάς και για εκείνη. · · Θέλω να το κάνεις ένα βήμα περαιτέρω. Πες στον αφέντη του σκότους ότι δεν είναι αληθινός και ότι ο θάνατος δεν είναι αληθινός».

Λοιπόν, "Μπαμ!"

Άρχισα να νιώθω ότι μπορούσα να χτυπήσω το τέρας του θανάτου με τα λόγια μου.

Ο Stephen μου μίλησε ξανά για τον αγαπημένο του γάτο, τον Boo, χρόνια πριν τον γνωρίσω.
«Μου λείπει ακόμα ο Boo. · · Απλώς πονούσε λιγότερο με το πέρασμα των χρόνων».

Με βοήθησε να φωνάξω στο θάνατο. Με βοήθησε επίσης να ξέρω ότι είχα το είδος της υποστήριξης με ενθάρρυνε να είμαι δημιουργικός καθώς θεραπεύω.

Έμαθα ότι η διαδικασία για να θεραπεύσει την καρδιά μετά από μια τόσο βαθιά απώλεια είναι προσωπική και είναι όχι σε χρονοδιάγραμμα. Υπήρχαν οδυνηρές αναμνήσεις παντού και το περιβάλλον μου φαινόταν παγιδευμένος με εκρήξεις. Όταν πήγα στο μπακάλικο και πέρασα από τα λαχανικά, όπου συνήθιζα βρες σπανάκι και φύτρα για αυτήν . . . ω, αυτό πόνεσε. Με ξάφνιασε. Δεν ήμουν προετοιμασμένος για αυτό.

Η δουλειά του Κρίστοφερ έμεινε σύμφωνα με το πρόγραμμα, τα κουτάβια πήγαιναν καλά και ο Στίβεν έμεινε για αρκετές χρήσιμες εβδομάδες. Με τη φιλία και την κατανόησή του, οι μέρες ήταν λιγότερο θλιβερές, και εγώ άρχισα να βρίσκω το δρόμο μου από το σκοτάδι. Εξακολουθούσα να μιλούσα μέχρι θανάτου, αλλά τώρα πρόσθεσα: «Ο θάνατος του BrambleBerry Rose δεν θα με μειώσει σε καμία περίπτωση. Δεν έχεις κερδίσει τίποτα!».

Λίγο μετά την αποχώρηση της αδερφής της, και παρά τη θέλησή της, η Hayleigh Skywalker είχε γίνει εντελώς, μια εσωτερική γάτα. Παρόλο που τα γατάκια μας ήταν ασφαλή για αρκετό καιρό, δεν μπορούσα καν διασκεδάστε την ιδέα ότι την πληγώνουν έξω. Και τώρα κατάλαβα γιατί το Navar Star είχε επέτρεψε στον εαυτό του να δαγκωθεί εκείνη τη μέρα τόσο καιρό πριν. Τον ευχαρίστησα δυνατά.

Ήμουν τόσο ευγνώμων που είχα τον Hayleigh Skywalker να αγαπήσει και να φροντίσει. Χωρίς αυτήν πιστεύω θα μπορούσα να έχω χάσει το μυαλό μου. Αυτό δεν είναι υπερβολή. Εξαιτίας της, μπόρεσα να κρατηθώ Τα κρεβάτια της BrambleBerry εκεί που τα είχε αφήσει. Έβγαλα όλα τα παιδικά παιχνίδια που είχα αφήσει μακριά

Οι γάτες είχαν μεγαλώσει: οι πύργοι αναρρίχησης τους, η Kitty U, ακόμα και το καρότσι του Hayleigh, που η BrambleBerry δεν είχε χρησιμοποιήσει ποτέ, επέστρεψαν στο σπίτι μας. Χρειαζόμουν τα πράγματα που ήταν μέρος της ζωής μας με την BrambleBerry Rose γύρω μου. Ήθελα να δω τα χρωματιστά χνουδωτά παιχνίδια της με μπάλα να κάθονται στο πάτωμά μου και να ζητούν να την πετάξουν - ή ακόμα και να τη στριμώξουν κατά λάθος. Μου άρεσε να ακούω τον ήχο των παιχνιδιών καμπάνας όταν τα κυλούσα στο πάτωμα.

Στο παρελθόν, είχα πει ότι η BrambleBerry Rose είχε δύο διδακτορικά στο πώς να είσαι γάτα, ενώ η Hayleigh Skywalker ήταν κολλημένη στο νηπιαγωγείο. Αυτό δεν είχε σημασία. Παρόλο που ήταν τελείως διαφορετικά πλάσματα, ο Hayleigh Skywalker με βοήθησε να μείνω σταθερός.

Και ήθελα την BrambleBerry Rose πίσω μαζί μου.

Μίλησα το όνομά της στο σπίτι και στην αυλή. Αν μιλούσα γι' αυτήν με άλλους, θα μπορούσα να κλάψω, γι' αυτό προσπάθησα να αποφύγω να μιλήσω για αυτήν.

Ξύπνησα με έναν κόμπο στο στομάχι. Μου έλειπε κάθε μέρα. Τα δάκρυα με βρήκαν ακόμα, όχι τόσο συχνά.

«Μου άρεσε η ζωή πολύ καλύτερα όταν ήσουν μαζί μου». Της το είπα. «Τουλάχιστον ξέρω ότι είσαι ασφαλής. Είσαι ασφαλής. Αν πρέπει να είσαι μακριά μου, τουλάχιστον αυτό έχω».

Πέρασα μέρες κοιτάζοντας τις φωτογραφίες μου του BrambleBerry Rose. Προσπάθησα να βρω κάθε ένα από αυτά που είχα πάρει, παρόλο που μερικά ήταν ακριβώς από εκείνη τη μακριά ουρά της. Δεδομένου ότι μερικά ήταν σε άλμπουμ φωτογραφιών, τα σάρωσα στον υπολογιστή μου. Πολύ σύντομα είχα μια συλλογή από τις αγαπημένες μου αγαπημένες εικόνες που κάλυψαν τα χρόνια μου μαζί της. Τα έβαλα σε μια θηλιά που μπορούσα να κάθω και να παρακολουθώ - όποτε ήθελα - για όσο καιρό ήθελα.

Είχα ήδη μια σειρά από φωτογραφίες της BrambleBerry Rose σε κορνίζες γύρω από το σπίτι μας, αλλά είχα μεγαθύνει τη φωτογραφία του μωρού της και την έβαλα σε ένα χειροποίητο, χρυσό-μαύρο ξύλινο πλαίσιο. Με αυτόν τον τρόπο μπορούσα να τη δω όταν ξύπνησα. Έτσι, όταν το στομάχι μου βογκούσε την ανατολή, μπορούσα να δω τα όμορφα μάτια της και αυτό το γλυκό πρόσωπο.

Και κράτησα ένα ημερολόγιο του ταξιδιού μας. Ήθελα να θυμάμαι όλα όσα συνέβησαν. Ήξερα να ψάξω για τα σημάδια ότι επικοινωνούσε μαζί μου. Διάβαζα και ξαναδιάβαζα κάθε στιγμή που είχα καταγράψει για το πώς είχε περάσει το φράγμα μεταξύ ζωής και θανάτου και επικοινωνούσε μαζί μου με αυτόν τον όμορφο τρόπο που μιλούσε.

Επειδή η Hayleigh ήταν τώρα μια γατούλα εσωτερικού χώρου, σκέφτηκα ότι ήταν ασφαλές να αφήσω ένα κεραμικό νερό πιάτο στον κήπο μας σε ένα μικρό τούβλο βάζο. Με ειδοποίησε ένα βράδυ ότι είχαμε επισκέπτες. Καθόταν στη φαρδιά προεξοχή του παραθύρου στο γραφείο μου και ξαφνικά χαμήλωσε το κεφάλι της, άφησε την ουρά της και την άφησε χνούδι και κοίταξε έξω στην αυλή. Είδα πέντε ή έξι ρακούν να πλένουν τα χέρια τους στο πιάτο με νερό και να σκάβουν στην απαλή βρωμιά γύρω του. Το ένα ήταν μεγαλύτερο, οπότε μάντεψα ότι ήταν η μαμά τους. Τα μικρά ήταν ξεκαρδιστικά — κυνηγούσαν ο ένας τον άλλον, έτρεχαν πάνω σε δέντρα και μετά πηδούσαν κάτω και πιτσιλίσαν στη νέα τους πηγή νερού!

Αναρωτήθηκα αν τα πουλιά της αυλής μας θα επισκέπτονταν το νερό κατά τη διάρκεια της ημέρας. Το επόμενο πρωί έπλυνα το πολύ βρώμικο, χειροποίητο κεραμικό πιάτο και παρακολούθησα μια ομάδα από μικρά γκρίζα φουντωτά τσιμπούκια να πετάει μέσα, να πήδηξε γύρω από την άκρη του πιάτου και να πετάξει γρήγορα μακριά. (Τα αποκαλούσα Pointy Heads.) Μερικά από τα μικρά καφέ πουλιά που πήδηξαν στο έδαφος με τα δάχτυλα των ποδιών τους ανοιχτά εμφανίστηκαν επίσης. Μου άρεσε να τους παρακολουθώ.

Η Mama Beauty και ο Baby Buck επισκέπτονταν τις περισσότερες μέρες, μαζί με την αξιολάτρευτη Ziggy! Ο παλαβός Η οικογένεια εμφανιζόταν τα περισσότερα βράδια και ήταν αγαπημένοι. Μου άρεσε να τους παρακολουθώ. Προφανώς, το έκανε και ο Hayleigh. Κάθισε στη φαρδιά προεξοχή του παραθύρου και τους κοίταξε κοιτάζοντας κάθε κίνηση που έκαναν. Ήταν σε εγρήγορση, αλλά ήταν εντελώς ήρεμη που ήταν στην αυλή της !

Πολλές εβδομάδες αφότου είχε γλιστρήσει τα δεσμά της Γης και της αγκαλιάς μου, έγραψα στο ημερολόγιό μου: Μου λείπει η BrambleBerry Rose. Μου λείπει να με κοιτάζει, να κοιμάται στο χέρι ή στα πόδια μου, κουλουριασμένη με το γλυκό της πρόσωπο δίπλα στο δικό μου. Μου λείπει να έρχεται κοντά μου όταν της τηλεφώνησα, η γαλήνια φύση της, το μαγικό Σύμπαν της ζωής της που μοιράστηκε μαζί μου. I. Δεσποινίς BrambleBerry. Τριαντάφυλλο.

13. Η αγάπη κερδίζει. Απώλεια Χάνει.

Όταν ο σύμβουλος που εργάζεται με ανθρώπους που αναρρώνουν από το πένθος και το πένθος μου είπε ότι ο πόνος θα περνούσε - κάτι που μπορεί να ακούγεται προφανές σε κάποιους - ανακουφίστηκα. Είπε να αφήσω τα συναισθήματα να επιπλέουν σαν απαλός άνεμος που με φυσάει, να τους επιτρέψω να είναι αυτό που είναι και να κλάψω όταν χρειαζόμουν γιατί τα δάκρυά μας βοηθούν τις καρδιές και το σώμα μας να επουλωθούν. Μου είπε ότι τα συναισθήματά μου θα άλλαζαν με τον καιρό.

Έπρεπε να ακούσω τι είπε. «Δεν υπάρχει σωστός ή λάθος τρόπος να προχωρήσουμε στη διαδικασία της θεραπείας από την απώλεια. Να ξέρετε με βεβαιότητα ότι υπάρχει νέα ζωή στην άλλη πλευρά αυτής της θλίψης».

Μπά! Είχα βρει έναν τρόπο να συμμετέχω συνειδητά σε αυτή την οδυνηρή μετάβαση.

«Μπορεί να θέλετε να δημιουργήσετε ένα ιερό μέρος για το BrambleBerry Rose. * * * μπορεί να είναι φωτογραφία άλμπουμ, ένα ημερολόγιο, ένα κουτί με αναμνήσεις με τα αγαπημένα της παιχνίδια. . . ή ίσως θα μπορούσατε να φυτέψετε μερικά νέα λουλούδια στον κήπο σας.»

Σκέφτηκα να γράψω αυτή την ιστορία για εκείνη. Πόσο όμορφο. Αυτές οι σελίδες ήταν όπου μου η αγαπημένη γάτα θα μπορούσε να ζήσει ξανά. Αυτό θα ήταν το ιερό μου μέρος για το BrambleBerry Rose.

Έμαθα ότι η θλίψη και η θλίψη προέρχονται από συναισθήματα έλλειψης και απώλειας. Η ευγνωμοσύνη και η αγάπη είναι τα αντίδοτα στην έλλειψη και στην απώλεια, γι' αυτό άρχισα να λέω δυνατά πόσο ευγνώμων ήμουν που πέρασα όλα τα χρόνια που πέρασα με την BrambleBerry Rose, πόσο εξαιρετική ήταν για μένα και ότι την αγάπησα αιώνια.

«Αυτή η διαδικασία δεν είναι μόνο ψυχολογική», είπε ο σύμβουλος. «Είναι επίσης σωματικό. Το σώμα σου χρειάζεται χρόνο για να αλλάξει σε κυτταρικό επίπεδο».

Δεν το είχα ξανακούσει αυτό.

«Γιατί πονάει τόσο πολύ αυτό; Είναι σαν να πρέπει να υπενθυμίσω στον εαυτό μου πώς να αναπνέει!».

«Εσύ και η BrambleBerry Rose γνωρίζατε την αγάπη άνευ όρων. Είναι η πιο ισχυρή ενέργεια που μπορούμε να νιώσουμε. Δεν συμβαίνει γενικά με τους ανθρώπους, αλλά μπορεί με τα ζώα. Δεν θα σε αφήσει ποτέ, αλλά, όταν το έχεις ζήσει, η θλίψη της απώλειας είναι βαθιά».

Όταν της είπα ότι νόμιζα ότι η γάτα μου BrambleBerry Rose είχε επικοινωνήσει μαζί μου σιωπηλά, δεν με κοίταξε με περίεργο τρόπο.

«Τι είπε ο BrambleBerry;»

Της είπα για τα τρία πράγματα που μου πρότεινε ο Brambleberry και μερικά από τα άλλα πράγματα που είχε πει.

Ο σύμβουλος σταμάτησε για λίγο. . . πήρε ένα αντανάκλαστικό βλέμμα στα μάτια . . . και μετά της απάντησε με ένα παιχιδιάρικο γέλιο: «Η BrambleBerry Rose φαίνεται διαφωτισμένη και απολαυστικά διατυπώσει . . . για μια γάτα!»

«Αυτές είναι απλές αλήθειες και φωτισμένες - μπορούμε όλοι να τις χρησιμοποιήσουμε στη ζωή μας. Πρέπει ήταν μια ευχάριστη γάτα για να ζήσεις μαζί της. Ήσουν τυχερή και είχες το προνόμιο που την αγάπησες».

Ολοκλήρωσε με αυτό: «Όταν αγαπάς βαθιά, θα νιώσεις βαθιά τον πόνο της απώλειας. Του το κόστος της αγάπης. Η θλίψη είναι αγάπη. Να θυμάστε πάντα: Η αγάπη κερδίζει. Η απώλεια χάνει.»

14. Μυστήριο

Λίγες μέρες αργότερα, είχα μια αγαπημένη φωτογραφία του BrambleBerry σε μεγέθυνση σε ένα τοπικό κατάστημα φωτογραφικής τέχνης. Η γυναίκα που με βοήθησε σε μια νέα δημιουργική διαδικασία χρώματος, η Νταϊάνα, την ερωτεύτηκε. Μου είπε κάτι που δεν είχα ξανακούσει: «Το BrambleBerry Rose είναι απλά αξιολάτρευτο. Σε ευχαριστώ που τη μοιράζεσαι μαζί μου! Μπορώ να δω στα μάτια της ότι έχει μια παλιά ψυχή».

Αργότερα εκείνη την ημέρα, ρώτησα τον Γουίλιαμ αν μπορούσε να δει από μια φωτογραφία αν κάποιος είχε μια παλιά ψυχή. Όταν απάντησε ότι μπορούσε, του είπα τι είχε πει η Νταϊάνα και τον ρώτησα πώς μπορούσε να το δει αυτό.

«Όταν κοιτάς στα μάτια του φίλου του ζώου σου και βλέπεις κάτι πίσω από τα μάτια του, αυτό είναι σημάδι γηραιάς ψυχής».

Του έστειλα τη φωτογραφία με την οποία δούλευα του BrambleBerry Rose. Όταν είπε συμφώνησε με αυτό που είχε αισθανθεί η Νταϊάνα, ρώτησα: «Το να έχω μια γριά ψυχή σημαίνει ότι η Μπράμπλεμπερι Ρόουζ μπορεί να ήταν μαζί μου ως διαφορετική γάτα νωρίτερα σε αυτή τη ζωή;»

Η απάντησή του με κέντρισε το ενδιαφέρον. «Σίγουρα, μπορεί να σημαίνει ότι, και ναι, ήταν μαζί σου στο παρελθόν».

«Σε αυτή τη ζωή;»

"Ναί."

"Εντάξει . . . τι?"

«Μπορεί να ήταν μαζί σου και σε άλλες ζωές. Είχες την αίσθηση ότι έχεις την γνωρίζατε πριν;»

Εκεί ήταν. Πάλι!

«Μάλλον θυμάστε εκείνο το πρώτο βράδυ που τη συνάντησα και, όταν την κράτησα, άκουσα τον εαυτό μου λέγοντας, σε έχω γνωρίσει από πριν! Και μετά πήρε πράσινα σταφύλια σαν τη γάτα μου στην Αβησσυνία, τη Γη. . . και όταν μου είπε εκείνο το βράδυ αφότου έφυγε ότι είχε επιστρέψει για μένα, δύο φορές!»

Ο Γουίλιαμ έκανε μια παύση και μετά είπε με ήσυχη φωνή: «Δεν έχει τελειώσει μαζί σου».

Είχατε κάποιον να σας πει κάτι που αλλάζει τον κόσμο σας — εκείνη τη στιγμή - σε ένα καλό δρόμο? Αυτό μου συνέβη εκείνη τη μέρα.

Πέρασαν περισσότερες εβδομάδες και ο Κρίστοφερ ήταν επιτέλους σπίτι ξανά. Όταν περπάτησε στην εξώπορτα, ο Hayleigh καθόταν σε ένα από αυτά τα τεράστια παράθυρα του γραφείου μου και ήταν μια καλή γάτα-φύλακας. Αφού με φίλησε, την σήκωσε, αλλά δεν είχε τίποτα από όλα αυτά! Τραβήχτηκε πίσω και τον κοίταξε άγρια, κατευθείαν στα μάτια του. Τα αυτιά της πήγαν πίσω και με τα μεγάλα γάντια της έσπρωξε μακριά.

«Ουάου, είναι έντονη. Ποια είναι τα νέα σου?»

Την έβαλε γρήγορα στο πάτωμα για να την αποτρέψει από το να πηδήξει από την αγκαλιά του, και εκείνη έτρεξε μακριά.

«Έχετε κρατήσει τα κουτάβια όσο φοράτε αυτό το πουκάμισο;»

«Ω. . . πιθανώς. Πιστεύεις ότι αυτό είναι που την στενοχωρεί;»

«Ναι, μάλλον πιστεύει ότι είσαι προδότης!»

Αφού έκανε ένα ντους και άλλαξε ρούχα, πήγε να βρει τον Hayleigh για να γεια πάλι. Είχε επιστρέψει στο γραφείο μου και κοιμόταν στην καρέκλα μου όταν μπήκε μέσα. «Ε, μικρούλα, σίγουρα μου έλειψες».

Ξαπλώθηκε στο γραφείο δίπλα της και άπλωσε το χέρι της να χαϊδέψει το κεφάλι της. Για μια στιγμή τράβηξε το κεφάλι της πίσω και τα μάτια της έγιναν μεγάλα και στρογγυλά. Αλλά μετά το πρόσωπό της άλλαξε και έσπρωξε το κεφάλι της στο χέρι του.

«Χα! Ω! ωραιο.» τη σήκωσε. "Με αγαπάς ακόμη!" Άνοιξε το πάνω μισό της εξώπορτας μας και στάθηκε εκεί κρατώντας την. «Όλη αυτή η αυλή σου ανήκει . Ό,τι βλέπεις είναι δικό σου».

«Αυτό φαίνεται να λειτουργεί!» Δεν μπορούσα να μην με γοητεύσει με το πώς η Hayleigh φαινόταν να θέλει ολόκληρο τον ορατό κόσμο για τον εαυτό της.

Κοίταξε γύρω από το σαλόνι μας και είδε σχεδόν παντού τα παιχνίδια του Μπράμπλς. "Μου λείπει κι αυτή! Είναι τόσο ωραίο να βλέπεις ξανά τα παιχνίδια της και το Kitty RV. Χαίρομαι που τα κράτησες».

Αργότερα το απόγευμα, περπατήσαμε στο κτήμα μας και αναρωτήθηκα ξανά στην εκκλησία των κρίνων. «Δεν θυμάμαι να υπήρχαν τόσα πολλά από αυτά πριν».

Τον έβλεπα σκεπτόμενος.

"Το έχω! Ας φυτέψουμε πολλά χρώματα από αυτά. Οι κάλες. Μπορούν να μεγαλώσουν ανάμεσα στα λουλούδια της φωτιάς του Girl Grey και των αγριολούλουδων του Huckleberry! Τι εκπληκτική, άγρια ομάδα θα κάνουν στον Κήπο Ευγνωμοσύνης μας. Σαν μια φυλή από πολύχρωμα άνθη για τα μωρά μας».

Ο Βρετανός κηπουρός στην ψυχή του εμφανίστηκε στην αγάπη του για τους άγριους και αδάμαστους κήπους με λουλούδια, και ο Κήπος της Ευγνωμοσύνης μας ήταν ήδη ένα ένδοξο μείγμα ασυμμετρίας και αφηρημένου χρώματος. Στις δουλειές του, φύτεψε λουλούδια, φυτά και δέντρα σε ομάδες που ονόμαζε «οικογένειες». Έτσι τα είδε και, για τον Μπραμπλς, βρήκε βαθύ μωβ, απαλό τριαντάφυλλο, βαθύ τριαντάφυλλο και λευκά κρίνα.

Λίγο μετά το φύτεμα των λουλουδιών, αυτός και εγώ οδηγήσαμε μέσα από μια δασώδη γειτονιά κοντά στο σπίτι μας στο δρόμο μας για brunch. Η πινακίδα κυκλοφορίας στο πίσω μέρος ενός σταθμευμένου αυτοκινήτου σε ένα δρόμο τράβηξε την προσοχή μου. Υπήρχε μια λέξη στο γαλανόλευκο σφραγισμένο κομμάτι μετάλλου: «Mystère».

Δεν ξέρω πόσοι από εσάς έχετε δει αυτή τη λέξη γραμμένη σε πινακίδα κυκλοφορίας. Ήταν ένα πρώτα για μένα.

15. Ξέρω πώς να πω σ' αγαπώ

Αρκετές μέρες αργότερα, σκεφτόμουν τι είχαν πει η Νταϊάνα και ο Γουίλιαμ για τις παλιές ψυχές όταν ένιωσα ξανά την παρουσία του Μπράμπλμπερι Ρόουζ.

«Μπορώ να μιλήσω για τον εαυτό μου... Ξέρω πώς να πω σ' αγαπώ.»

Αυτό μου χάρισε ένα χαμόγελο.

«Δεν θέλω να είσαι λυπημένος», η φωνή της ήταν απαλή και γλυκιά. "Σ' αγαπώ... Ελπίζω να νιώσεις την αγάπη μου. Θέλω να σκορπάς αγάπη».

Σίγουρα μιλάει πολύ για την αγάπη, σκέφτηκα.

«Θέλω να χαρείς τη ζωή σου», συνέχισε η Μπράμπλμπερι, με αυτόν τον όμορφο τρόπο που μίλησε. «Υπάρχουν πράγματα που μπορείς να μάθεις εκεί και δεν μπορείς να μάθεις εδώ».

Καθώς καθόμουν στο φως του ήλιου του Gratitude Garden μας, περιτριγυρισμένος από το χαριτωμένο ιαπωνικό σφενδάμι Red Dragon, τα λουλούδια της φωτιάς του Girl Grey, μια πληθώρα από τοπικά αγριολούλουδα και ψηλά χόρτα - και τώρα διάφορα μωβ και ροζ κρίνοι κάλλα - είχα για άλλη μια φορά μια σιωπηλή συνομιλία με την αγαπημένη μου BrambleBerry Rose. Και για άλλη μια φορά μου έστειλε εικόνες μαζί με μερικές από τις σοφές σκέψεις που μοιράστηκε.

«Οι ζωές μας δεν προορίζονται να είναι εύκολες». Η BrambleBerry αποκάλυψε. Σκέφτηκα πώς το έκανε τραυματίστηκε και έχασε την ικανότητά της να διασκεδάσει την οικογένειά της με τις άγριες, υψηλές αναρριχητικές επιδόσεις της.

«Θα είμαστε ξανά μαζί. σωστά.» · · μην ανησυχείς να με βρεις. Θα σε βρω όταν έρθει η ώρα

Εκεί ήταν πάλι: το επαναλαμβανόμενο νήμα της συνέχειας.

Αναρωτήθηκα αν εννοούσε ότι θα επέστρεφε ως γάτα μου σε αυτή τη ζωή; Ή να με περιμένεις στην άλλη πλευρά;

«Υπάρχει μια Ανώτερη Δύναμη που καθορίζει το χρονοδιάγραμμα», πρόσθεσε.

«Σε παρακαλώ να ξέρεις ότι τις φορές που νομίζεις ότι είμαι εκεί μαζί σου, είμαι».

Αναρωτήθηκα σιωπηλά αν ήταν ασφαλής. «Εδώ βλέπω μόνο ανθρώπους που με αγαπούν», την άκουσα να λέει. «Είμαι περιτριγυρισμένος από αγάπη. Όλοι εδώ με αγαπούν».

Αυτό μου σήκωσε την καρδιά και με έκανε να χαμογελάσω. «Φυσικά και το κάνουν», της είπα γελώντας δυνατά. "Είσαι τόσο όμορφος."

Αυτό ήταν σχεδόν σαν μια συζήτηση που θα είχα με ένα άτομο.

Αναρωτήθηκα αν είχε γνωρίσει τα αδέρφια και τις αδερφές της. «Γνώρισα κάποια από την οικογένεια γατών μου», είπε αποκρίθηκε. «Καταλαβαίνω ότι έχω πνεύμα τώρα». Έγινε μια παύση και συνέχισε: «Δεν επέλεξα να σε αφήσω. Ήταν η ώρα μου. Είναι όμορφα εδώ. Νιώθω χαρούμενος τώρα και σε αγαπώ».

«Είμαι σε ένα πνευματικό ταξίδι», κατέληξε ο BrambleBerry Rose, «και το ίδιο κι εσύ».

Δουλεύω πάνω σε αυτά που μου δίδαξε η BrambleBerry Rose. Ωστόσο, είναι μια συνεχής πρόκληση. Λόγω των λόγων της, ο Κρίστοφερ και οι φίλοι μου λένε ότι έχω αλλάξει: λένε ότι είμαι πιο χαλαρός και μπορώ να συγχωρήσω και να προχωρήσω. Μιλώ επίσης για πράγματα που με ενοχλούν — καινούργια για μένα και μερικές φορές δύσκολα — και κάνω ό,τι μπορώ για να μιλήσω για θέματα με αγάπη αντί για θυμό. Δεν ζητώ από τους φίλους μου να έχουν τις ίδιες πεποιθήσεις με εμένα. Δεν περιμένω να αλλάξουν, να συμφωνήσουν ή ακόμα και να αποδεχτούν τα πιστεύω μου.

Ζητώ τη βοήθεια του Δημιουργού του Σύμπαντος για όλα αυτά. Καθημερινά.

Γίνομαι καλύτερος σε αυτό.

Και θυμάμαι: είμαι σε ένα πνευματικό ταξίδι.

Κρίστοφερ, φίλοι μου, και το λέω συχνά: Είναι ένα πνευματικό ταξίδι.

16. Το τέλος;

Πρώτα θα ρωτούσα: Υπάρχει τέλος;

Όσο περισσότερο αφήνω την καρδιά μου ανοιχτή στην αγάπη, τόσο πιο κοντά βρίσκομαι στο BrambleBerry Rose.

Ξέρω ότι είναι δική μου και θα την ξαναδώ.

Είναι ασφαλής και με αγαπάει.

Την αγαπώ.

Η αγάπη είναι πιο δυνατή από όλα τα άλλα. Τα πάντα!

Εκείνη συνεχίζει.

Συνεχίζω.

Τελικά, η αγάπη είναι το μόνο που υπάρχει.

17. Τα ονόματά της:

Brambleberry

Τριαντάφυλλο Brambleberry

Baby Brambles

Μωρό B

Brambles

Μπράμπι

Brambies

Βατώδης

σι

Bramby Bear, Bear

BrambleBerry

Τριαντάφυλλο BrambleBerry

& το αγαπημένο του Christopher: Miss B

Τα καλύτερα και πιο όμορφα πράγματα στον κόσμο δεν μπορείς να τα δεις ούτε καν να τα αγγίξεις. Πρέπει να γίνονται αισθητές με την καρδιά.

— Έλεν Κέλερ

18. Βρήκα μια φωτογραφία που είπε μια ιστορία

Αφού έγραφα αυτή την ιστορία αγάπης, βρήκα ξεχασμένες φωτογραφίες από την εποχή που ο BrambleBerry H Rose και η Hayleigh Skywalker ήταν νέοι. Σε ένα, ο αδερφός τους Navar Star καθόταν στην οροφή του γκαράζ μας - ένα από τα αγαπημένα του μέρη - παρακολουθώντας τον BrambleBerry να κάνει μια κλασική κατάρριψη με γάτα στο Hayleigh στην αυλή μας. Η BrambleBerry Rose είχε καθλώσει εντελώς τη μικρότερη γάτα και τη δάγκωνε στο πίσω μέρος του λαιμού της.

Στην άγρια φύση, αυτό θα ήταν ένα δάγκωμα.

Ήμουν έκπληκτος; Απολύτως!

Δεν γνώριζα ότι είχε διεκδικήσει τη θέση εξουσίας στην ιεραρχία των σχέσεων με γάτες με το μικρότερο αδερφάκι της τους πρώτους μήνες.

Μετά από αυτή την επιθετική επίδειξη κυριαρχίας, ο BrambleBerry Rose ζούσε ειρηνικά με βία με τον Hayleigh Skywalker ανά πάσα στιγμή για περισσότερα από δεκατρία χρόνια.

Ο σεβασμός μου για το αγαπημένο μου BrambleBerry Rose αυξήθηκε ακόμη περισσότερο με αυτήν την αναδρομική γνώση. Όχι μόνο είχε εγκαταλείψει την αγαπημένη της δραστηριότητα - το σκαρφάλωμα και το άλμα στα κλαδιά με τους σκίουρους - αλλά είχε ζήσει επίσης στην ίδια οικογένεια με μια γάτα που ήταν αποφασισμένη να της κάνει το κακό, και είχε πάρει τον μεγάλο δρόμο.

Ήταν η ειρηνοποιός. Κάθε. Ημέρα.

Θα μπορούσε να είχε συνθλίψει την όμορφη μικρή αδερφή της οποιαδήποτε μέρα. Αυτό ήταν ένα άλλο μήνυμα από το Σύμπαν ότι η πολύτιμη ομορφιά που είχα το προνόμιο να γνωρίσω και να αγαπήσω ήταν ένα ανώτερο ον. Μου άφησε τόσο όμορφα και ευγενικά μαθήματα. Ήταν περίπου αυτή τη στιγμή που ένιωσα μια γαλήνη στην καρδιά και στο μυαλό μου για την αποχώρησή της.

Τώρα πιστεύω ότι είχε μια εκπληκτικά πολύτιμη ζωή και την έζησε όπως ακριβώς διάλεξε. Ήταν ήσυχη όταν έφυγε γιατί, κατά κάποιο τρόπο, ήξερε πού πήγαινε. Εκείνη συνεχίζει και το ίδιο και εγώ, και είναι εντάξει, ζωή μετά τη ζωή. Είχε τρέξει τον αγώνα της, είχε αμφισβητήσει τα ύψη της, θριάμβευσε στις κοιλάδες της - και παραμένει ένδοξα δυνατός, γεμάτος αυτοπεποίθηση και εκπληκτικά όμορφος!

Ελπίζω μόνο να μεταφέρω αυτή τη γνώση στη ζωή μου και να τη μάθω όταν τη χρειαστώ

Επόμενο.

Βρήκα αυτή τη φωτογραφία πάνω από ένα χρόνο μετά την αποχώρηση του BrambleBerry Rose. Ξέρεις διαβάζοντας αυτήν την ιστορία ότι έχασα άλλες γάτες. . . και έμεινα έκπληκτος με το πόσο μου έλειψε. Ακόμη. Ήταν ένα τεράστιο κομμάτι της καρδιάς μου.

Όπως είπε ο Rooh Bear, Μερικές φορές τα πιο μικρά πράγματα καταλαμβάνουν τον περισσότερο χώρο στην καρδιά σας.

— AA Milne

19. Μια μερική λίστα πόρων που με βοήθησαν να θεραπευτώ

To Heaven is for Real: A Little Boy's Astounding Story of His Trip to Heaven and Back του Todd Burpo

Μου αρέσει όταν

ο γιος του συγγραφέα, Colton Burpo, λέει ότι υπάρχουν πολλά ζώα στον Παράδεισο.

A Dog's Purpose: A Novel for Humans A Dog's

Journey του W. Bruce

Cameron

Within Heaven's Gates από τη Rebecca Springer

Υπάρχει μια αφηγημένη έκδοση στο YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=v-9htSG6jRQ> και μια

μεγαλύτερη έκδοση στη διεύθυνση: <https://www.youtube.com/watch?v=IDoyCyqBlyg>

Ανάμεσα σε άλλες διαφωτιστικές ιστορίες, αφηγείται μια υπέροχη ιστορία για ένα γλυκό γατάκι.

Your Talking Cat, Χαρτόδετο – 1 Ιανουαρίου 1991 από τον

Jack Richter

Μια Τοπική Ομάδα Ανάκτησης Θλίψης, πολλοί είναι συνδεδεμένοι με εκκλησίες και νοσοκομεία.

Nancy Windheart: Interspecies Awareness and Wisdom [https://](https://nancywindheart.com/)

nancywindheart.com/

Ο ιστότοπος διάσωσης ζώων:

Καθημερινά ΔΩΡΕΑΝ κλικ για να βοηθήσετε

τα ζώα <https://theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home>

Humane Society of the United States Ίσως

θελήσετε να συνεισφέρετε σε έναν οργανισμό που βοηθά τα ζώα. υπάρχουν πολλά από αυτά.

Ένα που υποστηρίζω είναι: <https://www.humanesociety.org/how-you-can-help>

Και, Humane Society International [https://](https://www.hsi.org/how-you-can-help/)

www.hsi.org/how-you-can-help/

Εφημερίδα των Μηνυμάτων από την Αγαπημένη μου

Μπορεί να θέλετε να ξεκινήσετε το ημερολόγιό σας εισάγοντας την ημερομηνία, την ημέρα και ίσως την ώρα που το αγαπημένο σας πρόσωπο επικοινωνεί μαζί σας. Αυτό μπορεί να είναι ένα συναίσθημα, κάτι που ακούτε ή βλέπετε, ένα άρωμα, ένα τραγούδι σε μια ταινία ή στο ραδιόφωνο. Θα μπορούσε να είναι ένα αντικείμενο που βρέθηκε. Μπορεί να είναι ένα κολίβριο, μια πεταλούδα ή ακόμα και ένα γεράκι. Όποτε και ό,τι και αν συμβεί, πιστεύετε, ξέρετε ή πιστεύετε ότι είναι ένα ερωτικό μήνυμα από το αγαπημένο σας άτομο στην άλλη πλευρά, είτε είναι ζώο είτε άτομο... είναι.

Σχετικά με τον Συγγραφέα

Αγαπούσα τη γάτα μου, αγνή και απλή, και όταν πέθανε συνάντησα ένα άγνωστο σε εμένα σκοτάδι. Στο την ίδια στιγμή, στο μυαλό μου, άρχισε να επικοινωνεί μαζί μου. Ένωσα τα λόγια αγάπης της στην καρδιά μου και με έσωσαν.

Έγραψα την ιστορία της για να βοηθήσω τον εαυτό μου. Η ελπίδα μου είναι ότι τα λόγια αγάπης της θα σας βοηθήσουν, ή κάποιον που γνωρίζετε, που έχει χάσει μια αγάπη και έχει συναντήσει το ίδιο καταστροφικό σκοτάδι.

Πριν γνωρίσουμε την BrambleBerry Rose, ο Christopher και εγώ διατηρούσαμε μια Custom Home Design and Build Company. Κατασκευάσαμε βραβευμένα σπίτια και ανακαινίσαμε ακόμη και το Skybox για τον ιδιοκτήτη —τότε— του San Diego Padres. Ενώ χτίζαμε αυτά τα σπίτια για τους ιδιοκτήτες τους, ζούσαμε σε τρεις πολιτείες, συμπεριλαμβανομένης της Χαβάης, κατά μήκος της δυτικής πλευράς της χώρας. Ο Christopher είναι ένας ιδιοφυής σχεδιαστής σπιτιού και κήπου. Πριν γίνουν κοινά, σχεδίασε και κατασκεύασε παθητικές ηλιακές κατοικίες. Μεταξύ άλλων καινοτόμων μέτρων, έχτισε επίσης ένα βιώσιμο σπίτι στο Big Sur της Καλιφόρνια, το οποίο χρησιμοποιούσε συλλογή βρόχινου νερού, ηλιακή ενέργεια και καθαρό εσωτερικό αέρα, καθώς και μη απειλητικά μέτρα για ασφαλή διαβίωση με την άγρια ζωή και τη χρήση φυσικών ρευμάτων αέρα, για ψύξη και κυκλοφορία.

Ενώ ο BrambleBerry Rose ήταν νέος, ο Christopher και εγώ ιδρύσαμε το 1Sun4All, μία ιστοσελίδα που επικεντρώθηκε στην καθαρή ενέργεια και λύσεις στα κλιματικά ζητήματα που αντιμετωπίζουμε. Διαχειριζόμουν τον ιστότοπο και επεξεργάστηκα όλα τα άρθρα. Έγραψα επίσης για το Cleantechica.com, όπου μπορείτε ακόμα να βρείτε πολλές από τις ιστορίες μου. μερικά γράφτηκαν καθώς παρακολουθούσαμε την πτήση Solar Impulse σε όλο τον κόσμο χρησιμοποιώντας μόνο ηλιακή ενέργεια, και άλλα ήταν για το Υπουργείο Ενέργειας των ΗΠΑ, Solar Decathlon. Δημοσιεύτηκα τρεις φορές στο Scientific American, μία φορά όταν το Solar Impulse πετούσε πάνω από τη γέφυρα Golden Gate στο Σαν Φρανσίσκο και δύο φορές για infographics καθαρής ενέργειας που δημιούργησα.

Αναγνωρίστηκα επίσης από το Υπουργείο Ενέργειας των ΗΠΑ για τη δουλειά μου με το Solar Decathlon.

Στην καρδιά μου, είμαι καλλιτέχνης. Ζωγραφίζω ακρυλικά σε καμβά. Έχω πολλά διαφορετικά στυλ, συμπεριλαμβανομένου του τρέχοντος πάθους μου που είναι ο αφηρημένος εξπρεσιονισμός. Οι πίνακές μου με σταυρούς με φύλλα από χρυσό και ασήμι έχουν παρουσιαστεί κατά τη διάρκεια των τελετών προσευχής Taize υπό το φως των κεριών στην τοπική Mission Basilica της πόλης μας. Ο Κρίστοφερ και εγώ σώσαμε γατάκια και γάτες, τα περισσότερα από τα οποία ζούσαν μαζί μας. Με τα χρόνια αγαπήσαμε συλλογικά και ζήσαμε με περισσότερες από τριάντα διασωμένες γάτες. Το BrambleBerry Rose ήταν ένα πολύτιμο κόσμημα και μοναδικό στο είδος του.

Έχω διαβάσει ότι άλλες γλώσσες προσφέρουν επιλογές για τη λέξη αγάπη αλλά, στα αγγλικά, έχουμε μόνο μία. Γράφω λοιπόν για αυτόν που ξέρω: Με ανύψωσε, με έκανε καλύτερο άνθρωπο και μου έδειξε ένα Μαγικό Σύμπαν στο οποίο δεν είχα άλλη πρόσβαση — και όταν τελείωσε φυσικά, με πέταξε κάτω και με συνέτριψε.

Έπρεπε να μάθω να πετάω ξανά. Η ψυχή μου το απαιτεί αυτό, και ο μόνος τρόπος που μπορούσα να το κάνω ήταν να αγκαλιάσω την αγάπη που είχαμε γνωρίσει ο Μπραμπλς και εγώ. Τότε έμαθα ότι εκείνη και εγώ είμαστε περισσότερο από τον χρόνο. Ισχυρότερο από τη βαρύτητα. Επειδή αγαπήσαμε, αγγίξαμε το άπειρο.

Είμαστε.

Και Θα Είναι.

Για πάντα.

